

BÌNH NGUYỄN LỘC

*Món nợ
thiên liêng*
...truyện dài

MÓN NỢ THIÊN NGỰ LIÊN NGỰ

Bình Nguyên Lộc

ÁNH SÁNG
Sài Gòn - 1969

món nợ thiên liêng

bình nguyên lộc

Bìa: *Internet*

Trình bày: **Muôn Phương**

Nguồn: *Internet*

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

món nợ
thiên liêng

BÌNH NGUYÊN LỘC

1.

Thảo điền tên họ của chàng, số chương mục và số tiền gửi, đoạn đẩy tấm phiếu gửi tiền vào ghi-sê.

Ghi-sê ở ngân hàng này là một hàng rào thưa bằng sắt rèn mọc từ mặt quầy gỗ lên cao khỏi đầu người độ một thước tây. Cố nhiên ghi-sê là những cái lỗ vuông trở ra rải rác dài theo hàng rào ấy. Lỗ này cách lỗ kia lối một thước hai, nhưng khách hàng người mình có cái thói xấu là xong công việc rồi, vẫn đứng ì mãi ở đó mà choán ghi-sê nên những người nối đuôi sau họ phải liên lạc với bên trong bằng cái kẽ hẹp, dưới

chơn hàng rào sắt, kẽ này chỉ cao có bốn phân tây thôi.

Một bàn tay đẹp với lên mặt quầy để lượm phiếu của chàng, mặt quầy được hàng rào phân ra làm hai, mặt ngoài khách hàng dùng để viết lách, mặt trong là nơi mà những tấm phiếu gửi, hoặc những ngân phiếu trình ra để lãnh tiền nằm chờ các cô.

Vâng, nhưn viên liên lạc trực tiếp với khách hàng, ở đây, hầu hết là phụ nữ.

Các cô ngồi bàn, thụp xuống sâu, vì quầy khá cao để khách hàng đứng viết mà khỏi phải khom lưng, vì thế mà nếu các cô không đứng dậy thì không ai thấy mặt các cô cả, cùng lắm là thấy mớ tóc của các cô mà thôi.

Bàn tay với lên để lượm phiếu gửi tiền đẹp đặc biệt, và tự nhiên Thảo nhìn lần lên, à không, lần xuống, từ bàn tay cho tới vai,

và chàng thấy được mặt người nhận phiếu vì cô ấy đã ngược lên và day ra phía khách hàng. Mừng rỡ vô cùng vì đây là một người quen mà chàng cần gặp, nhưng không dè nàng làm ở đây. Thảo reo lên:

– A cô, chào cô! Té ra cô giúp việc cho ngân hàng này. Cái vụ đó đã xong rồi, tôi sẽ gặp cô ở đâu?

Người thư ký đẹp nhất của ngân hàng này bỗng tái mặt vì sợ hãi, rồi tím mặt vì nổi giận. Cô ta nói lớn giọng thật là xẵng:

– Không, ông lầm, tôi không hề quen biết với ông.

Thảo trở mặt há miệng mà nhìn người đẹp đang giận run, gương mặt kiêu mị của cô ta trông xấu xí quá chừng vì sự tức giận đã làm méo mó những thớ thịt khéo tạc nơi đó.

Tất cả khách hàng bên ngoài và nhân viên bên trong đều nhìn trừng trừng vào chàng mà mỉm cười những nụ cười mai mĩ, khiến cho qua mấy mươi giây kinh ngạc, Thảo xấu hổ đến muốn độn thổ mà trốn đi.

Có lẽ họ đang chửi thầm: “Đáng kiếp cái thằng băm lăm mà vụng về”. Chàng không sợ cái tội băm lăm cho lắm, nhưng cái tác phong “ná” mà họ gán thầm cho chàng, chàng mắc cỡ quá sức.

Người “ná” là một người con trai vút đi, đến cái việc không ra gì đối với tư cách của anh con trai, cái việc tán gái, mà hẳn cũng chẳng làm được một cách đàng hoàng cho khỏi bị con gái cự. Người ta bảnh thì người ta gây được cảm tình ngay nơi phái nữ, và có tầm thường đi, thì ít ra cũng phải được họ thờ ơ, chớ để cho họ cự thì thật là “ná”.

Nhưng chàng có tán gái đâu! Làm thế nào để nói cho hàng trăm người hiện đang có mặt và đang nghĩ thầm rằng chàng tán gái vụng về, nói cho họ biết rằng chàng mắc hàm oan, và cô thơ ký ấy là một kẻ không biết điều, mới quen nhau tuần trước đây với chàng, mà không phải quen thường đâu, bởi cô ta đã cậy mượn chàng một công việc quan trọng, chỉ trước sau có bảy ngày thôi mà cô ta đã vội bôi mặt.

Thảo còn phải đợi vài phút nữa cho cô Cúc ấy làm giấy tờ để chàng lại quỹ mà đóng tiền. Không thể đứng đó mà chường mãi cái mặt mo sượng ngắt của chàng ra, người thanh niên vừa bị nổi oan Thị Kính nầy bước lùi lại ngồi trên một chiếc băng chờ đã có hai người chiếm rồi.

Chàng cúi gằm mặt xuống, nhìn gạch, buồn cười cho tình đời đen bạc, và tủi thân hết sức. Chàng định ninh rằng sở dĩ cô Cúc

không chịu nhìn nhận chàng là người quen, chỉ vì cái nghèo của chàng, ở đây nó nổi bật lên.

Trong khi bao nhiêu người khác mang hàng bạc triệu tới bỏ băng, có người bao bạc quá to đến phải nhờ hai người nhà khênh từ ngoài xe vào, còn thì ai cũng túi dết, cũng bị, tệ lắm là một chiếc cạt tấp no nóc, còn chàng thì chỉ tay không, bởi chàng đóng vào chương mục tiết kiệm, mỗi tháng bốn năm ngàn là cùng, tiền này cất trong bóp chàng, chớ nó ít quá, cũng không làm được một gói bọc nhứt trình như vài người buôn bán nho nhỏ đã làm với vài ba chục ngàn khiếm tốn của họ.

– Nguyễn Văn Thảo!

Thảo giựt nảy mình khi Cúc gọi tên chàng để trao phiếu riêng hầu chàng trình phiếu ấy ở quỹ để nộp bạc.

Lại một phen chịu cực hình nữa với bao nhiêu tia mắt chĩa thẳng vào chàng, mà bây giờ chàng còn là cái đích nổi hơn hồi nãy nữa, bởi người ta biết thêm được cả tên họ của chàng.

Tuy nhiên Thảo cũng mừng mà chợt nhận ra là tên họ của chàng rất khiêm tốn và không ai mà nhớ cái tên không liên hệ đến một con người tầm tiếng nào. Nếu chàng là Trịnh Quốc Oai, chẳng hạn, một cái tên rất kêu, và Trịnh Quốc Oai là một cầu thủ quốc tế danh tiếng, hoặc một kếp cải lương đặc hạng thì chết một cửa.

Thảo đứng lên, bước tới bảy bước là đến quầy, vội chụp tấm phiếu đoạn lâm lũi đi qua kết cũng ở gần đó.

“Chỉ tại mình!” Thảo tự trách như vậy suốt những tiếng đồng hồ còn sót lại của ngày ấy mà chàng không làm việc được.

Chàng không ân hận đã hứa giúp và đã làm giúp cô gái bất nhã ấy công việc mà cô ta cậy mượn. Chàng chỉ tự trách mình đã có hậu ý thôi.

Hôm ấy nhận lời xong, chàng không hỏi thiếu nữ xem sẽ gặp lại nhau ở đâu để chàng giao cho nàng bản đồ án sửa nhà, sợ rằng nàng yêu cầu hẹn nhau ở nhà của ông Hoạch thì không lợi cho chàng.

Thảo đã tình cờ gặp Cúc tại nhà ông Hoạch, và đã chú ý đến con người nàng ngay từ lúc chàng mới bước vào đó và qua câu chuyện, chàng có cảm tình với Cúc nhiều lắm.

Cúc thừa tự của cha mẹ nàng đã qua đời rồi, một ngôi nhà xưa ở đường Huỳnh Quang Tiên¹, và nghe biết Thảo là cán sự kiến trúc hiện giúp việc cho một kiến trúc

1 Tên đường Huỳnh Quang Tiên được đặt từ năm 1920, năm 1985 được đổi tên thành Hồ Hảo Hớn.

sư người Pháp ở đây, nàng hỏi thăm cách thức sửa ngôi nhà của nàng lại cho nó bớt cổ một chút.

Nàng là bạn của thứ nữ của ông Hoạch, còn Thảo là bạn của anh cô này nên chỉ gặp nhau rười phút là họ đã khá thân với nhau rồi.

– Thưa anh, Cúc hỏi, có thể nào sửa một ngôi nhà xưa ra một ngôi biệt thự tân thời mà không tốn trên ba mươi ngàn bạc hay không?

Câu nói của Cúc đã làm cho Liên, thứ nữ của chủ nhà, bật cười. Liên nói đùa:

– Chị hỏi sao mà giống má em quá. Má em mua thứ hàng nào cũng đòi vừa thật rẻ vừa thật tốt, hai tánh cách rất khó lòng mà đi đôi với nhau.

Nhưng Thảo nghiêm trang đáp:

– Rất được, nhưng cũng tùy theo ngôi nhà. Xin lỗi, nhà cô xây cất bằng vật liệu thế nào?

– Dạ, ở trong bằng gỗ danh mộc, lợp ngói âm dương, nhưng toàn là vách tường không mà thôi, chớ không có tấm vách ván nào cả, cho đến đôi hai vách buồng nhỏ ở trong cùng, theo lối kiến trúc của ta, ba má em, hồi còn sanh tiền, cũng đã bỏ ván để xây tường gạch.

– Nền nhà thế nào?

– Nền rất cao, lót gạch bông, gạch đã cũ lắm rồi, nhưng cũng còn tốt.

– Tôi đã hình dung ra được trong trí tôi, ngôi nhà của cô rồi. Đó là ngôi nhà lai, rất thanh hành ở xứ ta cách đây nửa thế kỷ.

– Dạ, hình như là thế. Em thường nghe ba má em nói đến danh từ “nhà lai” ấy.

– Và tôi lại xin lỗi cô để đưa ra nhận xét này: là không có gì kỳ dị bằng kiểu nhà lai căng Tây không ra Tây mà ta cũng chẳng ra ta.

– Em cũng thấy như vậy.

– Giờ chỉ có một cách thôi là làm cho nó một cái mặt tiền kim thời, cho thật cao để che bít nóc ngói âm dương đi, chớ không làm sao mà sửa lại được hết trừ phi phá bỏ cả chỉ cửa bốn bức tường, bỏ luôn cái bộ cột và cái sườn bằng danh mộc ấy nữa.

– Em chỉ mong có thể thôi.

– Như thế này. Tôi sẽ giúp cô một đồ án về cái mặt tiền ấy để cô xin phép đô thành mà sửa chữa. Nhưng đồ án phải được kiến trúc sư ký tên, đô thành mới nhận. Các ông kiến trúc sư ngoại quốc họ khó tánh lắm chớ không dễ dãi như kiến trúc sư ta, ta thì ký cái gì cũng được, mà ăn rất rẻ nữa.

Tuy nhiên, tôi sẽ nói với chủ tôi và ông ấy sẽ ký giúp cô mà không lấy tiền. Ông ấy thì hoặc là lấy thật nhiều năm ba ngàn chớ không ít, hoặc là không lấy gì hết. Cô chỉ còn phải tốn tiền cho thầu khoán thôi.

– Được như vậy thì quý hóa quá nhưng em rất ngại anh phải thiệt tới hai lần.

– Đâu mà hai lần.

– Thì vẽ giúp là một lần thiệt. Thọ ơn ông kiến trúc sư Tây ấy là hai lần thiệt.

– Có hề gì cái vật có. Tôi chỉ vẽ bốn đêm là xong, còn thọ ơn chủ tôi thì tôi đã thọ hàng trăm lần rồi, thêm một lần nữa cũng chẳng ăn thua gì. À, nhưng tôi phải biết kích thước với lại hình dáng phía trước của nhà cô.

– Kích thước thì em thuộc lòng. Ngang chín thước, sâu tám thước, không kể nhà bếp, trước nhà và hai bên hông có sân, đất

nhà, còn hình dáng thì... Liên a, Liên lấy tập ảnh gia đình ra coi, tụi mình có chụp chung một bức ảnh trước nhà lúc năm kia.

Liên “ừ” một tiếng rồi chạy vào buồng, giây lát sau mang ra tập ảnh mà Cúc đòi hỏi. Cúc lật tập ảnh tìm kiếm rồi trao cho Thảo xem. Giây lát sau, viên cán sự kiến trúc này nói:

– Cảm ơn quý cô, tôi đã có đủ mọi yếu tố để làm việc. Tuần sau là xong cả.

Sau đó, chàng định hỏi khéo Liên địa chỉ của Cúc nhưng cứ ngại miệng mãi. Ba mươi đời kẻ có hậu ý thì họ như vậy đó. Tục ngữ đã chẳng nói: “Có tịch hay nhúc nhích” sao? Nếu chàng không có ý gì khác thì cứ hỏi ngay lúc nhận việc hoặc cứ thẳng thắn hỏi thăm Liên chớ có gì mà phải sợ.

Trong khi chàng còn đang bươi trí tìm mưu để mà gặp Cúc thì dịp may đưa chàng

đến ngân hàng, dịp may cũng là dịp rủi, phải chịu đựng trong mấy phút đồng hồ dài đằng đẳng cái nhục biết rửa mấy sông mới sạch được.

“Lạ quá, Thảo nghĩ, mình mở chương mục ở đó đã hơn hai năm rồi mà sao không bao giờ thấy mặt Cúc? Có lẽ nàng mới vào làm hay từ thuở giờ ngồi ở đâu trong buồng giấy nào ở phía trong chăng?”

Buồn ời là buồn! Đau ời là đau! Nếu chàng chinh phục Cúc mà Cúc thờ ơ, chàng sẽ cố lòng bền chí đeo đuổi; nếu chàng tỏ tình với Cúc mà bị Cúc từ chối, chàng sẽ nỗ lực làm cái gì cho động trời để Cúc thấy chàng xứng đáng mà đổi ý. Đàng này Cúc không buồn nhìn nhận chàng thì có chua xót hay không chớ!

Thình lình Thảo nhớ ra là khi sáng chàng mặc bộ đồ thợ máy bằng ka-ki xanh.

Đó là y phục mà chàng thường mặc để đi làm, cho đỡ tốn tiền giặt ủi. Trong giờ làm, chàng đã xin phép chủ để đi gởi tiền ngân hàng và cũng chẳng buồn ghé nhà thay y phục sạch làm gì.

Thảo vụt cười khan lên một mình rồi lẩm bẩm: “Thì ra người đẹp, cũng như phần đông thiên hạ, đánh giá con người qua cái vỏ ngoài. Quen với một thằng mặc y phục thợ máy, xấu mặt người đẹp quá, nhứt là xấu với các nữ đồng nghiệp của người đẹp, cô nào cũng có bạn trai bánh số dách. Như thế thì xoàng thật là xoàng, không đáng cho mình yêu chút nào.”

Suy luận thì như vậy nhưng lòng anh con trai này lại cảm khác. Chàng vẫn đau, đau một cách vô lý và mâu thuẫn với lý trí của chàng.

Bản đồ án vẽ xong, có chữ ký của ông

kiến trúc sư chủ văn phòng kiến trúc của chàng, được cuộn tròn trong một lớp giấy kiếng, đặt trên bàn viết của chàng.

Thảo cầm cuộn giấy ấy định xé đi, nhưng chưa hành động, chàng đã nghe đau, làm như là chàng phải tự xé tim chàng, xé một mảnh lòng của chàng vậy.

Chàng đã đặt vào công việc này tất cả say sưa, tất cả tình mến yêu công việc, tất cả mối tình đầu của chàng.

“Nhưng để làm gì? Làm kỷ niệm à? Nhưng kỷ niệm này chỉ nhắc nhở tủi nhục thì...”

Tay cầm cuộn giấy, Thảo lặng lẽ nhìn vào khoảng không, buồn vô hạn trước một công việc đau thương, trước sự chôn cất mối tình mới nhóm mà rất sâu đậm của chàng. Cái đám ma này, chàng muốn lùi nó lại lâu chừng nào hay chừng nấy, bởi một

khi lấp đất lên huyết rồi thì không còn gì nữa cả, và chàng sẽ trở về với nỗi cô đơn cũ của chàng.

Cuộn giấy nhắc nhở con người không đáng yêu này vẫn không giúp chàng hết cô đơn, nhưng dầu sao nó cũng nhắc nhở cái gì, ngoài túi nhục khi sáng này ở ngân hàng, nhắc nhở một tuần lễ yêu đời trong tuổi con trai của chàng.

Khi đất lấp đầy lỗ huyết rồi, nghĩa là mấy tờ giấy cứng này được xé ra thành nhiều mảnh vụn rồi thì không còn gì cả.

Thảo ngồi như thế hàng giờ, thật là ăn cắp lương của chủ sở. Lâu lắm, chàng chợt tỉnh giấc mơ, lấy giấy viết thơ ra rồi khởi sự viết.

Em Liên,

Anh gửi em đồ án sửa nhà mà cô Cúc đã cậy anh làm.

Đáng lý thì anh đã xé bỏ đồ án này hoặc chỉ viết cho em một dòng chữ về chuyện ấy rồi thôi, nhưng anh không thể nín về sự bất nhã của con người ấy.

Số là khi sáng, anh đi gởi tiền ở ngân hàng, gặp cô ta làm ở đó. Anh chào cô ta rồi xin cô ta hẹn thì giờ và nơi chốn để anh trao đồ án này thì cô ta không nhìn nhận anh là người quen, mà sự phủ nhận ấy lại được nói ra bằng một giọng rất là kém lịch sự.

Dẫu sao, đã hứa thì anh làm, và đã làm thì anh cũng gởi cho người cậy mượn.

Anh đã tủi nhục không biết bao nhiêu, hồi sáng nầy, tại ngân hàng giữa mắt muôn người, nên anh nói với em là một đứa em nhỏ ra anh thương như em ruột, nói cho nhẹ lòng anh, mà cũng để ngăn đón trước vì biết đâu người ta chẳng cắt nghĩa láo với em thái độ thiếu giáo dục của người ta bằng cách nói xấu rằng chính anh bất lịch sự trước.

Thôi, chỉ xin nhờ em bấy nhiêu đó thôi.

Thương em

Thảo

Thảo viết xong bức thơ này thì đã gần giờ làm buổi chiều. Chàng ra đi, ghé qua nhà ông Hoạch mà không vào, chỉ trao cuộn giấy và bức thơ cho thằng nhỏ, rồi đi ăn cơm ở hiệu chớ cũng chẳng về nhà tắm rửa như mọi ngày.

Chàng sẽ đi suốt đêm nay, uống rượu thật say để mà quên, và có lẽ người tư chức chuyên viên hiền lành này sẽ bê tha như vậy hằng tháng mới nguôi được.

Tuy nhiên vì đêm nay không tìm được bạn, ăn cơm xong, ngồi ở một quán giải khát một mình cho tới mười giờ là chàng đâm chán, nên đi về.

Tánh Thảo rất cẩn thận. Chàng luôn luôn thủ một cây đèn bin thật nhỏ trong túi, để phòng những chiều bị bạn hữu bất thần rủ đi chơi cho tới khuya.

Cây đèn ấy giúp chàng soi sáng căn nhà của chàng, khi mở cửa trước ra, trước khi để chân vào đó, trước khi kịp mở đèn điện. Biết đâu kẻ gian không thừa lúc chàng đi vắng và vốn biết trong nhà không ai, lại không lén vào toan vơ vét. Rất có thể chúng hành động trễ quá, chưa kịp đi thì bị chàng bắt chột. Như thế chúng sẽ đánh giải vây để thoát và không rọi đèn vào trước, chàng có thể bị một võ bất thành linh.

Vậy mở cửa xong, Thảo rọi đèn vào trước. Nhà chàng chỉ có một buồng độc nhút không vách ngăn ở giữa, giường ngủ kê tuốt ở trong cùng.

Thấy cửa sau vẫn đóng, Thảo an lòng, chĩa tia đèn vào các xó kẹt, thấy không gì

khả nghi, chàng vừa hạ đèn xuống, vừa bước vào.

Tia đèn rọi thẳng xuống nền gạch, nơi khung cửa và Thảo hơi ngạc nhiên mà thấy dưới chân chàng một tờ giấy màu xanh nhạt xếp lại.

Công tắc đèn điện ở giữa nhà, chàng bước mau vào đó để mở đèn, đoạn đi đóng cửa và để lượm tờ giấy màu mà chàng đoán là một bức thơ cũ mà chàng đánh rơi lúc đi làm khi trưa.

Tuy nhiên, chàng cũng mở thơ ra đọc xem đó là thơ của ai gửi đến từ bao lâu rồi và tại sao chàng lại lấy ra đọc lại làm gì để rồi đánh rơi.

“A, chàng kêu lớn lên, tuồng chữ của con Liên. Thì ra nó đã phóng thơ nầy vào, qua lá sách cửa, lúc mình đi vắng”.

Thơ như vậy:

Anh Thảo,

Đọc thư anh xong, em ôm bụng mà cười, rồi trao thư anh cho ba má em với lại anh Tấn xem rồi cả nhà cùng cười sặc sụa.

Chắc đọc tới đây, anh tức giận lắm vì cả nhà em lại nhẩn tâm cười đùa trước cái mà anh lại cho là tủi nhục.

Nhưng không có gì là tủi nhục hết anh à! Chẳng qua đó là một sự ngộ nhận thôi.

Cái cô mà anh gọi là cô Cúc đó, chỉ là cô Hồng, chị ruột hay em ruột gì tùy anh, của cô Cúc, vì hai chị em chị ấy đẻ sanh đôi.

Rất nhiều người, kể cả ba, má em nữa, đều cứ lầm lẫn hai người với nhau. Họ đã quen bị lẫn lộn như vậy nên có ai trông gà hóa quố là họ hiểu ngay và vội đánh chánh giùm một cách vui vẻ.

Sở dĩ chị Hồng đã khiếm nhã với anh là

do câu chuyện sau đây làm cho chị ấy bị mặc cảm, một câu chuyện mà cả thành phố đều hay, trừ ra anh.

Số là năm ngoái tại một ngân hàng kia, một ông triệu phú người mình đến gửi tiền.

Cô nữ nhân viên lo công việc ấy hình như là một người không đứng đắn sao đó không rõ, mà nhà triệu phú ấy lại là một anh chàng ná.

Ông ta nói lớn: “Ê X. tối nay đi chơi nha em!”

Không rõ là cô ấy đã có gì với ông nhà giàu ná ấy hay không, nhưng dầu sao ông ta cũng đã vô lễ một cách không thể tha thứ được, nên cô nọ nói xung thiên, chụp lấy bình mực (bình mực để ở ngoài quầy, cột dính lại với một cây bút, dành cho những khách hàng không có bút máy, nhưng ai cũng có bút máy hết thành ra bình mực cứ đầy ứ), ừ cô ấy thò

tay ra ngoài chụp lấy bình mực rồi ném vào ngực ông nhà giàu.

Vụ này đã làm cho ông giám đốc ngân hàng đó muốn điên cái đầu vì ông triệu phú ấy là khách hàng quan trọng nhất của nhà băng đó, nhưng ban giám đốc không thể hy sinh một nữ nhân viên đã tự vệ chánh đáng.

Cả thành phố đều hay, anh nhớ cho điều này. Vì thế mà nữ nhân viên ngân hàng bị mặc cảm hết ráo và cả quyết nghiêm khắc đến khắc nghiệt đối với những ông khách lạ hỏi vợ vẫn, để cho khỏi mang tiếng ấy mà.

Vậy anh nên hiểu giùm tâm trạng của chị Hồng mà quên vụ đáng tiếc ấy.

Em đoán là anh buồn, chắc anh đi chơi, nên viết sẵn bức thư này ở nhà, hầu nhét qua cửa, để khuya anh về anh đọc cho người giận đặng ngủ cho yên, không thôi anh sẽ thức trắng đêm vì tức.

Ghé anh xong, em lại dâng hai chị Hồng và Cúc với đồ án và bức thơ của anh để tụi này cười thêm một mách nữa chơi.

Nè, nói cho anh hay để anh yêu đời. Em lén lén nhìn chị Cúc thì đoán được rằng chị ấy đã cảm anh rồi đó. Liệu mà mua át-pi-rin² để cứu chị.

Anh cưới chị Cúc xong rồi nhớ mua một cây roi mây để quất chị Hồng mà trả thù.

Đêm nay là đêm vui vẻ nhưng chắc chắn là chị Cúc sẽ nhai xương chị Hồng. Ai nhè cục cứng của người ta mà hạ nhục giữa công chúng!

Vậy lác quan đi anh Thảo nhé, và ngủ cho ngon giấc. Em sẵn sàng ăn đầu heo, nếu anh cậy em.

Em nhỏ của anh

² aspirin: thuốc giảm đau, hạ nhiệt, chống viêm.

Liên

Thảo đọc xong bức thơ xanh này rồi nhảy lang-ba như người vừa trúng số độc đắc. Rồi chàng cười sặc sụa, cười đến chảy nước mắt trước câu chuyện dị kỳ quá sức tưởng tượng của chàng.

Con bé Liên nó chúc chàng ngủ ngon thật vô ích vì làm sao mà ngủ được khi người ta sầu chín ruột gan, hay vui mừng đến đổi tim phổi đều nở lớn ra?

Thế là chàng không bị làm nhục, mà chỉ là nạn nhân của một mùa mặc cảm của các cô làm nhà băng thôi. Đó là một rủi ro không đáng kể; vì người trong cuộc không khinh chàng, còn người khác có biết Nguyễn Văn Thảo là ai mà chàng sợ họ đồn đãi ra mà mang xấu.

Hơn thế, chắc trong trận cười đêm nay, con bé Liên tinh nghịch nó cũng sẽ nói với

Cúc là chàng cảm Cúc, y như nó đã nói với chàng là Cúc cảm chàng. Thế là đám đất đã được con bé rấn mắc ấy phát trồng cây cỏ phần nào, cô cậu chưa nói gì với nhau cả mà đã hiểu thấu ruột gan nhau rồi đó.

Sáng ra, Thảo mệt nhừ vì chàng không biết uống rượu mạnh mà đêm rồi đã “mần” hết một cái công-xom-ma-xông³, rồi về nhà thao thức mãi cho đến lúc kiếng nhà thờ gần đổ mới chợp mắt được.

Đêm đó và liên tiếp bốn đêm liền chàng nằm nhà vì không biết phải làm gì. Chàng không thích đi tìm bạn nữa như thỉnh thoảng một thanh niên độc thân hay giải trí bằng cách đó, vì lũ bạn trai của chàng, chàng nghe chúng nó không còn hay ho gì nữa cả.

Ấy, khi trong một nhóm bạn trai với nhau mà có một thằng bỗng dưng đào ngũ

3 tiếng Pháp - consommation: rượu nặng pha sô-đa

thì chắc chắn là thằng ấy đã yêu.

Tìm Liên chẳng? Chàng nghe mắc cỡ với Liên và Tấn lắm. Yêu nào có tội tình gì, nhưng không hiểu sao bị họ đoán đúng tim đen, chàng xấu hổ quá!

Vậy chàng nằm nhà để mà rạo rức, để mà bồn chồn và nếu cứ mãi như thế, chàng sẽ giống một kẻ cứ đứng yên một chỗ mà giẫm chơn lên quăng đất cũ, không bước tới đâu được cả.

Nhưng có phần không cần gì lo, bởi qua đêm thứ năm, chàng đang nằm trên chiếc ghế bành cũ để đọc sách thì có khách đến.

Nghe gõ cửa, chàng buông sách nhìn ra ngoài thì cuống lên, lảng xăng như gà mắc đẻ, khiến con bé Liên mắc dịch nó gặp người lạ mà cười, làm cho chàng càng bối rối thêm. Con bé này đã mười tám rồi chớ

phải nhỏ nhít gì đâu, thế mà nó cứ trẻ con, thật là đáng ghét, muốn tát tai nó lắm.

Khách là Hồng và Cúc, và không biết ai mượn con bé ấy hướng dẫn mà nó lại có mặt để phá đám người ta. Chắc chắn là hai chị em Hồng, Cúc hỏi địa chỉ của chàng và nó nằng nặc đòi đưa họ đi. Cái con bé khó chịu ấy!

Trông hai thiếu nữ này giống nhau như hai giọt nước, Thảo đoán ngay rằng đó là Hồng và Cúc, mặc dầu chưa phân biệt được cô nào đã mượn chàng vẽ đồ án, với cô nào đã làm nhục chàng ở dưới nhà băng.

Cả hai cô đều mặc áo Nylfranc màu xám tro, đều uốn tóc một lối với nhau, đều đi giày phân nửa ta-lông và cùng màu giống nhau, xắc họ cầm nơi tay cũng giống hệt nhau và hai nụ cười cũng như chỉ có một nụ cười.

– À, ơ...hơ... xin... mời quý cô vào!

Liên cười rũ rượi và hỏi:

– Có mời em hay không? Bởi em cũng là cô nhưng không quý.

– Cũng mời em nữa chứ sao lại không.

Thảo kéo ghế sồn sột, quỳnh quáng như ông làng thấy ông quận về thôn, kéo ghế nhưng quên mời họ ngồi, chạy đi rót nước.

Con Liên quỵ dịch nói:

– Chúng tôi mỗi chân hơn là khát nước vì cả ba đứa mới ăn cơm xong.

Thảo đã trở ra với chiếc mâm trà trên ấy, đặt ba tách trà lên bàn và nói:

– À, mời quý cô ngồi chứ.

– Đố anh nội đây ai là Hồng, ai là Cúc,

cô Liên tình nghịch đã bắt đầu phá phách.

Thảo nhìn cả hai thiếu nữ, cười hiền lành mà không đáp. Bỗng cái cười của chàng tắt ngay: Chàng vừa nghe một sự khó chịu kỳ dị lắm.

Chàng yêu một trong hai người đó, nhưng không làm sao mà nhận ra nàng được, hóa ra như nàng không có, bởi có tình cảm của chàng không đến được với người nào cả.

Con người đứng đắn của chàng không cho phép chàng tham lam yêu cả hai người, hai mà như là một, còn yêu một, thì người ấy là ai mới được chớ?

Đây là một tình thế mà người Pháp gọi là “tình thế giả”, dịch dốt nát là như thế, còn nói cho đúng nghĩa thì là một tình thế mập mờ.

– Dạ mời cô hai với lại em Liên uống nước.

– Nói cho đúng tên từng người, các chị ấy mới uống. Mời cô Hồng coi nào, Liên ra lịnh.

Thảo nhận trò đùa ấy và nhìn một cô mà rằng:

– Xin mời cô Hồng.

Cả ba đều rộ lên mà cười.

– Thấy bói nầy coi bộ bị tổ trác rồi đa, Liên chế nhạo. Anh chọn đúng chị Cúc để mời chị Hồng.

– Tôi xin chịu thôi.

Bỗng một cô nói:

– Em đến để xin lỗi anh về cái vụ dưới nhà băng.

À, ra cô này là cô Hồng đây, cô ấy ngồi trên ghế mà nệm bọc áo màu xanh. Thảo cố nhớ chi tiết đó. Và chàng đã nghe dễ chịu rồi, vì người mà chàng yêu là cái cô ngồi ghế nệm bọc áo đỏ.

– Đó là một sự ngộ nhận đáng tiếc của cả hai chúng ta. Nhưng Liên đã giải thích thì xin cô cho qua vậy.

– Còn em, Cúc nói, em đến để cảm ơn anh về đồ án.

– Có gì mà cô phải cảm ơn. À, chừng nào cô cho khởi công?

– Rắc rối lắm. Anh vẽ thêm một cái hàng rào mà hàng rào ấy nhà thầu họ đòi những mười ngàn.

– Cô nên có gắng, bởi không hàng rào, hoặc để hàng rào cũ xem không được đâu.

– Thấy không, Hồng nói, Hồng đã bảo

phải làm. Cúc cứ do dự.

– Thôi thì làm. Em định thứ hai tới thì cho khởi công.

– Tôi sẽ đến mỗi hôm hai lần để trông nom công việc giúp quý cô. Thầu khoán họ cầu thả và tham lợi lắm. Thường thì họ làm không đúng y đồ án, pha xi măng, họ lại pha non. Phải có người trong nghề kiểm soát, họ mới làm kỹ lưỡng phần nào.

– Như vậy mất công anh quá.

– Hề gì. À, quý cô ở số mấy?

– Dạ số 32.

– Được, thứ hai tôi sẽ đến thật sớm. Mời quý cô uống nước.

– Không cho ăn gì, cứ mời uống mãi; Liên trách.

– Rất tiếc là nhà không có gì ăn hết.

Nếu anh biết trước thì...

– ...Thì anh đã trốn đi mất rồi?

– Em con khỉ lắm! À, thưa hai cô, làm thế nào để tôi phân biệt ai là cô Cúc ai là cô Hồng?

– Những chị em sanh đôi khác, thường có dấu riêng, chẳng hạn một cái nốt ruồi, nhưng hai em thì không. Cứ quen nhau lâu thì phân biệt được, vì dấu sao thì cũng có khác.

– Tôi không thấy khác ở chỗ nào.

– Hể anh oán chị nào thì chị ấy là chị Hồng. Liên nói.

– Anh đâu còn oán chị Hồng nữa.

– Thuở hai em còn bé, hể đứa nào không ngoan thì đứa khác bị mẹ rầy, vì má em không nhìn kỹ và cũng không phân biệt được nữa.

– Rắc rối quá, tôi tưởng hai cô nên ăn mặc khác là hơn.

– Vô ích, thí dụ anh tới nhà em chơi, em mặc xanh, con Hồng mặc đỏ, anh vẫn không biết xanh là Cúc hay Hồng. Với lại các em thích mặc giống nhau.

– Hai cô có nghĩ hết nhau hay không?

– Có, hể em nghĩ tới cái gì thì con Hồng nghĩ tới cái đó.

– Thật là kỳ lạ.

– Còn em mà sổ mũi thì con Cúc cũng sổ mũi.

– Cái mới lộn xộn dữ ăa. Nếu cô Hồng ăn cua đau bụng, không lẽ cô Cúc không ăn cũng đau bụng?

– Không thế nào mà đứa nầy ăn cua,

đứa kia lại nhin, cả hai đứa đều thèm ăn cùng một món với nhau.

– Hai cô có khi nào giận nhau không?

– Không, vì đâu có đứa nào làm trái ý đứa nào.

Thảo làm thỉnh, trầm ngâm suy nghĩ. Thật là phiền. Họ cảm nghĩ y như nhau, nhưng họ phải yêu hai người con trai khác nhau. Khó cho họ lắm thay?

– Tôi có biết hai chị em sanh đôi kia cả hai đều làm việc ở Ngân hàng Quốc gia. Không quen nhiều nên tôi không rõ cảm nghĩ họ có giống nhau không, chớ bề ngoài họ rất ít giống nhau. Có thể nói mỗi trường hợp song thai là mỗi trường hợp riêng biệt.

– Dạ hai em cũng có nghe bác sĩ nói như vậy.

– À, còn cô Cúc, cô giúp việc ở đâu?

– Vụ đó thì có khác. Em ở nhà làm nội trợ.

– Thành thử tôi có đến thăm quý cô trong giờ làm việc thì chắc chắn là gặp cô Cúc, không sợ lăm lộn gì hết?

– Đúng như vậy.

– Nhưng nếu cô Hồng đau ốm, cô Cúc có thể thay thế mà ông chủ ngân hàng ấy không thể biết?

– Không, thường thì hai đứa em cùng đau ốm một lượt với nhau và cũng một chứng bệnh với nhau, thành thử không đứa nào thay cho đứa nào được hết.

Thảo hơi bất mãn một tí. Trong con mắt kẻ đang yêu, chỉ có một cô gái độc nhất trên đời này là đẹp thôi. Nhưng hiện trước mặt chàng đang có bằng cứ hiển nhiên rằng

có người khác đẹp bằng Cúc, khiến Thảo không biết có nên oán kẻ đã cả gan dám đẹp bằng Cúc hay trách Cúc sao lại để cho người khác đẹp bằng mình; dầu sao Cúc cũng bỗng dưng bớt quý đi một tí, vì chiếc lọ sứ Giang Tây rất cổ, giờ rõ ra là có đến hai bản, không quý lắm

2.

Ngày xưa, con trai làm rể có công ba năm được vợ. Ngày nay anh cán sự kiến trúc này đi coi nhà thầu sửa nhà có công nên ba tuần lễ sau đó, khi ngôi nhà ở đường Huỳnh Quang Tiên mang vào xong chiếc mặt nạ biệt thự tân thời thì anh ta cũng được vợ.

Chưa được liền, nhưng ông Hoạch đứng ra làm mai và bên kia đã ưng thuận, chỉ còn hẹn ngày cưới nữa thôi, mọi việc họ sẽ cho đơn giản tới mức tối đa, không đòi hỏi lễ lộc rình rang, đám tiệc linh đình gì hết, vì cả đôi bên đều không còn cha mẹ, họ hàng gì.

Chú rể tương lai này có đến để thảo luận lại với bên vợ về vài chi tiết nho nhỏ.

Chàng đến ngôi nhà số 32 ấy vào xế trưa nhứt để có thể gặp cả hai chị em, và nhứt là gặp hai cô chủ nhà trẻ tuổi đang rảnh rang vì thường thì buổi sáng những người nội trợ bận ghê lắm.

Một người đang ngồi đọc báo ở buồng tiếp khách chào chàng bằng một câu mà chàng biết ngay người ấy là ai:

– A, dưỡng tới chơi, may mắn quá, tôi cũng đang trông dưỡng đây.

– Hồng lấy quyền gì gọi tôi bằng dưỡng?
Thảo hỏi đùa.

– Dưỡng này hửn! Dưỡng phải kêu tôi bằng chị hai biết chưa?

– Chưa! Sao Hồng lại là chị hai của tôi?

– Vì tôi là chị hai của con Cúc.

– Hối nào?

– Hối mới đẻ ra.

– Chưa chắc đâu ghen cô. Bằng vào cái gì?

– Má tôi nói tôi ra trước con Cúc đến nửa tiếng đồng hồ.

– Đó là tại Cúc nó chậm bước một tí chớ Hồng có cao hơn nó vì cái việc ra trước ấy đâu. Hồng có hơn nó gờ ram nào hay không lúc sanh ra?

- Không.
 - Nếu vậy đừng có đòi làm chị.
 - Nhưng đã quen xem như vậy từ bao lâu nay rồi.
 - Mặc kệ. Thảo không nhìn nhận quyền đó.
 - Chớ bộ dưỡng muốn bắt Hồng làm em sao?
 - Không. Hai người ngang hàng với nhau, và ta nên gọi nhau bằng tên là hay hơn cả.
 - Dưỡng là một tên phiến loạn, đem sự rối tôn ti, trật tự vào gia đình chúng tôi.
- Bấy giờ Cúc đã ra đến nơi. Nàng nghe biết cả câu chuyện giữa hai người từ nãy đến giờ, và cho rằng Thảo có lý.
- Thế là hai người truat phế tôi đó hả?

Hồng hỏi đùa, vui vẻ nhưng vẫn hơi chua xót trong lời nói.

– Ít ra ta nên tha cho anh Thảo phải làm em, còn em thì cứ gọi chị bằng chị như trước cũng chẳng chết chóc gì.

– Chưa chi ta đã thua trận rồi thì cái vụ bắt rể...

– Bắt rể? Thảo trố mắt nhìn Hồng mà hỏi thế.

– Thảo cứ hỏi con Cúc. Đó là phát minh của nó đấy.

Cúc cười nói:

– Ủ, đó là sáng kiến của em. Anh nè...

– Hãy khoan. Nếu Hồng mặc áo hồng thì tuyệt. Thảo dễ phân biệt hơn.

– Nhưng tôi không ưa màu hồng thì

Dượng, à không, thì Thảo bảo sao? Vả lại tôi mặc màu hồng thì Cúc tìm đâu ra “màu cúc” để mặc?

Ba người cười xòa với nhau, đoạn Cúc tiếp tục câu chuyện mà nàng chỉ mới bắt đầu lúc nãy:

– Anh nè, nhà cửa mình trông như thế này, mà để chị Hồng ở một mình, chỉ sợ ma quá, làm thế nào chỉ ở được?

– Nhà rộng thật, đối với những người địa vị khiêm tốn, họ chỉ giao thiệp với những người ở những căn nhà hẹp bốn thước thôi. Thật ra thì nhà này không to hơn một ngôi biệt thự, nhưng nó được xây cất theo lối kiến trúc của ta xưa. Hai buồng ngủ ở trong cùng quá hẹp, bao nhiêu diện tích dưới hai mái nhà đều dành cho buồng tiếp khách, thành thử buồng này mình trông, con gái ở một mình ở đây, ban đêm dễ sợ thật. Hơn thế, vườn tược quanh nhà

rất là sầm uất càng làm tăng thêm vẻ âm u của chốn này.

Thảo nói:

– Thảo tự hỏi sao Cúc và Hồng không nghĩ đến việc cho thuê hay bán quách nhà này đi.

– Anh nói theo quan điểm của người ngoài. Đây là ngôi nhà tổ phụ mấy đời, chị em của em thương mến nó lắm không nỡ rời. Nhá, anh nhé, về đây ở với em anh nhé? Bỏ chị Hồng tội nghiệp chị ấy quá.

Thấy Thảo cứ làm thỉnh, Hồng phụ lực với em:

– Tuy mang tiếng là bị bắt rể, Thảo sẽ làm chủ gia đình thật sự, vì Hồng đã bị truất quyền làm chị rồi thì trên đầu Thảo có ai đâu mà lo. Vả lại Thảo là đàn ông thì làm “xếp” tụi này là phải vì Thảo đủ khả năng làm chủ gia đình hơn một trong hai

đứa này.

– Nhưng khi Hồng lấy chồng thì sao?

– Rất dễ tính. Hoặc Hồng sẽ bắt rể, hoặc sẽ giao nhà này cho Thảo và Cúc, hoặc Thảo và Cúc giao nhà này cho Hồng. Chừng ấy, không còn một cô gái ở một mình một ngôi nhà lớn nữa, vấn đề này sẽ không còn, Hồng trông đợi Thảo để bàn về câu chuyện này đó.

Thảo làm thinh, suy nghĩ rất lâu rồi nói:

– Cũng được. Nhưng sau hôn lễ, chú rể lại xách va-li về đây thì buồn cười quá.

– Đừng có thành kiến. Thảo về đây, nhà này bớt vẻ quạnh hiu thì người trong xóm họ thích chớ có cười chê gì đâu mà phải sợ.

* * *

Thảo và Cúc xách va-li lên đường đi hưởng tuần trăng mật vào một buổi sáng chúa nhật.

Hồng tiễn họ ra sân, mặt buồn dầu dầu. Không biết Cúc nghĩ sao chớ Thảo thì biết Hồng buồn về gì. Họ chỉ đi Đà Lạt có chín ngày thôi vì Thảo chỉ xin phép nghỉ được có mười ngày chớ nào phải đi Tây đi Tàu gì năm bảy năm đâu mà kẻ ở lại phải buồn.

Nỗi buồn này thỉnh thoảng hiện lên mặt của Hồng từ ngày Thảo chánh thức đi hỏi Cúc và Cúc nhận lời sau khi hỏi ý chị.

Từ bé đến giờ, hai chị em thương yêu nhau không hề rời nhau phút nào cả, tối họ ngủ chung với nhau, thường khi họ tắm chung với nhau một lượt trong cái buồng tắm độc nhứt của nhà này.

Y phục của họ không cất riêng mà để chung với nhau một tủ, không có áo nào

riêng của Hồng, không có quân nào là quân riêng của Cúc.

Giờ thì cái quốc gia thống nhứt ấy đã bị chia đôi, mặc dầu họ vẫn còn ở chung trên một lãnh thổ, họ vẫn chia hai y phục, và đau đớn nhứt là chia hai tình cảm vì Cúc đã thương yêu hai người.

Hồng buồn là vì đã mất cái phân nửa con người của nàng là Cúc, cái phân nửa ấy nàng thương yêu nó y như phân nửa khác là chính con người của nàng.

Sự mất mát nầy xảy ra ngay đêm tân hôn mà Cúc chia xẻ giường với Thảo chứ không chia xẻ giường với nàng. Tuy nhiên, sáng ra hai chị em vẫn còn thấy mặt nhau, còn gần gũi nhau phần nào.

Hồng đã ôm em, hun nó trên đầu mà ghen ngào hỏi:

– Em có được hạnh phúc hay không?

– Có chị à.

Hồng vừa mừng giùm em mà cũng vừa nghe đau thắt nơi lòng, vì Cúc mà được hạnh phúc thì nàng đã mất Cúc trọn vẹn và vĩnh viễn rồi vậy.

Hôm nay, ngày thứ ba sau đám cưới, đôi vợ chồng mới ra đi, họ đi rồi họ lại về, biết vậy, nhưng Hồng cứ có cảm giác rằng họ sẽ đi mất luôn.

Không biết Cúc đang nghĩ gì lúc bước lên tắc-xi, day lại nhìn chị lần chót, chớ riêng Thảo thì chàng nghe kỳ kỳ.

Hai chị em nầy đồng sở thích, đồng tình cảm với nhau từ việc lớn đến việc nhỏ, đến đôi cơm ăn, hai người cũng ăn đúng lượng với nhau, mỗi người hai chén rượu.

Mối tình giữa chàng và Cúc chỉ là mối tình thường thôi, chớ không phải là một mối tình lớn như những mối tình trong

lịch sử hay trong tiểu thuyết, và Cúc không hề bị tiếng sét lần nào. Như vậy chắc Hồng đã dừng dừng được với chàng.

Nhưng nếu đây là một mối tình lớn? Có phải là Hồng đã yêu chàng hay không vì nàng đồng sở thích, đồng tình cảm, đồng đam mê với Cúc kia mà!

Và nếu như vậy thì thật là khó chịu, đối với người đạo đức như chàng, vì có cái gì không ổn trong tận đáy lòng của một người thân, sự không ổn nầy gần như là sự loạn luân.

Những người song thai là những người bất thường tuy sự bất thường ấy, thường khi không đến nỗi nào nhưng vẫn không được... ơ... không được... ngay ngắn cho lắm.

Chính chàng là một anh con trai đứng đắn mà cũng không khỏi có những ý nghĩ

không sạch sẽ.

Trong đêm tân hôn, hai vợ chồng nói chuyện rù rì gần tới sáng, họ không bỏ sót gì cả trong đời họ, và dĩ nhiên, Cúc đã nói đến Hồng. Nàng cười mà cho Thảo biết chi tiết này:

– Em chỉ khác với chị Hồng ở cái chỗ kín này là trên lưng chị Hồng có một nút ruồi son, còn lưng em thì không, ngoài ra, cái gì khác cũng giống nhau như đúc.

Cúc cười ngặt nghẹo khi nói đến mấy tiếng “ngoài ra cái gì khác”, mấy tiếng rất kín đáo ấy đủ rõ nghĩa cho Thảo hiểu sâu vào trong, và chàng không ngăn được tưởng tượng đến những cái mà một người đạo đức như chàng không được phép tưởng tượng đến.

Tạo hóa đã làm một việc hết sức bậy bạ là cái hiện tượng song thai không nên có

ấy. Tạo hóa đã khéo léo vô cùng, tạo ra cái gì cũng hữu lý, cũng ổn thỏa cả, trừ hiện tượng song thai khó chịu ấy.

Sau đêm đó, và những đêm khác, Cúc cứ vô ý thức và đại dột mà nói mãi về những điều mà nàng cần nín đi.

Chẳng hạn Thảo yêu cầu nàng đừng xúc nước hoa, đừng có dùng xà bông thơm trong ít lúc, để chàng được tận hưởng và làm quen thân với cái mùi thật và tự nhiên của con người của nàng, và đó là dịp mà Cúc lại nói bậy:

– Anh nè, mùi của chị Hồng y hệt như mùi của em. Nếu tụi này chơi cắc có, thì lúc anh ngủ say, em đi, để Hồng vào nằm với anh, khuya anh giật mình thức dậy, đổ anh biết được sự tráo trộn đó. Anh chưa phân biệt được đứa nào là Hồng, đứa nào là Cúc bằng cách nhìn mặt thì đã đành rồi, bằng cách đụng chạm vào các bộ phận của cơ

thể của tụi em thì đã đành rồi, nhưng dấu hiệu tế nhị là cái mũi riêng biệt của từng mỗi người, anh cũng không sao nghe được bởi đâu có sự khác nhau giữa hai đứa này.

Cũng may là chàng là một anh con trai đứng đắn và đạo đức, nếu không, chàng sẽ lợi dụng cái ưu thế kẻ mù của chàng mà người vợ dại dột của chàng đã gợi ý.

Ừ, tại sao chiều đi làm về, chàng lại không ôm Hồng mà hôn một cái thay vì ôm Cúc? Hồng không thể khiển trách chàng được mà Cúc cũng đành phải nhẫn nại chịu, bởi có ở chung năm bảy tháng rồi, chàng cũng cứ có thể chối rằng mình chưa hết mù. Khi Hồng phản đối thì chuyện đã rồi, và hai chị em chỉ còn có nước cười trừ trong khi chàng xin lỗi một tiếng bậy bạ rồi thôi.

Hồng làm ở khu két trong Ngân hàng, mà khu này luôn luôn đóng cửa trước giờ

hơn một tiếng đồng hồ để thủ quỹ soát lại coi tiền có ăn khớp với bên khu kế toán hay không.

Thường thì ăn khớp, mà họ chỉ tốn có nửa tiếng đồng hồ thôi, thế mà bên nhân viên của khu kết ngày nào cũng về sớm được, tức là khi Thảo tới nhà là Hồng đã tắm rửa xong rồi, và đã hóa thành Cúc rồi, chớ không còn là một cô thơ ký đi làm về cùng một lượt với anh rể, và ông anh rể dễ bề lợi dụng tình trạng lộn xộn trong gia đình.

Thảo tự tin, biết rằng mình sẽ không bao giờ làm quấy, nhưng những ý nghĩ không được thánh hiền lắm của chàng cũng đã làm cho chàng hoảng sợ và khó chịu vô cùng.

Tuần trăng mật ở Đà Lạt có lẽ là những ngày hạnh phúc nhất trong đời làm chồng của chàng, không phải vì đó là trăng mật,

mà vì chàng được xa một người mà chàng cần phải xa, xa được ngày nào hay ngày nấy.

Cúc không được trọn vui, thỉnh thoảng nàng lại ngó mông về hướng Sài Gòn vì đây là lần đầu tiên trong đời nàng mà nàng sống tách riêng hoàn toàn với cái phân nửa của nàng.

Thảo nghĩ rằng hai chị em nhớ nhau ghê lắm nên chưa được một tuần lễ, chàng đã đưa vợ về Sài Gòn chớ không ở đủ chín ngày như đã dự định.

Thấy vợ mừng, Thảo lại đâm ghen. Thật là vô lý, nhưng chàng chỉ là người thôi, không sao mà công bằng cho được. Bất công, lại ý thức về sự bất công của mình, chàng lại phải khó chịu mãi.

Ừ, Cúc nó mừng, nghĩa là nó còn thương yêu một người thứ ba, khác hơn là

chàng. Tình thương yêu nơi nó bị chia xẻ, có thể chàng được hưởng phần lớn hơn, nhưng chàng ích kỷ, không muốn chia sớt cho ai chút xíu nào cả?

Nếu chàng là đứa khốn nạn, yêu hết hai chị em, thì chàng sẽ lời, chúng nó có chia với nhau, chàng cũng còn đủ, còn dư nữa là khác, vì đứa nầy chia cho đứa kia ba mươi phần trăm, chàng chỉ mất có ba mươi phần trăm ấy thôi, trái lại chàng được hưởng hai lần bảy mươi phần trăm.

Nhưng chàng là người tốt nên chàng phải chịu lỗ vậy.

Nhà bây giờ có mượn người làm, một con bé mười ba tuổi, vì Thảo không muốn để vợ cực nhọc lắm, nhứt là từ rày thêm một người, công việc sẽ bề bộn ra.

Con bé Ngô ấy chạy ra cửa để mừng chủ mới về, mà lại nói ngay cái câu không

nên nói:

– Trời, cô hai nhớ cô, khóc đến sưng con mắt.

Và hồi mười hai giờ rưỡi, Hồng về tới nhà thì hai chị em ôm nhau mà khóc một trận như mưa tháng tám.

Sau trận mưa ấy, Hồng mới thấy quà của Thảo. Đó là một chùm lan lưởi rồng, mà Cúc bảo rằng hai chị em thích ghê lắm. Bấy giờ Hồng mới thấy sự có mặt của người thứ ba đã xen vào giữa hai chị em họ.

Hồng dở nắp hộp lên rồi reo:

– Cha, đẹp quá, cảm ơn Thảo nhé.

– Không cảm ơn chuyện khác à? Thảo hỏi đùa.

– Còn chuyện gì nữa?

– Chuyện quan trọng hơn nhiều là

chuyện mang về trả Cúc cho Hồng.

– Không trả, Hồng sẽ mần thịt Thảo ấy chớ. Nhưng trả vĩnh viễn, trả trọn vẹn hay trả phân nửa?

– Tám mươi phần trăm.

– Ít lắm.

Nói xong, Hồng lại ôm chặt lấy em, cắn vào má nó.

– Tối nay ngủ với chị nghen cưng! Nhớ gần chết hê. Cho thằng đó ra rìa một đêm.

Nói rồi nàng điểm mặt Thảo mà nói:

– Oán mấy lắm nha!

Họ cười xòa với nhau, nhưng Thảo vẫn nghe hơi đau đau nơi tim, vì tuy Hồng nói chơi nhưng vẫn có thứ tình cảm đó thật sự là oán ghét phần nào.

Tối hôm ấy thì vui. Thảo dẫn vợ và chị

vợ (hay em vợ gì tùy ý mỗi người) đi ăn ở ngoài, sẵn sóc hai người y như nhau, hễ gắp cho Cúc một miếng thịt gà thì Hồng cũng được hưởng một miếng liền khi đó.

Những thực khách ở các bàn quanh đó, nhìn họ mà xâm xì. Hồng Cúc bất kể, nhưng Thảo thấy nhột nhạt, không yên.

Hoặc: “Tao đố mày ai là vợ, ai là chị vợ”.

Rồi lại có thằng trả lời: “Chắc nó quất tuốt cả hai chị em”.

Những giờ vui vẻ của Thảo thế là kém vui. Họ gọi cho chàng những ý quấy nó làm cho chàng đỏ mặt vì xấu hổ, và làm cho chàng khổ sở quá vì mắc cỡ thắm mà đã nghĩ quấy khi bị gợi ý không hay.

Cái câu mà đem tân hôn Cúc đã cười ngặt nghẽo mà nói với chàng, cái câu ấy từ đây cứ văng vẳng vang lên mãi bên tai

chàng: “...Ngoài ra cái gì khác cũng giống nhau như đúc.”

Chàng không thể nhìn Hồng bằng cặp mắt lương thiện của một người thường đối với một người quen biết thường nữa mà bằng cặp mắt ma lai, trông suốt qua y phục để thấy những chi tiết mà chàng đã biết nhờ cái bản sao mà chàng đang nắm trong tay.

Thật ra thì không thể nói bản nào là bản chánh, bản nào là bản sao, chỉ hay rằng hai bản giống nhau như đúc trừ cái nốt ruồi trên lưng của một bản, kẻ nào biết bản này thì tức nhiên biết bản kia. Nhưng một điểm kỳ lạ của con người là mặc dầu cầm chắc như đã biết rõ bông rồi, họ vẫn cứ tưởng tượng mãi về cái mà họ biết, vì đó là một sự kiện hết sức ngộ nghĩnh, hai người giống nhau như hai giọt nước, kể cả những tiểu tiết tỉ mỉ nhứt trong người họ,

cứ để hai cái đùi của hai người gần nhau để so sánh sự giống hệt của nó, chắc buồn cười lắm.

Cho đến cả vật vô tri vô giác là y phục của Cúc, cũng làm cho chàng nghĩ không hay. Cũng cứ do miệng Cúc kể, chàng mới biết rằng trước đây hai chị em không có y phục riêng, kể cả những y phục nhỏ mặc lót bên trong nữa: họ để chung rồi cứ nhắm mắt vớ được cái nào mặc cái nấy vì hai người không ai cao hơn ai li nào, không ai mập hơn ai gờ-ram nào hết.

Thành thử mỗi lần úp mặt vào áo Cúc, Thảo cứ nghe như mình úp mặt vào áo Hồng, và mùi áo Cúc hiện giờ là dư hương của Hồng hôm trước.

Thảo đã tốn rất nhiều tiền để thử nước hoa. Giờ thì lệnh cấm vợ xúc nước hoa đã được thu hồi vì chàng đã quen hơi Cúc rồi. Trái lại chàng rất cần hai chị em xúc nước

hoa, với điều kiện là phải dùng hai thứ nước hoa khác nhau để một là phân biệt họ qua hương của họ, hai là để gạt gẫm mình rằng họ khác nhau, bằng cớ là mùi họ khác.

Ác lắm là là chị em chỉ thích một mùi như nhau thành thử chàng phải mua lu bù thứ nước hoa để họ dò dẫm hầu tìm một mùi mà họ thích được mà lại không giống mùi của người kia.

Sự hy sinh tiền của Thảo, không uống bởi dầu sao, từ ngày mà Hồng xức Salomé và Cúc xức Glamour thì họ đã khác nhau phần nào rồi, tuy khác nhau một cách giả tạo, nhưng cũng vẫn cứ là khác.

Lấy một cô gái đẻ sanh đôi làm vợ là một khổ hình mà trước khi vào vòng, không anh con trai nào thể lường trước được cả.

Nói khổ hình là khổ hình đối với những người đạo đức như Thảo đây thôi, chớ còn

bọn con trai không đứng đắn, chúng nó chỉ thấy tình thế ấy là một cái thú vô song và là một cái lợi lớn.

Xong công việc ướp nước hoa hai mùi khác nhau cho hai phụ nữ, Thảo lại phải lo giáo dục nghệ thuật họ. Chỉ nói lớn lối thế thôi chứ còn chàng chỉ cần nhồi vào óc họ vài điều căn bản sơ đẳng về sự thưởng thức vẻ đẹp thôi.

Trước tiên chàng nỗ lực đánh đổ sở thích sai của họ về điểm đối xứng. Sự đối xứng (la symétrie) là một yếu tố mỹ thuật thời xưa, nơi mọi dân tộc, nhứt là nơi người Trung Hoa và ta. Quan niệm nghệ thuật của thế kỷ này thấy đó là yếu tố gây xấu, chứ không gây đẹp.

Chính con người của hai cô cũng đã là sự đối xứng rồi. Nhưng điều ấy không hề gì. Chỉ phiền là họ rất thích sự đối xứng nên họ ưa ăn mặc giống hệt nhau, trang

điểm giống hệt nhau, chọn màu sắc giống hệt nhau.

Sở thích của họ là một bản năng. Khó lòng mà đánh đổ một bản năng, nhưng Thảo tin rằng khó lòng không có nghĩa là không được. Thành thử chàng mới cố gắng và bền chí trong công việc cải hóa khiếu thẩm mỹ của hai người, không phải để họ thưởng thức mỹ thuật mà để họ thôi ham sự đối xứng nữa, có thể họ mới chịu làm khác nhau, ít lắm là ở bề ngoài.

Trong khi chờ đợi công việc cải hóa của mình đem lại hiệu quả thì Thảo cứ tiếp tục lăm lăm Hồng với Cúc và tháng rưỡi đã qua rồi mà chàng chưa phân biệt được ai là ai cả.

Chiều chiều chàng đi làm về thì thấy cả hai chị em đều ở dưới bếp. Hồng về sớm, tắm rửa rồi và mặc đồ mát để phụ với Cúc mà lo bữa ăn tối.

Cả hai đều mừng chàng một lượt với nhau và đều gọi chàng là Thảo nầy Thảo nọ. Thảo đâm ra ân hận, phải chàng dè như thế nầy, chàng đã nhận làm em rể quách cho rồi để cái tiếng xưng hô “dượng” ấy giúp chàng biết ai là Hồng.

Có một tối, ăn cơm xong, chàng còn bận đánh răng ở nhà tắm, hai chị em ngồi nói chuyện khào ở buồng khách, một nàng ngồi ở ca-na-bê⁴, một nàng ngồi ở ghế thường.

Chàng thềm ngồi ca-na-bê lắm, nhưng khi lên đó chàng cứ không dám vì không biết người ngồi trên đó là ai, vì hôm ấy cả hai đều ăn mặc như nhau, mỗi người một bộ bi-da-ma⁵ màu cà phê sữa lợt, may giống kiểu như nhau.

– Hồng nè, mai xem giùm Thảo coi

4 canapé: ghế xô-pha, tràng kỷ, trường kỷ.

5 pyjama: quần áo ngủ.

tiền của Thảo còn được bao nhiêu trong chương mục, vì Thảo đã làm thất lạc cuốn sổ ghi các số tiền gửi vô lấy ra rồi.

– Ủ, để Hồng xem cho.

Phải dùng cái mẹo ấy chàng mới biết kẻ ngồi ca-na-bê không phải là Hồng, vì kẻ ấy không đối đáp với chàng.

Có một dấu hiệu nữa, cũng giúp được phần nào nếu hai nàng đều gọi chàng bằng tên hết thì hơi rắc rối, nhưng có khi Cúc kêu “anh” và Hồng có khi kêu “thằng”, những lúc vui đùa với nhau. Vậy cô nào gọi chàng là thằng nầy thằng nọ thì chắc chắn đó là cái cô đã có tham vọng làm chị vợ của chàng.

Trưa chúa nhật ấy, Thảo đang ngủ bỗng giật mình thức dậy vì nghe ai gọi tên chàng!

– Thảo ơi! Thảo ơi, chết rồi Thảo ơi!

Tiếng kêu cứu ấy từ ngoài vườn, ở hông nhà hướng Đông vọng vào. Hoảng hốt, Thảo nhảy xuống ghế bố và chạy chơn không ra ngoài ấy.

Trưa hơi nực nên chàng thích nằm ngoài buồng khách trên một chiếc ghế bố mà ngủ cho mát, trong khi Cúc nằm trong buồng theo thói quen kín đáo của phụ nữ.

Ra tới nơi, chàng thấy Hồng hay Cúc không biết nữa, đang ngồi trên một nhánh mạn cây già cỗi, tay vịn một nhánh nhỏ hơn, còn tay ở không phải lia, phải lạ: nàng bị kiến vàng tấn công; kiến đông quá, nàng không tự vệ được mà cũng không xuống được nữa vì bận phải kiến.

Thảo thót lên hai cái thì đã tới nhánh cây ấy rồi. Chàng giết kiến bằng cả hai tay chàng, kiến đông nghẹt như... kiến, ở đâu cũng có cả, chơn tay, bụng ngực, đầu, cổ, mặt mày của nàng đều bị kiến đậu, con nào

cũng vừa cắn vừa nhổng đít lên để xịt nước độc, những con tấn công gò má nàng đã đầu độc đôi mắt nàng khiến nàng cay quá, vừa nhắm nghiền đôi mắt lại, vừa la.

Nhưng kiến không những xâm lăng người nàng mà thôi đâu. Quanh đó, nhánh nào cũng vàng khè những kiến là kiến và chúng kéo nhau tới để tiếp viện bọn bị giết, càng phút càng đông.

Chính chàng cũng bị kiến cắn đau muốn chết, phương chi chàng ngủ trưa hay cởi trần lấm, nên lưng chàng là một mục tiêu lý tưởng cho chúng.

Thảo cắn răng mà chịu, và cũng không phủi kiến trên người của nạn nhân nữa, vì chàng thấy cần phải đưa nàng xuống đất chớ ở đây giết tới tối cũng không hết kiến.

Nạn nhân đau đớn quá và đã bắt đầu khóc la. Thảo ẵm nàng, xót xa không chịu

thấu, chàng nghe đau y như là chàng bị đau, tức là chàng đau đến hai lần, đau đớn vì mình bị kiến cắn và cũng đau đớn vì bạn chàng bị cắn. Vâng, nạn nhân cũng có thể là Cúc lắm nhưng chàng không đủ thì giờ để hỏi, vì chàng phải hành động mau lẹ. Vậy chàng kể như đó là Cúc, nên nói:

– Em ráng chịu đau một chút xíu, để anh rảnh tay ẵm em xuống đất chớ ở đây thì nguy.

Thảo xuống rất khó khăn và rất chậm chạp vì không còn tay để vịn, bởi phải ẵm một người đã không thấy đường lại mất cả tinh thần vì hoảng sợ và vì đau đớn. Phụ nữ da họ non quá, chịu đau đớn bên ngoài dở hơn nam phái.

Khi họ xuống tới góc sân rồi thì nạn nhơn không đứng vững được nữa, phải ngã trong người của Thảo, chàng phải kiến và giết kiến cho. Có thể bảo rằng nàng đã gần

ngất xỉu rồi vì phải chịu đau đớn lâu quá.

Lũ kiến quái ác, lại chun cả trong áo, trong quần của nạn nhân nữa, thành thử chàng tảo thanh chúng nó sạch trơn bên ngoài rồi mà nạn nhân vẫn còn kêu la. Thảo xem xét lại mới hay có bọn cán bộ nằm vùng ẩn núp bên trong. Thành thử chàng lại phải lòn tay vào trong để tảo thanh mấy trận nữa.

Bấy giờ mặt, tay, cổ của nạn nhân đã sưng vù lên, nang đã bắt tĩnh thật sự. Thảo ẵm ngửa nạn nhân đi mau vào buồng ngủ của chàng. Khi chàng đá cánh cửa buồng bằng chơn và cánh cửa bị xô đi thật lẹ thì một cảnh kỳ dị xảy ra ở đây: Cúc giựt mình thức dậy và ngơ ngác mà thấy Thảo ẵm Hồng vào buồng. Thảo thì rụng rời vì chợt thấy rằng mình lầm, cái lầm vô tội nhưng dù sao, chàng đã trót có những cử chỉ quá thân mật với người con gái không phải là

vợ chàng.

Chàng thở dài, nhẩn nại, xây lưng bước trở ra.

Cúc hoảng hốt hỏi:

– Gì đó? Chị Hồng sao!

– Leo hái mận, chạm phải mấy ổ kiến vàng trên ấy.

– Có sao không?

– Không đến nỗi nào.

– Có té hay không?

– Không.

Mấy câu đối đáp nầy giúp Cúc an lòng, nên nàng đi rửa mặt chớ không chạy theo chồng. Thành thử Thảo lại phải vào buồng Hồng một mình để đặt nàng nằm xuống giường nàng rồi trở ra ngoài, tìm ve rượu chín chục chữ trong tủ thuốc để vào xúc

ở các vết thương của Hồng, kể cả các vết thương ở bên trong, ở những nơi kín đáo.

Tai nạn không có hậu quả tai hại cho Hồng ấy lại làm cho anh chồng khó xử này càng khó chịu hơn trước nhiều lắm.

Giữa tình thương mến và tình yêu, ranh giới thật là mong manh, lắm khi kẻ không muốn bước mà vô ý một chút xíu là đã lỡ chơn rồi. Phương chi cứ thỉnh thoảng lại xảy ra những cuộc đụng chạm quá thân mật như vậy thì một ngày kia, việc đáng tiếc có thể xảy đến.

Thảo đã thề với chàng rằng chàng sẽ nỗ lực đứng đắn và tin rằng mình giữ vững được tác phong đứng đắn, nhưng những lúc không bị công việc và ai quấy rầy, chẳng hạn như những đêm mà chàng chưa ngủ trong khi Cúc đã tiến sâu vào giấc cô miên, thì chàng nghe lại lòng chàng, rồi giật mình sợ hãi.

Chàng không đủ can đảm tự thú tội lỗi, nhưng vẫn phải nhìn nhận rằng chàng đã bắt đầu hơi yêu Hồng.

Không yêu làm sao được bởi chàng yêu Cúc mà Hồng với Cúc chỉ là một thôi. Lắm khi Cúc nói một câu mà chưa hết lời thì Hồng mau tiếng nói tiếp theo thay cho em, mà đoạn nói tiếp ấy ăn khớp với đoạn đầu của Cúc, y như hệt là chính Cúc nói từ đầu đến cuối, vì giọng hai người không khác nhau một âm sắc nhỏ nào cả.

Làm như là cả hai cùng nghĩ một lúc về một việc, và nghĩ y hệt như nhau, rồi cả những lời lẽ dùng để ra ý nghĩ đó cũng giống hệt như nhau nơi hai người.

Hồng cũng lại thương mến chàng lắm, việc đó rất dễ hiểu vì hễ Cúc ưa cái gì thì Hồng ưa cái nấy, duy chỉ có điều là Hồng đã bước cái bước nguy hiểm qua biên giới giữa

tình mến thương và tình yêu hay không thì đó là bí mật riêng của lòng nàng không sao đoán được, bởi Hồng không phải là gái lẳng, có bước hay không, ngoài cũng không ai thấy được, vì cô gái đứng đắn ấy dĩ nhiên phải cố chiến đấu với bản thân cô để ngăn tình cảm xồng cồng.

Cái hôm mà cả hai chị em đều cúm thì Thảo thấy là mối nguy đã lên tới tột độ cùng.

Thường thì hễ Cúc mỗi lũng thì Hồng cũng mỗi lũng, đó là chứng bệnh do khách quan gây ra, Cúc có thể ngồi nhiều còn Hồng thì không, mà cũng đã như vậy rồi, phương chi bệnh cúm là bệnh nội thương, tuy cũng do điều kiện khách quan ấy, cả hai đều phải chịu y như nhau, không ai kém ai ngọn gió nào, hoặc độ lạnh nào cả thì cơ thể họ phải phản ứng y như nhau.

Ban đầu hai chị em chỉ đua nhau mà nhảy mũi suốt một ngày. Tối lại, họ nóng hâm hâm và kêu nhức đầu; cả hai đều đi ngủ sớm.

Thảo không bắn khoản bao nhiêu vì sổ mũi nhức đầu chứng bệnh xoàng, không cần uống thuốc rồi vài ngày cũng khỏi.

Nhưng sáng hôm sau cả hai chị em không ai dậy được cả. Thảo sờ trán vợ thì nghe nóng như vừa được hơ gần lò lửa ra. Hoảng hốt chàng chạy qua buồng Hồng sờ thử trán nàng thì cũng nghe nóng y hệt trán Cúc.

– Em!

Thảo vừa gọi khe khẽ vừa lay vợ.

Cúc “dạ” thật nhỏ và thật yếu.

– Em nghe trong người làm sao?

– Em nóng lắm. Và em muốn mê sáng rồi đây.

Thảo hoảng. Chàng vội thay y phục thật lẹ, chạy ra phòng điện thoại công cộng để gọi ngân hàng xin phép cho Hồng rồi gọi phòng kiến trúc để xin phép cho chàng rồi đi mời đốc-tơ⁶.

Ở xứ ta, chỉ có nhà giàu có bác sĩ gia đình mới mời họ đến dễ dàng, còn người thường thì khó mong, vì các ông bác sĩ tư của ta không hề chịu đi khám bệnh ở các tư gia.

Thảo phải tốn trên một tiếng đồng hồ, chạy hết phòng mạch này đến phòng mạch khác, và rốt cuộc mới được một vị bác sĩ già ế khách trong Chợ Lớn nhận lời giúp chàng.

Khi họ về tới nhà thì hai chị em đã mê sáng rồi. Bác sĩ khám cả hai phụ nữ này rồi

⁶ docteur: bác sĩ.

nói:

– Nếu tôi không lầm thì các cô chỉ bị cúm nặng thôi, chớ không có gì đáng ngại. Nhà có nhiệt kế hay không?

– Dạ có.

– Tốt lắm, giờ tôi tiêm thuốc cho các cô và biểu lấy toa để ông mua thuốc uống cho các cô. Thỉnh thoảng lấy nhiệt độ, hễ thấy nóng trên bốn mươi độ thì phải cho họ uống thuốc an thần tức khắc để ngừa chứng động kinh.

– Vâng.

– Có thể các cô sẽ mê sảng như thế này vài ngày, nhưng nếu không có triệu chứng gì khác hơn thì nên an lòng, uống các thứ thuốc tôi chỉ trong toa mà đừng gọi tôi nữa mất công, vì vài hôm các cô sẽ khỏi.

– Vâng.

– Ông nên coi chừng! Họ đã nóng bốn mươi độ rồi đó. Nên đi mua các thứ thuốc ngay đi và đừng quên thuốc an thần.

3.

Cả ngày hôm đó, Hồng và Cúc chìm đắm trong cõi u minh của vô thức. Việc bài tiết của họ, họ làm máy móc theo phản ứng của cơ thể mà không hay biết gì cả, thành thử Thảo không làm sao được khác hơn được là phải tự tay chàng thay y phục cho hai con bệnh, con bé giúp việc

từ chối giúp Hồng vì nó nhồm gớm, chàng không dám bắt ép nó, sợ nó trốn đi thì càng rối rắm hơn nữa.

Tối lại, cả hai cô đều đỡ, nhiệt độ của họ chỉ còn băm tám rưỡi thôi, Thảo chạy hết buồng bên này qua buồng bên kia để cho họ uống thuốc, để cho họ uống nước.

– Cúc thế nào?

– Hồng thế nào?

Đó là hai câu hỏi mà chàng nghe khi chàng vào buồng người này hay vào buồng người nọ. Với người nào, chàng cũng đáp:

– Đỡ. Cả hai cùng bệnh nặng rồi cùng đỡ như nhau chớ có gì lạ đâu.

Hồng chợt nhìn thấy y phục mình đang mặc khác với y phục hôm qua, hoảng lắm, nhưng chỉ hỏi Thảo bằng mắt thôi.

Thảo rầu rầu nét mặt mà đáp câu hỏi

thâm lặng của nàng:

– Xin Hồng biết cho, Thảo không có cách nào khác. Nếu sự mê sảng của Hồng không kéo dài quá và nếu việc bài tiết có thể ngăn được, Thảo không hề dám xúc phạm đến Hồng.

Hồng mắc cỡ lắm nhưng rồi cũng nhẫn nại nói:

– Ủ, quả thật không có cách nào khác!

Nàng nói ra câu đó rồi thì Thảo nghe nhẹ cả người, khác rất xa những giây phút mà nàng hoảng sợ, những giây phút mà nàng hổ ngươi. Đây là một sự mặc nhận một tình thế, một quyền hành, một thứ ân huệ, trước một sự việc đã rồi mà người giải quyết chỉ có thể xử dụng một lối ra độc nhút thôi.

– Thảo ơi, cho Hồng miếng nước, để Hồng uống thuốc.

Hồng cố ngồi dậy, nhưng lại ngã xuống, nàng nghe choáng váng và thấy mọi vật đều quay cuồng nghiêng ngửa quanh nàng.

Nếu Hồng chỉ cần giải khát thì Thảo sẽ đổ nước vào miệng nàng bằng muỗng nhỏ. Ngặt nàng phải uống một thứ thuốc viên mà viên rất to, nên lại... Không có cách nào khác hơn nữa là chàng đỡ nàng dậy, đỡ như ẵm chứ không thể đỡ sơ sơ được.

Uống thuốc xong, Hồng vịn vai Thảo mà rằng:

– Mệt quá Thảo ơi!

– Không sao đâu, tại Hồng sốt nhiều giờ quá.

Chàng lại đặt nàng xuống để chạy qua săn sóc cho vợ.

Hai chị em đỡ được cho tới sáng thì bắt đầu nóng dữ trở lại, y như hôm qua và lại

mê suốt ngày hôm đó nữa và cái gì đã diễn ra ngày trước lại diễn y hệt trở lại.

Và tối lại thì nhiệt độ của họ cũng hạ, nhưng đêm nay nó hạ thật thấp, còn có bảy bảy độ rưỡi, khiến Thảo rất mừng vì đó là dấu hiệu họ sắp khỏi hẳn.

Cả hai chị em đều tuyên bố nghe khỏe khoắn trong người lắm nhưng nếu phải cử động thì họ lại nghe mệt nhiều hơn đêm trước nữa, mặc dầu chứng chóng mặt đã hết.

Cúm nặng thì thế, sau mấy ngày sốt nhiều, con bệnh mệt nhừ và nói khỏi là khỏi sốt ấy thôi, chớ họ vẫn nằm liệt giường. Nằm liệt giường nhưng họ lại bắt đầu thèm ăn, Thảo phải đút cháo cho cả hai chị em như mẹ đút cơm em nhỏ.

Ngày mà Hồng đi làm được, Thảo nghĩ rất nhiều về giải pháp ra riêng. Chàng sợ

chính chàng chớ không sợ Hồng quyến rũ, bởi Hồng tuy nó thương mến chàng lắm, thân mật với chàng hơn trước nhiều vì sự chung chạ này giúp cho họ quen đi rồi, không phải ngại ngùng hay mắc cỡ nữa, nhưng nó vẫn trong sạch trong tâm trí nó, chàng biết chắc như vậy vì một khi mà đàn ông họ có hậu ý, họ hay dò dẫm thử để biết phản ứng bên kia.

Hồng nét hạnh, lại rất thương Cúc thì dĩ nhiên là không thể nào nàng phản bội Cúc vì lý do nào cả, bởi cả lý trí lẫn tình cảm đều hợp tác để giúp nàng giữ mình một cách toàn vẹn.

Ra riêng là chuyện rất dễ về mặt tài chánh. Lương chàng khá cao, chàng lại dành dụm được nhiều tiền trước khi cưới vợ. Nhưng lần nào chàng đá động tới dự định này, chàng cũng đều bị Cúc cự cả.

Hồi chưa cưới thì Cúc nó khẩn cầu

chàng về đây ở, giờ cưới rồi, nó muốn làm quyền, ít lắm cũng về phương diện này, làm như Thảo có bốn phận phải chôn chặt đời chàng nơi đây vậy.

Khổ ới là khổ. Cái hôm mà Hồng và Cúc vừa hết sốt, nhưng lại kêu mệt, chàng được một người bà con mách cho hai thứ thuốc để tiêm cho hai con bệnh này hầu giúp họ hết mệt.

Tiêm sinh tố C cho hai nàng thì không việc gì, bởi chàng tiêm thuốc ấy vào mạch máu của họ. Nhưng món thuốc thứ nhì, thuốc lạ, tên Hoa Kỳ lại phải tiêm vào thịt.

Như bất kỳ người thường học tiêm thuốc một cách tài tử nào, Thảo chỉ dám tiêm vào mông thôi, nơi đó dễ tìm chỗ thịt nhiều, phòng gây hại, chớ ở đùi, chàng không biết dò dẫm làm sao cho ra chỗ đó.

Đây là một cực hình cho chàng. Nội cái

việc nói ra lời để yêu cầu Hồng hạ lưng quần xuống cho chàng tiêm, chàng đã nghẹn ngào trong nhiều phút rồi, phương chi rồi chàng lại phải thấy cái gì chàng không nên thấy.

Nếu chàng là y sĩ thì đã không có vấn đề bởi y sĩ họ đã tiêm cho hàng ngàn phụ nữ, thì họ không bị xúc động như chàng.

Thảo yêu vợ rất là cổ điển. Chàng không hề thấy thân thể của vợ cho rõ ràng, bởi chính con người đạo đức của chàng cũng mắc cỡ dưới ánh sáng nữa, chớ đừng nói chi là Cúc.

Hôm tiêm thuốc lần đầu ấy, vì lịch sự, chàng tiêm cho Hồng trước, và lần đầu tiên trong đời con trai của chàng mà chàng thấy, trong ánh sáng ban ngày, da thịt của phụ nữ ở một phần thân thể có thể bảo là khiêu gợi số một.

Hình ảnh ấy cứ ám ảnh chàng suốt mấy hôm liền, phương chi trong mấy hôm liền đó, hôm nào chàng cũng có chích thuốc cho hai nàng cả.

Thảo đã muốn điên lên vì tà tâm của chàng, mà cũng muốn điên lên vì sợ cái tà tâm ấy.

Nếu Cúc không đau ốm vừa khỏi, chàng đã mần một trận bể nhà để ra đi. Cúc không theo chàng, chàng cũng mặc kệ.

Nhưng hai chị em khỏi hẳn rồi thì chàng thôi chích thuốc cho họ nữa và nhờ thế mà sự thèm muốn dịu đi.

Hơn thế, một biến cố quan trọng làm cho chàng mừng quýnh lên mà quên mất vấn đề.

Cúc báo cho chàng hay là nàng mất kinh kỳ trong tháng này. Nàng luôn luôn đều đặn thì sự trễ nải khó lòng mà xảy ra

lắm. Tuy chưa lấy gì làm chắc, bởi nạn cúm có thể làm xáo trộn sự đều đặn từ mười mấy năm rồi, Thảo vẫn vui sướng.

Họ ăn ở với nhau mới có bốn tháng và hai vợ chồng chưa ai nghĩ đến con cái, không phải vì họ không ham con nhưng họ ngỡ phải hai ba năm mới sanh đứa con đầu lòng.

Phước, trong trường hợp của Thảo thì trùng lai: chàng đã phân biệt được Hồng với Cúc rồi, vì thế mà đỡ khó chịu phần nào.

Sự phân biệt này chàng làm được vài tuần trước khi hai nàng mắc bệnh cúm.

Người con gái, khi thành đàn bà và nếu được sống một đời sống sinh lý và thỏa mãn, họ nở nang ra trông thấy. Những đường cong của thân thể họ rõ rệt hơn, nước da họ hồng hào hơn, và họ vui tính hơn.

Thế nên Cúc khác Hồng đi, không khác đột ngột, sự khác biệt này diễn ra rất chậm, mỗi ngày một tí thôi, không để ý không thấy được, nhưng thành linh ngày kia, những cái một ít ấy dồn lại nhiều cho đến đổi sự biến hóa như linh thành xảy đến bất ngờ.

Khỏi bệnh rồi thì hai chị em đều ăn lại sức, nhưng trong khi Hồng chỉ lấy lại phong độ cũ thì Cúc lấy hơn phong độ cũ nữa. Đây là dấu hiệu nàng thọ thai, và bắt đầu thọ thai được tốt lành, thì không có sự “ốm” nghén, mà trái lại cái nở nang trước càng nở nang thêm và Cúc cứ tròn trịa ra.

Họ đợi một tháng thì đã chắc mười mươi rồi. Sự trễ nải không thể nào kéo dài đến như thế, nơi một người sức khỏe bình thường, phương chi Cúc khỏe mạnh hơn đàn bà thường nhiều lắm.

Trong bữa ăn tối hôm đó, Thảo nói đùa

với Hồng:

– Cúc đã khác Hồng rồi đó.

– Cố nhiên.

Hồng không nói thêm gì rõ hơn nhưng ai cũng hiểu rằng nàng biết là đời sống sinh lý khác nhau nơi hai người đã làm họ khác nhau.

– Không phải như Hồng tưởng đâu, Thảo đánh chánh ý nghĩ thâm của Hồng, Hồng sắp có cháu đó.

– Vậy hả? Trời ơi là sung sướng! Té ra Hồng sắp lên Dì rồi. Nhưng đã chắc chưa?

– Chắc một trăm phần trăm.

Cả nhà vui vẻ vô cùng và Thảo rất cảm động mà thấy được sự chơn thật trong nỗi vui mừng của Hồng.

Hai chị em dựng lên rất nhiều dự định:

nào là may tã bằng vải gì, may áo thế nào, sắm giường cho bé ra sao.

Rồi họ lại đánh cá với nhau để đoán xem bé sẽ là trai hay là gái. Cúc bị qua rất nhiều trắc nghiệm, và trắc nghiệm này toàn là trò dị đoan tầm ruồng của đàn bà không thạo khoa học cho lắm.

Chẳng hạn như Hồng gạt Cúc đi ra cửa rồi bỗng gọi em giựt ngược. Cúc day lại thì Hồng rộ lên cười mà rằng:

– Thôi, coi trai rồi, Hồng dám cá một trăm bạc đó.

– Dấu hiệu nào? Thảo hỏi.

– Cúc nó day lại ở bên trái, mà nam tả, nữ hữu, vậy nó sẽ sanh bé trai.

– Cái thuyết nam tả nữ hữu của Hồng do khoa học của nền văn minh nào dạy đó?

– Nền văn minh Trung Hoa.

Rồi mỗi người ấy ra trăm bạc giao cho Cúc cất, vui thật là vui.

Qua tháng thứ ba, Thảo nhắc nhở Cúc đi thăm thai ở một nhà hộ sinh đường Cô Bắc.

– Có cần lắm hay không? Cúc hỏi.

– Sao lại không? Anh đọc sách phổ thông y học, thấy bác sĩ nào cũng khuyên như vậy cả.

Cúc không thềm đi đâu hết, và tới tháng thứ tư Thảo nài nỉ Cúc lắm, cực chẳng đã nàng phải chịu chồng.

Cũng cứ trong bữa ăn tối Cúc căn nhắc:

– Anh bày đặt, cô đỡ cổ nói, báo hại em sợ quá.

Thảo hết hồn hỏi mau:

– Sao, cô ấy nói làm sao?

– Cổ nói gì mà hình như là xương cốt bàn của em hẹp.

– Như thế là sao?

– Em cũng chẳng biết nữa. Nhưng cô ấy nói rằng như thế thì có thể sanh khó.

Thảo lo lắm, nhưng để an ủi vợ và tự gạt găm mình, chàng nói:

– Biết đâu cô ấy lại không dọa cho em sợ.

– Dọa em ích lợi gì cho cô ấy?

– Sao không ích lợi. Hễ em sợ, sẽ tới cầu cứu cổ và cổ được dịp đập đổ em.

– Em có cảm giác rằng cô ấy lương thiện nên em mới lo.

– Thôi được. Để mai, anh đưa em tới một bà bác sĩ quen để bà xác nhận hoặc phủ nhận lời cô đỡ. Như vậy ta chắc bụng

hơn vì biết rõ cái nguy còn hơn là cứ hoang mang, vớ lại để biết xem cái nguy ấy to đến đâu. Vậy trưa mai em nên sẵn sàng hồi hai giờ rưỡi. Anh xin phép nghỉ làm buổi chiều để đưa em đến đó. Bà đó mở cửa phòng mạch hồi ba giờ, em sẽ được khám trước thiên hạ, vì có hẹn, khỏi đợi lâu, bực mình.

* * *

Thảo xin phép theo vợ vào phòng khám bệnh của bà bác sĩ Khánh, vì Cúc không có văn hóa nhiều, chàng sợ nàng không hiểu rõ những lời giải thích của nhà chuyên môn này.

Thảo đã gọi điện thoại cho bà Khánh để hẹn giờ và để báo trước mục đích của chàng, nên chỉ khi thấy mặt hai vợ chồng, bà chào hỏi họ rồi khám ngay, chớ không hỏi lời thôi họ muốn gì.

Mười phút sau, bà nói:

– Rất có thể là cô có xương cốt bàn hẹp.

– Cái đó là thế nào bà, xin bà cho biết rõ hơn?

– Nói đúng ra thì phải nói là lỗ xương cốt bàn hẹp. Xương cốt bàn là gì thì chắc thầy cô đã biết. Bên trong, xương này to bằng mà có khoét lỗ tròn ở giữa, đưa bé ra khỏi dạ con rồi thì phải chun qua cái lỗ ấy mới ra ngoài được. Nơi vài người đàn bà hiếm hoi, cái lỗ xương đó hẹp nên đứa bé không ra được.

– Trời!

Cả hai vợ chồng đều kêu lên tiếng kêu kinh khủng ấy rồi rưng rờ. Lâu lắm, Thảo mới tỉnh hồn lại được và hỏi:

– Rồi làm sao mà sanh, bà?

– Nếu quả thật lỗ xương cốt bàn hẹp thì chỉ có một giải pháp độc nhất thôi, là

mổ.

– Trời!

– Không có gì đâu mà lo. Bây giờ khoa mổ xẻ đã tiến bộ nhiều lắm. Gì chớ trường hợp đó thì họ thành công một trăm phần trăm, không hề có ai chết bao giờ đâu.

– Nhưng thưa bà, bà nói là “rất có thể”, nghĩa là chính bà cũng không chắc lắm. Vậy có cách nào để biết chắc hay không?

– Có chớ, rọi kiếng là biết ngay. Nhưng vô ích, đã tốn tiền, lại rọi kiếng thường không tốt đâu. Nếu tôi nói sai thì càng tốt, bằng như tôi nói đúng thì dầu sao cũng phải mổ, có biết trước cũng chẳng làm gì được để sửa đổi tình trạng.

– Trời ơi, khổ quá bà ơi! Tôi lo quá! Cúc kêu cứu. Bà có phương gì...

– Không có phương gì cả. Nhưng nếu hai ông bà không giàu thì tôi khuyên nên đi nhà hộ sinh Từ Dũ, chớ đừng đi các nhà hộ sinh tư, bằng như giàu thì đi Đồn Đất tùy ý! Chỉ có nhà thương mới đủ dụng cụ mổ xẻ có bảo đảm, mà Từ Dũ thì chuyên môn hơn cả Đồn Đất nữa.

– Bà có thuốc gì...

– Không nên uống thuốc dưỡng thai gì hết ráo đấy nhé. Có thai tốt, người mạnh khỏe thì cứ để vậy, uống thuốc càng hại thêm. Và nhớ, muốn chắc ăn, phải vào Từ Dũ. Tôi bảo đảm là mẹ tròn con vuông, có gì, tôi bắt đền cho.

– Bà bảo Đồn Đất không bằng Từ Dũ à?

– Theo chỗ tôi biết thì không.

Hai vợ chồng ra về, buồn hiu, và từ đó cho tới nhà, không ai nói với ai gì cả.

Thảo thương vợ và ham con ghê lắm. Chàng đã mua lu bù thuốc dưỡng thai cho vợ uống. Nay bà đốc tơ nầy lại căn dặn trước rằng có thể sanh khó. Cái mới kỳ!

Chiều lại, Hồng đi làm về, thấy bộ mặt đưa ma của hai vợ chồng nên hỏi:

- Bộ bà xác nhận hả?
- Ủ. Cúc đáp rồi rưng rưng lệ.
- Nhưng bà nói nguy làm sao?
- Bà biểu phải mổ.
- Trời!

Mặc dầu y học đã tiến rất nhiều, con người cứ nghe đến mổ thì kinh hãi, không riêng gì dân ta đâu, người các nước khác cũng thế, bởi hình ảnh chết chóc còn mới ràng ràng trong trí họ. Hai mươi năm trước, mổ cũng bằng như là vượt bể ra khơi trên một chiếc xuống, trong cơn bão tố, một

trăm người bị mổ, bất kỳ để trị bệnh gì, thì có hơn tám mươi người chết, thì làm sao mà người ta không kinh sợ được.

Hai chị em lặng lẽ phụ nhau để nấu ăn còn Thảo thì nằm dài trong phòng mà buồn.

Giữa bữa ăn tối đó, Hồng thành linh phá tan sự im lặng nặng nề nó đè lên không khí nhà nầy từ lúc vợ chồng chủ nhà đi đốc-tơ về.

– Họ nói bà bác sĩ Khánh dở lắm. Hay là Cúc đi bà Ngô thử coi.

– Bà Ngô giỏi hơn thật à?

– Biết đâu, tao chỉ nghe họ nói như vậy thôi. Họ nói bà Ngô là cựu nội trú, mà y sĩ cựu nội trú giỏi bằng năm bằng bảy y sĩ thường.

– Anh nghĩ sao? Cúc day qua hỏi chồng.

– Ủ, hay là đi thử bà ấy xem sao. Cho chắc ý. Biết đâu bà Khánh lại không lầm như cô đỡ. Chiều mai anh sẽ đưa em đi.

Họ qua một buổi đầu hôm của một gia đình trong nhà có đám ma, và một đêm nhiều ác mộng.

Cúc chiêm bao thấy mình chết rồi, đứa con nàng bị bỏ bù lăn, bù lóc, trong khi Thảo vui sống với một người vợ kế rất đẹp mà gương mặt mơ hồ không rõ là ai. Giấc chiêm bao kéo dài năm bảy năm, và con nàng sống sót qua sự bỏ bê, bị mẹ ghẻ hành hạ khiến nàng nóng ruột đau lòng khóc mùi mẫn.

Cúc không có văn hóa nhiều, không biết được một mớ khoa học thường thức, và thuở bé cứ nghe mẹ nàng nói chuyện với bạn hữu của bà, thỉnh thoảng xen vào câu chuyện, câu ca dao sau đây:

*Đàn ông đi biển có đôi,
Đàn bà đi biển lẻ loi một mình.*

Nàng đã quan niệm rằng sự sinh nở là một sự rủi may của số mạng mà con người và y khoa hoàn toàn bất lực. Quan niệm này đối với trẻ không ảnh hưởng sâu xa vì đó là chuyện về sau, chuyện về sau, chuyện ở vào một tương lai mà cô gái bé thấy là còn lâu lắm mới tới.

Khi sắp lấy chồng, tình yêu lại xóa cả những điều ghê rợn đó, và cả khi nghe mình cần thai, Cúc cũng quên luôn nỗi nguy hiểm của sự sinh nở. Nhưng giờ tất cả những thứ ấy lại sống dậy.

Nhưng giờ, những gì nàng đã nghe mẹ và bạn hữu của mẹ nói với nhau thủa nàng còn thơ ấu, lại trôi lên trên mặt khối nước ký ức ngỡ là sâu thẳm lắm và nhận chìm

cả mọi việc. Nào là những sản phụ bị sót nhau, cái bụng sinh chương to lên như cái trống châu, vài ngày là tắt thở; nào là máu sản hậu chặn ngang cuống họng người đàn bà để nếu bị xúc động mạnh, và họ phải chết tức tức vì nghẹt thở, toàn là những cái chết rùng rợn mà không danh y nào, không bà đỡ giỏi nào cứu vớt được cả.

Hôm sau, Cúc nghe khoảng thời gian từ sáu giờ sáng đến ba giờ trưa là cả một thế kỷ. Nàng nóng lòng nghe tiếng nói cuối cùng tiên tri số mạng của nàng, tiếng nói ấy có uy quyền thật hay không, nàng cũng không rõ. Vì Hồng chỉ nghe bà bác sĩ Ngô ấy giỏi lắm, chớ cũng không biết chắc mười bó vô một giả rằng có đúng như thế hay không, nhưng nếu ba người mà nói y như nhau, thì có thể tin được, bằng như bà Ngô này nói khác thì càng hay, dầu sao, nàng cũng sẽ được chắc ý hơn là mình sẽ chết hay còn hy vọng sống!

Bà bác sĩ Ngô to lớn như đàn ông, giọng cũng ồ ồ như giọng người phái nam, bà ta lại có râu mép nữa, những sợi râu thì nhuyển và thật ngắn như nơi mấy cậu thiếu niên mới nhổ giò, nhưng vì bà trắng da nên trông nó nổi bật lên, xanh um.

Bà rất lớn tiếng, và luôn miệng nói đùa, nói xong, cười ha hả, nghe yêu đời ghê đi.

Y như là bà Khánh, bà Ngô cũng bảo là rất có thể Cúc bị lỗ xương cốt bàn hẹp, và chỉ có một giải pháp là phải chịu mổ, lúc lâm bồn. Nhưng bà nói những điều trên đây nửa thản nhiên, nửa cà rỡn nghe như là bà nói chuyện uống một tách nước, ăn một cái bánh nên chi vợ chồng Thảo Cúc không có kêu trời lần nào hết.

Hơn bà Khánh, bà Ngô khuyên đi ngay vào Tử Dũ trong lúc này để thăm thai, chỉ thăm lấy lệ thôi vì đã biết hư thật ra sao rồi, nhưng cốt là ghi tên để làm con bệnh

mà người ta theo dõi, như thế đến ngày lâm bồn có lợi lớn là được người ta dành ưu tiên nhận ngay cho lúc chuyển bụng và được nhận xong, người ta biết làm cái gì cho mình, khỏi đợi họ khám lại mất thì giờ cho cả đôi bên

Thảo và Cúc được bà Ngô nầy truyền lạc quan của bà qua cho họ, lạc quan ấy không ở trong lời bảo đảm nào mà nằm chính trong lối trình bày mọi việc và trong giọng nói của bà ta, nhứt là ở trong trận cười cuối cùng của bà khi Thảo nói:

– Thưa bà, liệu mỗ sẽ gặp rủi ro chết người hay không?

Sau cơn cười bà đáp:

– Dễ như thiến gà vậy, chết làm sao được!

Và cũng giống bà Khánh, bà Ngô căn dặn cái chuyện kỳ cục là đừng nên uống

thuốc gì hết, nhất là các thứ thuốc quảng cáo là dưỡng thai, trừ khi sẽ mắc bệnh nào khác thì không kể.

Lần này trên đường về, hai vợ chồng Thảo Cúc có tiến bộ hơn lần trước mà họ nhìn nhau mà cười trên xe tắc-xi; nhưng họ vẫn lặng thinh vì chưa hết hần lo âu.

Tuy nhiên một tuần lễ sau đó thì không khí gia đình trở lại vui như cũ.

Cả ba người đều thảo luận về cái tên mà bé sẽ mang. Mỗi người trong bộ ba này đề nghị hai tên, một tên cho bé trai, một tên cho bé gái.

Hồng và Cúc đều đưa ra tên Hiếu cho trai với lại tên Ngọc và tên Trúc cho gái. Hồng thích tên Ngọc vì “Ngọc” đi liền nghĩa với “Hong” nhưng dầu sao bé cũng là con của Cúc nên Cúc thẳng thắn với tên Trúc nó liền nghĩa với tên của nàng.

Thảo chấp thuận tên Trúc, nhưng không bằng lòng tên Hiếu bởi vì lòng hiếu thảo cũng hay, nhưng chàng nghĩ rằng con trai đời nay phải có đức tánh nào khác hơn là hiếu thảo với lại chàng không ưa lắm lối đặt tên con liên nghĩa với tên cha.

Chàng chọn chữ Thụ. Hồng và Cúc không biết Thụ là gì, hơn thế Thụ lại trùng với một tiếng lóng không hay kia: ba Thụ, tức là kẻ ưa nịnh.

– Thụ lại cái cây, Thảo giải thích, cái cây già cứng và mạnh. Người ta nói “Cổ thụ”.

– Như vậy thì phải là Thọ chứ, Hồng cãi. Anh nói theo giọng miền Bắc ai mà hiếu cho được, Miền Nam nói “cổ thọ”.

– Ừ, thọ thì Thọ. Thảo nhượng bộ.

Đã dự trù hai tên, nghĩa là nghĩ đến việc có thể sinh con gái, nhưng cả hai lại không nghĩ tới con bé Trúc mà cứ kể như

là thằng bé Thọ đang nằm trong bụng của Cúc.

Và ngộ nghĩnh nhứt là cả ba đồng tình xem như đứa bé đã có mặt rồi, nói đến nó trong nhiều dịp.

Chẳng hạn, Hồng giành:

– Giao rồi nha! Thằng Thọ ngày thường trong tuần thuộc về mày, còn ngày chúa nhứt thì nó thuộc về tao. Tao giữ độc quyền về nó ngày đó.

– Cầu cho chị giành. Nó khóc nhề nhệ, em sẽ ngấy lên, rảnh tay bữa nào là sung sướng ngày nấy.

Thảo thì tính chuyện ghi tên Thọ ngay từ bây giờ vào lớp mẫu giáo niên khóa 5 năm sau của trường Sư phạm Quốc gia kh-
iến Cúc bật cười, nói:

– Ai mà nhận cậu học trò chưa sanh ra!

– Ấy, em không biết chớ cái lệ đã có một năm sau khi lớp ấy của trường ấy được thành lập; trẻ con ở đô thành đông quá, mà cái lớp kiểu mẫu đó chỉ nhận học trò có hạn thôi, nên thiên hạ tranh giành nhau mà ghi tên, mãi rồi trường phải nhận sự ghi tên trước nhiều năm, y như ở trường Eton bên Anh quốc, hể các bà cần thai thì các ông vội đi lo công việc ấy ngay.

– Thảo nè, Hồng hỏi, người ta nói đẻ song thai có nòi. Như vậy Cúc có thể đẻ sanh đôi lắm.

– Ủ, Thảo cũng nghe họ nói như vậy.

– Như trường hợp ấy xảy ra thì Hồng sẽ bắt một đứa.

– Cho chị cả hai đứa. Nhưng phải ở nhà để cho chúng nó bú, em không làm chị vú cho con chị đâu.

Tối tối Thảo hay hôn bụng vợ và nói

nặng:

– Xằng Xọ nằm chong nhây! (Thằng Thọ nằm trong nây!)

Chàng cứng vợ ghê lắm, cấm xuống nhà bếp nấu nướng sợ gạch ở dưới đóng rêu trơn trượt, rủi nàng té thì nguy cho thằng Thọ lắm.

Và cả hai vợ chồng cứng bé Thọ quá sức, nhứt là từ ngày nó bắt đầu “máy”. Nó máy mạnh ghê hồn, để các bác lên bụng Cúc, nó một cái, các bác rơi xuống giường.

Vui vẻ và sung sướng ghê đi!

Nhưng lắm đêm, Cúc lại khóc thầm, khi Thảo ngủ trước nàng. Nàng nghe cô đơn vô cùng mà nhớ lại phận “đi biển lẻ loi một mình” của nàng.

Vâng, có thương yêu nàng đến đâu Thảo cũng sẽ bất lực khi nàng lâm nguy,

khác hẳn với trường hợp các tai nạn thường chẳng hạn như nàng té xuống sông, hoặc bị kẹt trong một ngôi nhà đang cháy, những trường hợp ấy có nguy ngập ghê rợn bao nhiêu, nàng cũng không đến nỗi tuyệt vọng vì chắc chắn là Thảo sẽ liều cả tánh mạng chàng nữa để cứu nàng.

Cảm giác cô đơn này sờ dĩ mà có là vì cái viễn ảnh chết chóc do cuộc giải phẫu gây ra, chớ không phải sự sợ hãi đau chuyển bụng. Cảnh đi biển lẻ loi nơi Cúc là cái chết đau thương trong buổi đầu một đời hạnh phúc của nàng chớ không phải là những đau đớn thể xác một mình như nơi các bà vợ khác.

Nàng càng khóc dữ khi nghĩ đến cảnh mồ côi của thằng Thọ. Và trong đau khổ vô căn cứ của nàng, nàng cố tìm một giải pháp cho đứa con yêu quý của nàng. Sự tìm tòi này dĩ nhiên đưa đến Hồng.

Vâng, Thảo còn trẻ thì không sao mà ở vậy được cho tới già. Mà nếu phải tục huyền, Thảo không lấy ai mà tốt đẹp cho mọi việc bằng lấy Hồng. Thảo sẽ tìm thấy hình ảnh của người vợ thân yêu quá vắng nơi cái bản sao của người vợ ấy, và hạnh phúc của chàng có thể nói là không hề bị đứt đoạn. Chàng sẽ không gặp một hạnh phúc thứ nhì mà chỉ tiếp tục hưởng hạnh phúc đang có.

Hồng cũng có lợi nữa. Hồng sẽ khỏi tro troi một thân, nếu Thảo ra khỏi nhà này để tục huyền. Không dễ gì lấy chồng lắm đâu, ở vào thời này, thì Hồng lấy được một người chồng như Thảo là quý lắm rồi.

Kẻ thứ ba được hưởng lợi là thằng Thọ. Chắc chắn là Hồng sẽ yêu thương nó y như nó là con đẻ của Hồng. Ngày sau, nó sẽ biết rằng nó mất mẹ, nhưng thật ra nó có mất gì đâu. Nó sẽ thương người nuôi dưỡng

của nó hơn là người đã cho nó máu mủ. Tình của con người là như vậy, bằng có là nhiều đứa bé xấu háy được mẹ chúng nó cho người khác nuôi, rồi khi lớn lên, chúng nó nhứt định không trở về với mẹ ruột của chúng nó, cho dầu là các bà nầy giàu sang hơn mẹ nuôi chúng nó nhiều lắm.

Nghĩ tới đây, Cúc đâm ghen. Nàng hình dung ra cảnh Thảo ấp yêu Hồng trong lòng rồi máu nàng sôi lên, làm như chuyện ấy đã xảy ra thật sự rồi vậy. Thấy rõ là loài người, tốt bao nhiêu, vẫn ích kỷ về tình yêu. Họ sẵn lòng chia sớt cho người thân yêu họ tất cả những gì quý báu nhứt của họ, trừ cái đó.

Cúc lại nghĩ sâu hơn nữa, nghĩ đến những điều tế nhị hơn, khúc mắc hơn. Là không làm sao mà Thảo không hơi hơi yêu Hồng và Hồng không hơi hơi yêu Thảo, Hồng với nàng chỉ là một thì Thảo yêu nàng,

không thể không yêu Hồng. Còn Hồng nó yêu nàng, không thể không yêu người mà nàng yêu.

Suy tưởng nầy càng làm nàng đau đớn, vì đây là chuyện có thể có thật, không, chắc chắn có thật, đã xảy ra rồi, đang xảy ra, và cứ xảy ra mãi mãi, cho đến khi nào Hồng đi lấy chồng thì thôi. Nàng đau hơn là lúc Thảo tính chuyện tục huyền với Hồng, bởi tình yêu thầm lặng giữa hai đứa nó, là một phản bội, trong khi nàng còn sống, chỉ là phản bội trong tinh thần thôi, nhưng vẫn có phản bội, còn sự tục huyền của Thảo là chánh đáng bởi nàng không còn đó nữa.

Tục huyền! Họ sẽ lấy nhau, yêu nhau và hạnh phúc tới bạc đầu! Thằng Thọ cũng hạnh phúc nữa! Trời ơi, ai cũng hạnh phúc cả, chỉ có mình là bạc số. Mình sẽ quạnh hiu dưới một nắm mồ lạnh trong một nghĩa địa đất ẩm của Sài Gòn và người đời sẽ

quên mình khi mãn kỳ tang khó!

Bống Cúc rống lên mà khóc, khiến Thảo giật mình day lại, rồi hoảng sợ hỏi:

– Sao, gì đó Cúc? Cúc đau ồm à?

Cúc không đáp, và càng tức tủi hơn vì câu hỏi của chồng càng làm cho nàng tủi thân phận hơn.

Thảo ôm đầu vợ, hôn lên trán vợ, lau nước mắt cho nàng, buồn cười quá, bằng tay áo của chàng vì chàng tìm trong túi áo ngủ không thấy mu xoa trong đó.

– Gì đó cưng?

– Em sợ lắm!

– À, lêu lêu mắc cỡ em nhỏ của anh!
Em nằm chiêm bao thấy gì?

– Không, em chưa ngủ. Em sợ mỗ.

– Ờ... giờ này mà còn chưa ngủ để nghỉ

bậy rồi sợ. Đã bảo không sao kia mà!

– Họ chỉ nói cho an lòng mình thôi, chớ...

– Không, thầy thuốc họ không gạt mình làm gì. Có gạt là họ dọa mình sắp chết đến nơi để mình hoảng, nhờ họ cứu chữa cho, hầu họ đập đổ mình, chớ đã bảo không sao thì thật không sao.

Cúc đã thôi khóc từ nãy đến giờ, chỉ còn tỉnh thoảng thốn thức thôi. Thành linh, nàng nghe bụng mình bị đập mạnh từ trong ra ngoài, và chợt ý thức rằng chồng nàng đã để tay trên đó.

– À, bắt được mây rồi đây!

Thảo nói xong với cái tay ở không để bóp trái boa trên đầu nằm, trái boa nầy điều khiển hai ngọn đèn, ngọn đèn chong ở sau đầu giường và ngọn đèn đọc sách trên đầu tủ đầu giường. Ngọn đèn chong tắt, ngọn

đèn đọc sách cháy lên, soi sáng giường của đôi vợ chồng qua lớp màn tyn.

Cúc cúi xuống và thấy da bụng nàng căng thẳng ra ở một nơi, chỗ bị đội lên nhọn như là dưới ấy là cái cùi chõ hay cái gót của bào thai. Thảo đang nắm lấy chỗ đó và nói:

– Thằng giặc con nầy, nó đập mẹ nó từ trong bụng đập ra. Nhưng nữa sanh nó ra rồi nó lại sẽ từ ngoài đập vô cho mà coi.

Nói xong, chàng buông chỗ đó ra, rồi hôn lên đó một cái khiến Cúc nhột, cười hăng hắc. Đồng thời, cái cùi chõ hay cái gót ấy cũng biến mất.

– Đạo nầy nó đập mạnh lắm anh à.

– Bảy tháng rưỡi rồi còn gì.

Rồi Thảo lại hôn bụng vợ và Cúc lại cười lên vì nghe buồn buồn nhồn nhột.

Cảnh thân mật nhỏ nầy giúp nàng quên được mối lo âu và niềm đau của nàng.

Thảo lại tắt đèn, rồi hai vợ chồng rù rì với nhau một hồi thì Thảo ngủ mất, trong câu chuyện.

Bị bỏ rơi lại một mình, Cử lại nghe cô đơn và buồn vô cùng. Nhưng nàng cố nhớ đến lời của hai vị bác sĩ: “Rất có thể là lỗi xương cốt bàn hẹp”.

Chỉ là sự có thể thôi, nghĩa là hai nhà chuyên môn ấy có thể lầm, và nàng còn hy vọng thoát khỏi cái nạn mổ xẻ. Điều nầy giúp nàng an dạ lại được. Vả lại, nếu thấy bí lối, nàng cũng sẽ nhẫn nại chịu số phận như loài người đã từng phải chịu, chớ biết sao bây giờ.

Đêm nay ngoài vườn trăng sáng quá. Trăng Sài Gòn là một người bà con nghèo, không được ai buồn đếm xỉa tới cả, chỉ có những đêm ban điện người ta mới chợt nhớ lại sự có mặt của chị Hằng mà thôi.

Qua tàn thừa của hai cây ngâu già, trăng đẹp vô ngần. Những chùm lá ngâu gợi nhớ cảnh tùng trong sách Tàu, mặc dầu hai loại lá cảnh này ở trên thật tế, khác nhau rất xa.

Mặt trăng trong mà một sợi mây trắng vắt ngang qua, lấp ló sau những chùm lá ngâu, lá nho nhỏ, tròn tròn, trông giống hệt như một bức tranh thủy mặc Tàu vẽ trăng sau cánh tùng, cạnh mái cong cong của một ngôi nhà thủy tạ bên bờ hồ, dưới chơn núi.

Dạo này Cúc nghe mệt nhọc trong người lắm, nên ăn rồi là muốn đi nằm, trăng trong thế nào nàng cũng không ham.

Thành thử chỉ có Thảo và Hồng ngồi trên chiếc băng đá cẩm thạch giả màu xanh lơ để hứng mát thôi.

Con đường nhỏ này, ban đêm ít xe cộ qua lại, phương chi đoạn trên bị chặn lại trước bót ngánh Cầu Kho thì số xe hiếm hoi lại càng bị hạn chế tới mức tối thiểu. Nhờ vậy mà khu này yên tĩnh như một con phố ngoại ô tỉnh nhỏ.

Thảo vừa cắn hột dưa, vừa hỏi.

– Hồng đã tới đâu rồi về vụ chị xầm ấy?

Hồng cũng đang cắn hột dưa đáp:

– Hồng đã đổi ý rồi, có lẽ tại nó đòi mắc quá.

– Bao nhiêu mà mắc?

– Một ngàn rưỡi.

– Sao họ nói như công Trung Hoa ăn rẻ?⁷

⁷ Đây là con số của năm truyện này được đăng báo là năm

– Ủ, nhưng trừ bọn vú em. Bọn này chỉ làm cho Tây nên quen với giá cao mà Tây trả cho họ. Vả lại Hồng hỏi kỹ thì thấy nó cũng dốt vệ sinh như bất kỳ con sen nào của ta. Nó chỉ mặc quần áo vải trắng nên trông cứ như là biết ở sạch lắm, chớ thật ra nó cũng làm rớt núm vú cao su xuống dưới đất, lượm lên, quẹt vào áo rồi đút vào miệng trẻ con. Người mình, bọn trưởng giả học làm sang, thích mượn xẩm để làm cảnh, để tăng cái vẻ giàu sang của họ lên thôi, để cho người ta thấy họ có cái mực sống như Tây, chớ họ cũng chẳng thiết gì về nỗi bẩn khoản của ta là cần một người hiểu biết vệ sinh. Người ấy ít lắm cũng phải tin rằng có con vi trùng, và tin rằng nước phải đun thật sôi mới chết vi trùng, núm vú phải nấu trong nước sôi vân vân ...

– Ủ, nhưng biết tính sao giờ.

– Nhưng Hồng đã tìm được một người

đúng như ta muốn, mà họ cũng chỉ đòi có một ngàn rưỡi thôi, hơn thế, họ chịu giặt giũa áo quần của con Cúc trong tháng đầu, công việc mà bọn xẩm từ chối làm cả trong những tháng sau đó nữa, còn người mình thì có nhận làm trong tháng đầu cũng đòi tiền thật nhiều. Họ có thành kiến về đàn bà đẻ ấy mà!

Thảo bật cười. Người mình cho rằng đàn bà đẻ là thứ gì “hết xài” rồi, cái gì của họ cũng dễ tởm cả, thậm chí cả cho đến ngày nay mà trong nhiều gia đình khá giả, đàn bà đẻ chỉ được bố thí cho một cái chòi ngoài ranh dựng lên hồi hỏ hỏ lúc họ chuyển bụng, chớ không được nằm trong nhà mà đẻ. Sau đó thì chòi được đốt đi với tất cả y phục của họ, y phục này được chọn trong mớ y phục rách nát sắp dùng làm nùi giẻ.

Nhưng tiếng cười của chàng bỗng tắt ngang, vì chàng vừa nhớ đến một điều.

Trong vòng hai tháng nay, Cúc chẳng những không còn thơm tho nữa mà lại có mùi hôi, may là nàng biết vệ sinh, đã ăn mặc sạch sẽ, đã xúc nước hoa, thì nói chi là người quê mùa, họ bị ghê tởm cũng phải.

Nhưng rồi chàng lại nhớ đến điều khác nữa. Là Cúc đã méo mó nhiều quá rồi. Cái thai tám tháng rưỡi ấy làm cho con người của nàng bẽ xề, nặng nề quá.

Yêu vợ thì chàng vẫn yêu với tất cả tấm lòng chàng, nhưng không sao mà chàng khỏi nhớ đến một cô Cúc năm ngoái, một cô Cúc son trẻ mà bây giờ đang ngồi chung băng đá với chàng.

Đã sáu tháng rồi chàng không có gần Cúc nữa trong khi sức khỏe của chàng cứ càng ngày càng tăng, nhờ sống điều độ hơn lúc còn độc thân.

Tôn giáo, pháp luật và luân lý đều nín

thinh ở chỗ đó, ở nhu cầu có người đàn ông trong gần suốt thời gian mà vợ họ mang thai, làm như là xác thịt của con người có thể bị tinh thần chế ngự được một cách dễ dàng.

Chàng có chế ngự xác thịt chàng thật đó; nhưng nó vẫn cứ muốn nổi loạn.

Lạ quá! Ngày thường, những ngày mà tối tối trời nóng bức, cả nhà hay ra đây để hóng mát, chàng đã ngồi sát Hồng mà không nghe sao cả, Cúc ngồi bên phải của chàng còn Hồng thì ngồi bên trái.

Nhưng đêm nay hai người ngồi cách xa nhau cả thước, mỗi người ở một đầu băng vì ai cũng muốn giữ gìn cả, thế mà chàng lại nghe rung động khó hiểu lắm. Làm như là xúc giác của con người có thể cách cảm được vậy.

– Hồng còn hột dưa hết?

– Hết, Thảo còn không?

Thảo lặng thinh hốt một nắm trong túi áo bi-da-ma của chàng rồi với tay qua trao cho Hồng. Hồng bụm ngửa bàn tay mặt lại để hứng lấy nắm hột dưa mà đáng lý gì Thảo rót lên đó là được rồi, nhưng hấn lại hạ bàn tay hấn vào đó rồi xoè ra cho hột dưa rót xuống.

Vì bàn tay hấn lớn, hấn phải đặt sát vào bàn tay nhỏ xiu của Hồng để cho hột dưa khỏi đổ ra ngoài, hay vì ý gì khác thì không rõ mà hấn hành động như vậy, hóa ra Hồng gần như là nắm lấy bàn tay của hấn.

Hột dưa đã sang tay hết cả rồi, và Hồng hơi ngạc nhiên mà thấy hấn không lấy bàn tay của hấn lên. Nhưng sự nằm lỳ của bàn tay nầy không kéo dài quá, nó chỉ nằm quá thời khắc phải nằm có mấy giây thôi, chỉ vừa đủ cho một người tế nhị như Hồng nhận thức được thôi, nhận thức được

nhưng cũng không dám chắc đó là một cử chỉ do hậu ý không tốt chi phối, bởi hẳn có thể vì cẩn thận nên đã làm thế cho chắc ý rằng hột dưa không còn dính tay hẳn nữa.

Cái bụm tay tràn trề hột dưa của Hồng rút về cùng một lượt với nắm tay của Thảo. Thảo ngượng ngịu hỏi:

– Người ấy thế nào, ngoài cái việc giặt giũa ấy?

Chàng nghe giọng chàng run run, nghe hơi thở dồn dập, nghe tim chàng đập thành thành nghe mặt chàng nóng ran.

Nhưng Hồng thì nói rất bình thản, như không việc gì xảy ra, và chính sự bình thản này đã làm cho Thảo mắc cỡ với chàng quá. Nếu có sự từng đảng thì việc xấu của ta, ít xấu hơn, hay không xấu gì cả, trước mắt kẻ a tòng. Nhưng chắc chắn là Hồng không có ý gì hết nên mới dừng dừng được đến thế.

Hồng là một cô gái nết na, và luôn luôn thẳng thắn với chàng, cả trong những lúc bất đắc dĩ phải thân mật với nhau. Vì thế mà cho tới bây giờ chàng không ngã, không ngã vì sợ hơn là nhờ ở đạo đức của chàng, hơn là nhờ đã tranh đấu với bản thân, với xác thịt mình mà sự thèm muốn cứ kêu gào lên âm ỉ.

Hồng nói:

– Chị này nguyên là một cô đỡ phụ ở một nhà hộ sanh, cô đỡ phụ các nhà hộ sanh tư lắm khi chỉ có nghĩa là một công nhân hơi chuyên môn một chút, đã được huấn luyện để tiếp tay các cô đỡ trong những công việc không hệ trọng như là nấu kim tiêm thuốc, trụng nước sôi ống bốc ta vơ, đốt dụng cụ để khử độc, thay tã cho em bé, mà như vậy là đủ khả năng săn sóc mẹ con con Cúc lắm rồi.

– Đúng như vậy.

– Mỗi tháng một ngàn rưởi thì có hơi nhiều thật đó. Nhưng ta chỉ dùng chị ta hai tháng là cùng.

– Ủ. Vậy Hồng cứ xúc tiến việc thương lượng đi.

– Người ta đã nhận lời rồi và tuần sau thì họ đến đây.

– Quý hóa lắm!

Thảo làm tỉnh sau câu đó. Sự đụng chạm của hai bàn tay khi nãy gợi nhớ cho chàng những kỷ niệm thời thơ ấu mà chàng ở nhà quê. Những đêm trăng, trẻ con trong làng chơi trò ve ve cút bắt. Một đứa trẻ xòe bàn tay ra, thường thì là một đứa con gái; bao nhiêu đứa khác thọc vào bàn tay ấy một ngón tay của chúng, thường thì là ngón trở rồi vừa nói: “Ve... Ve...Ve...Ve” vừa ngoáy ngón tay chúng trong lòng bàn tay xòe. Đứa xòe tay thành linh thổi vào đó một cái

thật lẹ rồi khép bàn tay lại cũng thật lẹ. Bao nhiêu ngón tay đều chớp nhoáng rút ra cả, ngón nào bị kẹp lại thì chủ của ngón đó phải bị bịt mắt ngồi đó, mấy đứa kia đi trốn và nó phải tìm bắt cho được, khổ sở không biết bao nhiêu.

Tuy khổ sở thế mà chàng lại thích chậm tay để bị bắt, nếu đứa xòe tay là con Thơ. Trẻ dại biết gì, nhưng không hiểu sao chàng nghe sung sướng vô cùng khi ngón tay trở của chàng bị bàn tay con Thơ nắm chặt lại.

Theo lệ, hễ bị nắm trong một giây là đủ rồi, nhưng con Thơ lại cứ giữ ngón tay của chàng trong tay nó, làm như sợ chàng ăn gian, giựt tay ra rồi chối rằng đã bị bắt.

“Trời ơi, chàng than thầm, sao Hồng không thích giữ tay mình như Thơ”

Cúc kêu đau bụng hồi mười giờ đêm. May quá, nếu trễ chừng một tiếng đồng hồ nữa, thật không biết tính sao, vì giờ giới nghiêm là 12 giờ đêm thì lối 11 giờ xe tắc-xi đã rút lần đi hết.

Họ đã sắp đặt mọi việc rất chu đáo, nhờ chị Nhãn mách cho phương pháp, nên không có sự bối rối, ít lắm là ở bề ngoài. Nói ít lắm là ở bề ngoài, vì Cúc nghe rằng giờ cuối cùng của đời nàng đã điểm, còn Thảo thì thật ra quỳnh lắm nhưng sợ chị Nhãn cười, nên cố làm tỉnh.

Chị Nhãn giúp việc trong một nhà hộ sanh từ kia được mười hai năm rồi, hồi chị mới mười tám tuổi. Không có cái gì mà chị không biết, không có thảm kịch gia đình nào mà chị không chứng kiến và không có vụ cuống cuống nào mà chị không thấy. Trong tuần lễ đến ở trước nơi đây, ngày nào

chị cũng kể chuyện những ông chồng nhát gan chạy quanh quần như gà mắc đẻ, như chính các ông đẻ chớ không phải các bà, khiến cả nhà cười vỡ bụng.

Câu chuyện hay hơn hết là câu chuyện những anh chồng nhà quê, bị các bà mụ vườn gặt gặm bắt các anh đi đốn chuối cây, đi nhổ hàng rào, đi lạy cánh cửa, bảo rằng làm thế vợ các anh sẽ sanh mau, nhưng thật ra là để đưa các anh đi xa cho các bà mụ khỏi vương chơn vương cẳng, không thể các anh cứ chạy xấn rấn quanh đó, không ai làm gì được cả.

Sự kiện lỗ xương cốt bàn hẹp của Cúc được phòng khám thai chú ý đến ngay, và được ghi vào sổ sách rồi từ lâu, nên khi người ta nhận nàng thì người ta đã biết phải làm gì, đúng y như bà bác sĩ Ngô đã nói.

Người nhà được báo cho biết rằng Cúc phải mổ, người nhà này chỉ là Thảo thôi, chớ Hồng thì bạn giữ nhà.

Mặc dầu không cần thiết, Thảo cũng tức tốc đông về cho Hồng hay, có lẽ chàng sợ trách nhiệm chẳng vì chàng bị mặc cảm nhiều lắm trong quyền hạn về Cúc.

Chàng cứ nghe rằng Cúc thuộc về Hồng hơn là về chàng.

Té ra mấy bà bác sĩ ấy nói đúng! Hồng than. Nhưng đã thế thì phải để cho người ta mổ chớ biết sao giờ, bởi đó là giải pháp duy nhất.

Còn có mười lăm phút nữa là giới nghiêm, Thảo vội trở lên Từ Dũ bằng xì-cút-tơ của chàng, chiếc xích lô đạp đưa chàng về đây không chịu neo.

Cúc chỉ đau bụng vừa vừa thôi và có

bà già công nhân cho Thảo biết riêng rằng trường hợp của Cúc muốn mỗi lúc nào cũng được, không cần đợi tới chuyển bụng chín mùi, mà có chuyển bụng chín mùi rồi chưa mỗi cũng không sao, thành thử Cúc sẽ được mỗi giờ nào là tùy lúc rảnh rang của các y sĩ, chàng đừng có sốt ruột hỏi thăm mãi mất công.

Cúc đã được đưa vào buồng mổ rồi và lời của bà già này giúp chàng biết rằng cuộc giải phẫu chưa khởi sự.

Lạ quá, cái mà chàng sợ, chàng muốn nó xảy ra cho xong đi, đến nỗi lo lắng của chàng chỉ bị kéo dài có thời hạn thôi. Giờ, chàng không chỉ đợi cuộc giải phẫu được làm xong để biết kết quả mà còn đợi cho họ chịu giải phẫu Cúc nữa, tức thời gian sốt ruột của chàng tăng lên bằng hai, có thể bằng ba nữa.

Thảo chỉ xin giấy phép ở lại nuôi bệnh cho chị Nhân nhưng chàng cũng ở lại để chờ kết quả.

Hình như là có nhiều người phải mổ chớ không phải chỉ một mình Cúc mà thôi, nên thấy nhân viên nhà thương vô ra phòng mổ, Thảo không thể đoán được gì hết, và đành phải ngồi đó mà chờ trong sự im lặng nặng nề, trước vẻ bình thản đáng giận của người nhà thương. Cái thảm kịch của chàng, họ xem như là không có, bởi thật sự thì không có thảm kịch nào cả, tại chàng không biết gì nên cuống cuống lên vậy thôi. Nhưng nếu Cúc mà thật tình lâm nguy đi nữa họ cũng cứ thản nhiên. Việc gì đến họ chớ? Họ chỉ làm hết khả năng của họ là họ an tâm rồi, con bệnh chết là thường, họ không sao làm khác hơn được.

Thảo ngồi đó mà triết lý vụn vặt thăm về khoa mổ xe, mà chàng thấy là ghê tởm.

Một người bị thương nặng, một cơn bệnh trầm trọng, phải mổ mà có chết đi, không ghê rợn như một người đang khỏe mạnh như Cúc, năm phút trước thần trí còn minh mẫn, còn nói om lên thế mà năm phút sau đã hóa ra một cái xác chết, y như là con thịt từ lò sát sanh ra, dấu vết giết chóc của các tay đồ tể còn mới ràng ràng.

Cái gì sẽ xảy ra, nếu Cúc chẳng may xấu số? Thật là không đoán biết được, mặc dầu những gì xảy ra ấy chỉ tùy thuộc ở chàng. Chàng thấy cái tương lai gần ấy mờ mờ ảo ảo như là một chơn trời mờ昧.

Nhưng mà chàng rơm rớm lệ. Chàng nghe đau quá trước viễn ảnh vĩnh biệt ngàn thu người bạn đời của chàng. Chàng thương Cúc hơn là thương chàng trong cái chết đó. Cúc có lẽ còn đau hơn chàng nữa khi nàng nghĩ đến nỗi bơ vơ của bé Thọ về sau này.

Cái lúc mà Cúc bị chụp thuốc mê, có lẽ hình ảnh cuối cùng hiện ra trong tâm nàng là hình ảnh của bé Thọ chớ không phải của chàng, càng không phải của Hồng.

Nhà thương được bọc lưới sắt nơi các cửa. Mặc dầu thế, cũng không ngăn hết muỗi. Thảo bị muỗi đốt và mỗi một vô cùng vì chàng nói chuyện với Hồng tới chín giờ rưỡi, rồi vô buồn đọc sách, qua mười giờ là nghe Cúc kêu đau bụng, nghĩa là từ đầu hôm tới giờ là hai giờ đêm chàng chưa chợp mắt lần nào và chỉ được nằm có non nửa tiếng đồng hồ thôi.

Chiếc đồng hồ tay của chàng đêm nay bị chàng xem mặt nhiều lần quá, và nó chạy chậm không thể tưởng tượng được.

Mãi cho đến ba giờ rưỡi khuya, Thảo mới thấy chiếc xe bàn có bánh xe được đẩy ra khỏi phòng mổ, trên xe bàn một bệnh nhân phủ tra trắng nằm ngay đơ.

Tim chàng đập mạnh thành linh và chàng nghe ngộp thở quá. Đứng lên như có lò xo bật, Thảo chạy trong hành lang để đón xe ấy và chàng chết sững khi thấy gương mặt của Cúc, xanh như tàu lá, mắt nhắm nghiền lại, và hình như không còn thở nữa.

– Trời ơi, vợ tôi mất rồi sao?

Chàng hỏi trống như vậy chớ không nói với ai cả, bởi hai người đẩy xe bàn chỉ là công nhân thôi, chàng không chắc họ đủ khả năng trả lời chàng. Nhưng một chị đáp:

– Không đâu thầy, tại thuốc mê chưa tan hết. Rồi cô ấy sẽ tỉnh lại. Đã xong xuôi cả rồi, tai qua nạn khỏi hết.

Thảo chưa hề thấy một con bệnh vừa được mổ xong nên không thể tin những lời trái hẳn với tình trạng của người đang nằm trên xe bàn.

Chàng bước mau theo xe và mới hay là họ đẩy xe vào phòng lạnh, chớ không phải đẩy xuống nhà xác như chàng tưởng.

Khi họ tới cửa phòng lạnh thì Thảo nghe tiếng giép sau lưng chàng, chàng day lại thì thấy một cô đỡ ẵm một đứa bé, nhìn chàng, nhe răng ra cười mà hỏi:

– Đố ông gái hay trai?

Thảo bất kể đứa bé là gái hay trai, bởi nó mà chết, chàng cũng không nghe sao cả, vì sự liên hệ tình cảm giữa chàng và nó còn mong manh quá. Chàng nghẹn ngào hỏi:

– Thừa cô còn vợ tôi?

– Bà ấy tốt lắm. Lát nữa sẽ tỉnh lại và mai này sẽ như thường.

Thảo thở ra nhẹ nhõm và bây giờ, chàng mới thấy chị Nhãn, chị này vẫn có mặt bên cạnh chàng từ đầu hôm đến giờ.

Chàng đợi cho Cúc tỉnh lại, hỏi nàng vài câu mới yên lòng rời nhà hộ sanh.

Thảo về tới nhà là đã sáu giờ rưỡi sáng rồi.

Chàng bắt gặp một cô Hồng đôi mắt trộm lơ và biết ngay rằng đêm nay, Hồng cũng không có ngủ phút nào.

Hồng cũng nghe tim nàng đập mạnh thình thình khi Thảo gõ cửa. Bấy giờ tới phiên Thảo nhe răng ra cười mà hỏi:

– Đố Hồng con trai hay con gái?

Và Hồng cũng bắt kể đứa bé là trai hay là gái y như chàng, lúc cô đỡ hỏi.

– Sao, Cúc thế nào?

– Mổ xong rồi. Tốt lắm. Nó đã tỉnh lại rồi, nhưng còn mệt.

Hồng bỗng tươi hân lên và bây giờ mới

nói tới đứa trẻ sơ sinh mà chưa ai thương bao nhiêu.

– Còn thằng Thọ?

– Ba kí lô rưỡi, giống Hồng ghê lắm.

– Chớ không giống Thảo à?

– Có chớ, nhưng nó chỉ giống Thảo ở cái trán và mũi thôi, còn miệng và mắt là miệng mắt của Hồng và Cúc. Cho uống cà phê Hồng ơi. Thảo mệt ghê đi.

– Thảo uống cà phê tiệm các chú nhé, giờ đợi nấu nước lâu quá.

– Cũng được.

Trưa hôm ấy Thảo và Hồng ra sở sớm hơn thường lệ để đi thăm Cúc vì nhà hộ sinh nhận người vào thăm hồi mười một giờ, họ muốn có mặt ngay sau khi cửa mở.

Cúc vẫn còn mệt, nhưng đã tươi tỉnh

phần nào và đã yêu đời trở lại như thường vì nàng đã chắc chắn rằng tai qua nạn khỏi rồi.

Vì phòng lạnh chứa rất nhiều bệnh nặng, họ không được nói chuyện nhiều, không được ở lâu, nên năm phút sau, Thảo và Hồng mỗi người hôn Cúc một cái, nhìn bé Thọ một cái rồi ra về.

4.

gôi nhà xưa trá hình làm ngôi biệt thự tân thời ở đường Huỳnh Quang Tiên bây giờ thêm một người ở nữa. Người này chưa có khai vào sổ gia đình, nhưng rất là quan trọng.

Giờ mẹ nó đã lành lặn rồi, chỉ may vết mổ đã được rút và đường mổ đã kéo da non, bé Thọ bỗng xuất hiện trong đời sống của gia đình và được hưởng mọi quyền ưu tiên trong nhà này.

Thật ra thì chưa biết nó giống ai, bé đỏ lòm lom cái mặt nhăn nheo, bị bó chặt trong tấm tã như đòn bánh tét và ngủ suốt ngày, chỉ thức mấy lần hiếm hoi để bú và để khóc vì làm ướt tã thôi.

Nhưng Thảo thì thấy nó giống Hồng và Cúc y khuôn còn trái lại Hồng và Cúc lại thấy nó giống Thảo như đúc.

Đã quyết định để nó nằm riêng cho hấp vệ sinh, Cúc lại cứ bắt để nó nằm cạnh nàng, để mà nhìn nó suốt ngày không thôi. Cúc ganh với Hồng, nhút là từ hôm Hồng nói nựng với nó, xưng là má Hồng chớ không chịu xưng dì Hồng nữa, và nàng như sợ để nó nằm riêng thì Hồng sẽ bắt nó mất đi.

Với lại nó trở thành quý báu vô cùng vì một lẽ mà nội nhà chưa ai biết cả. Nghĩ tới điều này, Cúc buồn ghê đi. Cô đỡ sẵn sóc nàng đã cho nàng hay rằng nàng không mong có con nữa, vì bác sĩ đã cột hai chùm

trứng của nàng lại rồi, bởi cái dạ con của nàng bây giờ không được bền chắc lắm, có thai nữa không tốt.

Cúc chưa dám tiết lộ điều đó cho Thảo và Hồng biết, một là vì tự ái, bởi nàng đã trở thành người kém cỏi, không làm phận sự được nữa một cách hoàn toàn, nàng chỉ còn là phân nửa con người thôi, hai là vì nỗi lo sợ bí mật nào nàng cũng không rõ nữa.

Ôm giữ bí mật này một mình, Cúc càng nghe bé Thọ quý báu hơn, vì nó dễ lâm nguy hơn, bởi khi mà cha nó và dì nó tưởng nó có thể có em khác thì nó sẽ không được bảo vệ đúng mức, mặc dầu họ thương yêu nó tới đâu đi nữa.

Qua nửa tháng thì Cúc trở lại tình trạng bình thường. Nàng chỉ là một con bệnh mồi vừa khỏi thôi, chứ không phải là một sản phụ, bởi nàng không có đẻ.

Tuần trước nàng đã ăn uống trả bữa, nên sự trở sự trở lại bình thường nầy không biến đổi con người của nàng nữa về sau.

Cúc đã khác Hồng trông thấy. Nếu trang điểm và ăn mặc để đi ra ngoài, hơi khó phân biệt hai người. Nhưng ở nhà thì Cúc là một người đàn bà đã qua một thời kỳ sanh nở rồi, dấu vết của sự làm mẹ rõ rệt quá.

Mãi cho tới ngày ăn đầy tháng cho Thọ, Thảo và Hồng mới được Cúc cho biết số phận không may của nàng.

Hồng chỉ đón tin nầy một cách bình thường thôi. Nhưng Thảo thì tuyệt vọng trông thấy. Chàng đã nhiều lần trù liệu với Cúc là họ sẽ có chỉ có ba đứa con thôi rồi áp dụng các phương pháp hạn chế sinh đẻ để cho khả năng tài chánh của họ không vì số con đông quá mà bị giảm, rồi việc

nuôi dưỡng ba đứa con ấy phải kém sút đi. Nhưng một đứa thì ít quá.

Một đứa con độc nhất là hủ mắm treo đầu giàn, tình cảnh là bức cha mẹ nào cũng rất sợ.

Cúc bị mặc cảm ghê lắm trước nỗi tuyệt vọng của chồng và buồn đau trong cái bữa cơm đáng lý gì phải rất vui vẻ, vui vẻ hơn ngày thường nhiều, vì đó là bữa tiểu yến gia đình, đánh dấu một ngày quan trọng.

Tuy nhiên rồi sau đó không khí trong nhà vui trở lại và vui vẻ hơn trước nhiều lắm. Nỗi sầu nào rồi cũng nguôi được, phương chi Cúc thấy chồng càng thương yêu mình hơn xưa, và nhớ ra rằng có khối đứa con một vẫn sống như thường cho tới lớn để lập gia đình và nối dõi tông đường.

Nỗi vui trong gia đình do Thọ tạo nên. Thọ đã bắt đầu tham gia vào cuộc sống

rồi chớ không ngủ suốt ngày như hồi còn “trong tháng”, tuy sự tham dự của nó thật là ít ỏi. Nó chỉ biết ngo ngác nhìn hết người này đến người khác trong bộ ba Thảo, Cúc, Hồng, với lại thỉnh thoảng chị Nhân và con Mười.

Nó vẫn còn cười, còn khóc trong mơ, nhưng đã biết cười với ba người thân yêu này, cả những lúc nó thức nữa.

Người được bé Thọ nhìn nhiều nhất là Cúc. Cúc cho con bú dặm thêm sữa của nàng, lổ cho bú mà khoa dưỡng nhi gọi là cho bú hỗn hợp, vừa giúp người mẹ không mất sức mà cũng giúp con không thiếu những chất bổ cần thiết mà sữa bò chưa đủ bằng sữa mẹ.

Những lúc nó ngậm vú mà nút, nó nhìn sững cái gương mặt của người đàn bà cúi xuống để nhìn nó.

Đó là hình ảnh đầu mùa trong đời người, và hình ảnh này được khắc sâu hơn bất kỳ hình ảnh tốt đẹp nào khác về sau, cho đến đổi nhiều người tìm vợ, có khuynh hướng tìm cho được người phụ nữ có điểm nào đó giống giống mẹ của họ.

Nếu những lúc ấy mà Hồng có mặt, thì bé Thọ rất ngạc nhiên, vì trong ý thức còn mù mờ của nó, sự có mặt của hai người y nhau làm cho nó ngẩn ngơ.

Riêng Thảo, chàng bước qua một giai đoạn mới trong đời chàng, mà không phải vì chàng đã làm cha. Lẽ cố nhiên một thanh niên vừa làm cha thì là bước qua một giai đoạn mới rồi. Nhưng giai đoạn mới ấy, hiện nay bị chàng đẩy lùi ra hàng ghế sau.

Bài toán làm chàng bế đầu là bài toán Hồng.

Tối hôm ấy, Thảo hỏi vợ mà không có hậu ý gì cả.

– Cái chỗ mổ ấy em nghe thế nào? Thỉnh thoảng có đau nhức gì chẳng?

– Hiện giờ thì như thường rồi, chớ mấy tuần trước còn ngứa ngứa sơ sơ ngoài da.

– Ăn no cũng không nghe gì chớ?

Cúc cười ngất rồi nói:

– Anh khéo hỏi tâm ruồng. Hai mép da nó liền lại y như là hai cây sắt được hàn hơi dính lại với nhau, chớ bộ ráp sơ hay sao mà anh lo bụng nó nứt ra. Đây anh xem.

Nói rồi Cúc cho chồng xem cái vết mổ mà từ một tháng rưỡi nay, Thảo chưa hề thấy.

Chàng ngạc nhiên hết sức và nói lớn lên ý nghĩ của chàng:

– Lạ quá, anh cứ tưởng đường xẻ da dài lắm, phải mổ phanh cả cái bụng ra, không dè mà nó ngắn đến không thể tưởng tượng nổi thế này. mấy nhà chuyên môn giải phẫu họ khéo tay thật.

Rồi chàng nói nựng như nói với Thọ:

– Tội nghiệp em nhỏ tui quá, em nhỏ tui chịu đau đớn nhiều quá.

Rồi chàng hôn lên chỗ mà một tháng rưỡi trước đây sau khi hiệu quả của thuốc mê tan hết, Cúc đã phải chịu đau đớn nhiều hôm.

Cúc buồn buồn, nhột nhột cười rúc rích và hai vợ chồng nô đùa với nhau như vậy một hồi thì tự nhiên họ đi đến cái chỗ phải đến, mặc dầu Thảo thấy còn là hơi sớm.

Xác thịt của Thảo lắng dịu lại sau đêm

đó phần nào và một tuần lễ qua là chàng trở lại bình thường.

Bây giờ trí chàng mới tỉnh táo để xét bài toán Hồng dưới một quan điểm khác. Chàng đã nghe là mình đã yêu Hồng nhiều lắm rồi, nhưng sự thèm muốn Hồng, chàng đã dồn ép được, hay nói cho đúng ra, tự nó tiềm tàng đi.

Nhưng không vì thế mà Thảo thấy mối nguy không còn, Cúc có thể đau ốm, hoặc bị thương trong một tai nạn nào, và nếu như sự kiện ấy xảy ra, thì đâu sẽ trở lại đó như cũ. May là nàng không thể thọ thai được nữa đã.

Chàng thấy rằng mình có bốn phận lo việc chồng con cho Hồng. Đây là cuộc gây dựng ngược đời, em mà gây dựng cho chị. Nhưng chàng là người đàn ông độc nhất trong nhà thì không muốn làm gia trưởng, vẫn phải làm gia trưởng.

Thảo nhớ đọc tiểu thuyết Huê Kỳ, chàng thường nghe nói đến những người đồn ông cần thiết trong nhà mà mới có 12 tuổi thôi.

Số là bên Huê Kỳ, nhứt là vào thời mới định cư, đất mình mông mà người rất thưa thớt, lắm khi nhà nầy ở cách nhà kia đến bốn năm cây số mà trộm cướp thì như rươi.

Những ông chủ trại chết thành linh thì luôn luôn các bà chủ trại gọi con trai của họ về; các cậu nầy là những cậu bé 13, 14 tuổi, đang theo học ở các trường tại các tỉnh thành, vì các bà cần một... người đàn ông trong nhà cho trộm cướp nó ngán.

Cái câu phu tử tùng tử của Khổng Mạnh mà thanh niên, thiếu nữ thường chế giễu, ngay cả bên Huê Kỳ là một nước mà nữ quyền mạnh nhất thế giới vẫn cứ đúng như thường thì ở xứ ta...

Vậy, dầu là em rể (chàng cao niên hơn Hồng đến bốn tuổi, lại là đàn ông), chàng thấy chàng có bốn phận.

Hồng lấy chồng là yên việc, ra riêng hay ở chung gì cũng sẽ hết là hiểm họa đối với chàng.

Thảo nghĩ ngay đến gia đình ông phán Hoạch nhưng vội gạt ngay ý nghĩ một sự giúp đỡ của họ. Gia đình ấy có đến bốn người cố lo cho con bé Liên; ông Phán, bà Phán và hai vợ chồng Tấn, nhưng bé Liên vẫn chưa có chồng được. Họ không dư thì giờ để giúp chàng, công việc khó hơn, vì Hồng đã lớn tuổi rồi.

Thảo thấy mình phải giao thiệp mới được.

Sở của chàng làm, ít nhân viên quá! Một họa công, một thầy thơ ký vừa đánh máy, vừa làm kế toán, vừa làm điện thoại

viên, vừa chạy ngoài, một anh tùy phái.

Anh họa công thì không có tương lai gì cả. Anh ta có tham vọng làm họa sĩ, nhưng tài anh ta lại non kém quá. Còn nuôi mộng làm nhà thầu như bao nhiêu họa công của kiến trúc sư khác, anh ta không hề nghĩ tới, vả anh ta mà có nghĩ tới việc đó, cũng không có nghĩa là anh ta có tương lai, bởi trong một trăm họa công có tham vọng, không được mười họa công đủ điều kiện nhảy ra làm nhà thầu và không được hai người thành công trong nghề mới đó.

Còn thầy thơ ký kiêm bút toán, kiêm điện thoại viên thì quá xấu trai, chắc Hồng không khứng lấy anh nầy làm chồng đâu.

Cuộc giao thiệp phải diễn ra ngoài sở, ở các công tư sở khác, mới được.

Lạ quá, không chú ý tới thì thôi, nhưng khi Thảo tìm người độc thân thì thấy sao

mà họ đông vô số kể. Những thanh niên công tư chức mà chàng quen biết sơ sơ ấy, hết 85 phần trăm chưa vợ.

Thảo lạc quan ghê lắm. Vãi chài xuống hàng ngàn con cá đó, làm thế nào lại không được một con?

Người con trai đầu tiên mà chàng đưa về nhà là một thơ ký ty Kiến thiết Đô Thành.

Qua lại thường với sở nầy hơn hết, Thảo nhắm con cá ấy trước nhứt. Thầy Đức nầy đã giúp đỡ chàng nhiều việc lật vật chỉ do lòng tốt của thầy ta cả. Thế nên Thảo rất có lý do để mời anh ăn một bữa cơm trưa chúa nhựt tại nhà, nói là ăn đầy tháng cho con, chớ thật ra bé Thọ đã được sáu mươi lăm ngày rồi. Đức cũng có lý do để nhận lời dễ dàng bởi họ gặp mặt nhau mỗi tuần ít nhứt là một lần, mà như vậy đã bốn năm rồi.

Bữa cơm hôm đó có Tấn mà không có Liên. Cố nhiên là phải giấu cô bé Liên đi. Cô bé ấy giờ đẹp quá, đẹp hơn hai năm trước nhiều lắm, và trẻ hơn Hồng nhiều, và với tánh hay nói và tinh nghịch của cô ta, cô ta sẽ nổi bật lên và nhận chìm Hồng mất.

Tấn tới trước Đức rất lâu và Thảo, Tấn, hai người đang chơi ván cờ tướng thứ bảy thì Đức ngừng xì-cút-tơ trước cửa ngôi biệt thự trá hình đường Huỳnh Quang Tiên.

Thảo chạy ra, nhưng Đức cứ đứng đó mà nhìn ngôi nhà mãi chớ không chịu vào, giây lâu hần cười nói:

– Nhớ đâu hình như chính anh đã xin phép sửa ngôi nhà này. Tôi nhớ dáng dấp của nó trong xấp đồ án kèm theo đơn.

– Đích thị.

– Nhưng sao anh nói là của một người quen.

– Hề hề... thật ra lúc đó tôi chỉ mới đi hỏi vợ tôi đây chớ chưa cưới, mà cũng chưa làm đám hỏi nữa, nên không thể bảo là của vị hôn thê của tôi. Với lại để thử xem anh có sẵn lòng giúp một người không thân của tôi hay không.

– Khéo lắm! Trông đồ sộ quá!

Bây giờ đã mười hai giờ trưa rồi, nên chủ nhà cho khách uống khai vị ngay để rồi ăn liền.

Cả hai thực khách đều từ chối rượu mạnh, chỉ đòi uống bia thôi. Thảo nói:

– Tôi làm thân mật nên chỉ có hai bạn thôi. Ta không phải đợi ai nữa thì giải khát xong là ăn ngay nhé.

Chủ nhà trọn quyền hành động. Tấn cười đáp.

– Hẳn đã biết cả mưu kế của Thảo nên tòng đảng với ông bạn này về mọi mặt.

Thảo đi ra sau ba phút rồi trở lên uống bia với họ, ghé buồng chàng để ẵm bé Thọ ra trình diện với khách.

Đức dĩ nhiên không biết trẻ một tháng khác với trẻ trên hai tháng thế nào nên không ngạc nhiên khi thấy bé Thọ.

– Đã cúng chưa? Chàng hỏi.

– À, tui tui không biết cúng vái làm sao hết nên bỏ luôn vụ đó.

– Cháu nó bóc cái gì?

Tấn cười ngất rồi giải thích cho cả hai người nghe, cả cái ông cha thời đại trắng-dít-to⁸ cũng không biết lẽ nghi ngày cũ.

8 transistor: bóng bán dẫn

– Cho trẻ chọn đồ vật để đoán nghề nghiệp của chúng nó về sau là ăn thoi nôi kia, chớ ăn đầy tháng chúng nó còn bé quá, đâu có biết bóc gì.

– Vậy à?

– Hồi chưa có đứa con đầu lòng, tôi cũng đốt như hai anh.

Tới bây giờ , Đức đã biết nhiều việc về Tấn. Tấn là cán sự vô tuyến điện, có vợ và hai con, bạn thân của gia đình bên vợ của Thảo, và chính của Thảo nữa.

Ly bia của họ chưa cạn mà chủ nhà đã mời họ vào trong, bưng cả ly rượu cho hai người khách vào.

Phòng ăn là quăng nhà trống, một căn trợn, nằm giữa hai buồng ngủ, ngay sau vách thờ. Theo lối kiến trúc của ta, nhà ba căn, với buồng khách chiếm trọn cả ba căn phía ngoài trước, thì buồng ăn chỉ có thể

đặt ở chỗ này, không sao khác hơn được.

Thảo trao con cho chị Nhãn rồi mời hai người bạn trẻ ngồi lại bàn, cơm đã dọn xong cả rồi. Chàng lên tiếng gọi Hồng và Cúc và từ hai cửa buồng ngủ bước ra hai phụ nữ mà Đức chưa kịp thấy vì chàng bận xô ghế đứng dậy để chào họ.

– Cúc vợ tôi, Hồng chị vợ tôi – Anh Đức, người đã cho ta giấy phép để sửa chữa nhà này.

Bấy giờ Đức mới chung hứng, nhìn sững hai người phụ nữ này, cả hai đều mặc áo dài Nylfranc, một màu, màu dà như ni cô, một màu xám tro.

Thảo cười nói.

– Hồng và Cúc sanh đôi.

– À, ra vậy.

Đức cười rồi ngồi xuống, lấy làm thú lắm. Chàng hỏi:

– Như nếu không có màu áo thì làm thế nào để phân biệt chị Thảo với lại cô Hồng?

– Dễ ợt, anh tới chơi độ ba tuần thì biết ngay.

Thảo nói láo trắng trợn mà không ngượng miệng vì chàng ta đã tập thẩm trong bụng vụ nói láo nầy non một tháng rồi.

Thảo giới thiệu thêm:

– Hồng làm ở ngân hàng VNTM còn vợ tôi thì ở nhà lo nội trợ.

Chàng định rằng tư cách đi làm của Hồng sẽ có sức nặng trong quyết định của Đức, vì chàng biết sở dĩ thanh niên ngày nay kéo dài đời sống độc thân quá lâu, gần y như ở các nước Âu châu, khiến cho con

gái ta khó lấy chồng quá sức, chỉ vì cuộc sống quá khó khăn.

Ngày xưa một anh thợ kỹ ăn lương ba chục bạc, có thể có dư. Ngày nay họ ăn bốn ngàn mà cứ thiếu. Đồng lương không vượt theo kịp giá sinh hoạt, dân ta lại đã bị Âu hóa nên có nhu cầu quá sức.

Thảo có một người anh họ, vai anh, nhưng cao niên hơn chàng đến ba mươi tuổi. Anh ấy kể rằng lúc anh ta còn thanh niên, ra làm thầy giáo “tổng”, tức là giáo viên có bằng tiểu học Pháp Việt, mà thuở ấy ta gọi là bằng sơ học, anh ấy chỉ lãnh có 20 đồng bạc lương thôi. Thế mà ngày cuối tháng, anh ta lãnh tiền xong, không hiểu làm gì với số tiền đó, đành gửi mẹ để về sau mua ruộng vậy.

Thuở ấy ta không đọc sách báo, không mặc bi-da-ma không sắm ra-dô trắng-dít-to, không sắm bút máy, ta chỉ mặc âu phục

may bằng “toan” trắng 4 đồng một bộ, chỉ đi giày bố 1 đồng rưỡi 1 đôi, không đi Sài Gòn mỗi tuần để xem xi-nê (anh ấy làm việc ở một tỉnh gần Sài Gòn).

Ta đã thế, mà đàn bà ta, vợ các thầy cũng chỉ mỗi cô sắm ba bốn chiếc áo dài là cùng, mặc tới rách mới sắm cái khác, mà áo lâu rách lắm bởi may bằng lụa Trung Hoa, lụa này dẹt bằng tờ tằm, bốn năm chưa rách một chiếc.

Họ không uốn tóc mỗi tháng, không làm tóc mỗi tuần, không son phấn, nước hoa, tóm lại họ không mắc tiền quá sức như phụ nữ ngày nay.

Hồng đi làm tức là sẽ đỡ cho quỹ gia đình của họ không biết bao nhiêu.

Đức ăn nói hoạt bát, rất giỏi nịnh đầm, chớ không lơ khờ như Thảo mấy năm trước. Thảo nhận xét như vậy nhưng đồng

thời, chàng cũng hơi hơi thất vọng mà thấy con cá ấy không hề bị tiếng sét ái tình như chàng, lúc chàng mới thấy mặt Cúc hồi đầu.

Không, giải trấn tĩnh tới đâu, con người cũng không giấu được trọn vẹn xúc động của họ.

Tuy nhiên rồi Thảo tự an ủi rằng tình yêu có thể đến lần lần, chớ không phải mỗi tình nào cũng bắt buộc do một tiếng sét ban đầu mà ra.

Đức hỏi Hồng:

– Cô Hồng biết con Diệp chớ? Nó cũng làm chung một ngân hàng với cô?

– Có phải chị Diệp hay mặc đồ đầm ấy không?

– Chính nó đó.

– Em biết. Chị ấy đánh máy. Vì có tới hai Diệp nên em phải hỏi như vậy.

– Nó là em cô cậu của tôi.

– Vậy à?

Thảo rất mừng trước chi tiết này. Thế là Đức sẽ có đầu dây mối nhợ để mà họ hỏi về hạnh kiểm của Hồng. Đó là một lợi thế rất cần cho con trai tìm vợ, lắm cậu ưng ý một cô nào đó lắm, nhưng không hề bước tới, chỉ vì các cậu bí về đời tư của các cô quá, khó lòng mà dò xét được như ở tỉnh hay ở thôn quê!

Trong một thành phố lớn như Sài Gòn, mỗi gia đình là một cái hộp riêng, lắm khi gái nhà bên này có chữa hoang mà nhà bên kia cũng không hề hay biết gì hết. Mỗi người sống với thế giới của họ nhiều hơn là sống với chòm xóm, thành thử muốn biết rõ họ, chỉ có cách là len vào giới của họ thôi.

Bữa ăn không vui lắm vì có một người

khách lạ, nhưng cũng không buồn tẻ vì ai cũng biết nói chuyện cả.

Thảo không được phần khởi nhiều nhưng chàng vẫn cho là tạm được, nhứt là sau bữa ăn, họ ra cả ngoài trước để ăn tráng miệng và uống nước, Cúc phải rút vào buồng săn sóc con, Đức chỉ còn nói chuyện với Hồng thôi, và xem ra hai người không có “đối lập” với nhau lần nào về vấn đề gì cả.

Cốt là làm thế nào cho Đức trở lại, cho hẳn có dịp để mà trở lại một cách tự nhiên.

Thế nên Thảo hỏi:

– Anh Đức có thích chơi cờ tướng không?

– Cũng thích, nhưng tôi thấp lắm.

– Tôi cũng vậy. Tối tối anh giải trí bằng cách nào.

– Cũng tùy.

– Đêm nào buồn lắm thì anh cứ tới chơi, đánh với tôi vài ván. Tôi thì luôn luôn nằm nhà ban đêm.

– Sao vậy, bị chị Thảo bỏ tù à?

Cả nhà cười rộ lên.

– Không, tôi hết muốn đi. Rồi anh cũng thế. Khi người ta lập gia đình là người ta chán đi rồi.

– Còn như chưa chán?

– Chưa chán thì người ta ở vậy. Tuy nhiên nếu vì bốn phận bắt buộc phải cưới vợ hoặc vì bị tiếng sét nào, người ta cưới vợ thì người ta cũng chán đi chơi vì niềm vui do đời sống gia đình tạo nên, cũng không kém niềm vui với bạn hữu bên ngoài.

Sau bữa ăn đầy tháng ấy, Thảo đợi non một tháng mà không thấy tăm dạng của

Đức đâu cả. Có gặp nhau ở công sở, họ nói chuyện công việc rồi thôi, Thảo không nói gì: sợ nài nỉ quá, Đức nó ngỡ Hồng có chữa hoang nên gia đình cuống lên chẳng?

Đúng hăm bốn ngày, sau bữa cơm không bao giờ được “tái bản”, Thảo tới tìm Đức một đêm kia, tại nhà hần.

Đức sửa soạn ra đi, thấy khách, hơi khó chịu, nhưng vẫn đón tiếp Thảo rất lịch sự.

– Có chuyện gì cần lắm không, chủ nhà hỏi.

– Không, tôi buồn quá, đi thăm anh vậy chứ không có mục đích gì hết.

– Buồn thì đi chơi với tôi.

– Cũng được, nhưng sẽ làm mất vui anh không?

– Tôi cũng buồn muốn chết, đi bậy vậy thôi chứ không có hẹn với thằng nào cả.

– Vậy thì đi.

Hai người bạn không thân nầy đi bộ, vì kẻ hướng đạo còn chưa biết đi đâu. Họ ra khỏi nhà Đức ở đường Nguyễn Thiện Thuật, nói chuyện cà kê dề ngỗng rất lâu, tới chừng Đức sực nhớ lại vị trí thì thấy họ vừa tới một hẻm đường Phan Đình Phùng⁹, ngõ hẻm tư, nhưng rộng, hai xe tránh nhau được, có đèn đường và được tráng nhựa.

– À, hay là ta ghé nhà chị Khánh chơi, Đức đề nghị.

– Chị Khánh nào?

– Một thiếu phụ ly dị chồng. Hay lắm, để rồi anh sẽ biết.

Chị Khánh nầy quả hay thật, đúng như Đức đã khen trước. Chị không đẹp mà cũng không còn trẻ nữa, dễ thường đã trên ba mươi rồi, với lại bốn đứa con trên tay.

⁹ nay là Nguyễn Đình Chiểu

Nhưng buồn đến đâu, tới đây nửa tiếng đồng hồ kẻ sầu muộn nhứt đời cũng trở nên lạc quan.

Chị Khánh chỉ thấy toàn những khía cạnh tốt đẹp của cuộc đời và những điểm buồn cười trong mọi tấn thảm kịch.

Có lẽ Đức đã quen thưởng thức duyên khô hài của chị Khánh quá, rồi đâm ngấy hay sao không rõ mà ngồi mới được bốn mươi phút, Thảo nghe đâu chừng mười lăm phút thôi, hần đã đòi đi.

Hần kéo chàng vào một quán giải khát bình dân, sau khi ra khỏi hẻm, kêu hai chai xá xí con nai rồi hỏi:

– Anh thấy thế nào?

– Chị ấy hay lắm.

– Vậy mà số phận hẩm hiu lắm đó. Chị ấy ly dị với chồng cách đây năm năm, trước

luật gia đình của bà cố¹⁰...

– Chồng chị ấy có vợ bé à?

– Không. Anh Khương là một tham sự ở bộ Cải cách điền địa, người rất đứng đắn, một người chồng, một người cha gương mẫu. Mãi đến bây giờ anh ấy cũng chưa lấy vợ khác.

– Nhưng sao lại...Chị ấy không được đứng đắn?

– Cũng không. Chị ấy là người nết hạnh lắm.

– Thế thì chỉ trời mà hiểu.

– Để tôi kể hết anh nghe. Chị ấy làm thơ ký cho một hãng tư. Hồi mới lấy nhau, anh Khương không cho ý kiến gì cả về việc đi làm của chị Khánh. Chừng có đứa con đầu lòng rồi và khi đứa bé được hai tuổi, anh ấy mới bắt đầu bực.

¹⁰ bà cố: chỉ bà cố văn Ngô Đình Nhu.

Số là đôi khi anh đi làm về sớm, bắt gặp kẻ ăn người ở bỏ phế công việc nhà và nhút là họ bỏ bê đứa bé, nó lết xuống nhà bếp nó bóc cút gà nó ăn mà không đứa nào trông thấy cả.

Anh Khương đặt thẳng vấn đề với chị Khánh là gia đình không thể thiếu một người trong hai người mà sức khỏe và giáo dục của con cái xong xại được.

Chị Khánh cũng nhận là thế, nhưng cứ phớt đi, mỗi lần anh Khánh khuyên chị nên xin thôi. Thế là vợ chồng bắt đầu lục đục từ thuở đó.

Chị Khánh tánh không cương quyết, không quyết định gì được, mà người ta quyết định giùm chị, chị không dám theo. Với lại chị tiếc cái chỗ làm. Đàn bà ta ngày nay cũng như đàn bà Âu Châu, họ thích độc lập về tài chánh.

Thế mà sự sống chung của họ cũng kéo dài được ba lần sanh nở của chị Khánh nữa. Tuy nhiên cái hố chia rẽ vợ chồng mỗi ngày mỗi bị đào sâu thêm, không vì sự bất đồng ý kiến mà vì sự im lặng cố lì của chị Khánh mỗi lần anh Khương đặt vấn đề.

Không có gì chọc tức đối phương hay cho bằng thái độ căm lạng của ta, thế nên ngày kia thì giông tố nổi lên.

– Cũng tội nghiệp.

– Tội nghiệp ai?

– Thì tội nghiệp chị ấy chứ còn tội nghiệp ai nữa.

– Sao lại tội nghiệp chị ấy? Anh Khương bị “ốp” lương để chị ấy nuôi bốn đứa con thì chị ấy có mất gì đâu?

– Mất hạnh phúc gia đình.

– Là tại chị ấy ngoan cố.

– Anh chống lại phụ nữ chức nghiệp à?

– Đâu có. Đàn bà cứ đi làm, nếu lương họ đủ thuê vú chuyên môn, vừa tận tâm, vừa biết vệ sinh là gì, vi trùng là gì. Bằng không thì thôi. Chắc anh không thấy chớ tôi thì chứng kiến rất thường cảnh người ở sẵn sóc trẻ con.

Anh biết không, chiều lại, sóng gió ùng ùng mà hể chúng nó thấy đồng hồ chỉ năm giờ rưỡi là chúng nó bắt trẻ ra đứng cạnh hồ nước rồi lấy gáo múc nước xối ào ào trên đầu trẻ con, mặc trẻ con la khóc vì ngộp thở, chúng nó chỉ xối cho đủ mười gáo để coi cho có vẻ sạch rồi chúng nó mặc quần áo vào cho trẻ con, không buồn lau nữa, thế là khi về chúng nó trình diện “em đã được tắm rửa rồi, cậu mợ à!”

Thế nên tôi cũng quan niệm như anh Khương là trong gia đình phải có một người, người đó là người chồng cũng được,

miễn là con cái được săn sóc châu đáo.

– Nhưng nếu một trong hai người mà làm không đủ ăn.

– Thì đừng lập gia đình.

Thảo không còn ngạc nhiên nữa vì Đức không trở lại. Lương hẳn bằng lương tham sự, nhưng hẳn có nhiều nhu cầu quá, chưa chắc Hồng chịu bỏ sở làm, mà Hồng có bỏ, hẳn cũng sợ không đủ xài.

Chàng không thấy Đức nói bậy. Quả hai vợ chồng đi làm cả thì con cái phải chịu cảnh săn sóc lồi thối. Ta mà còn cha mẹ cũng không hơn gì, bởi các cụ thương cháu lắm, nhưng các cụ lại không tin vệ sinh, thành thử giao trẻ cho các cụ, chúng nó vẫn chết oan như thường.

Đây là một vấn đề mới lạ, không một khía cạnh mới lạ của tình trạng độc thân của nhiều thanh niên mà Thảo mới được

nghe trình bày lần đầu. Mấy mươi năm nay người ta say mê tranh đấu cho phụ nữ chúc nghiệp mà quên mất vấn đề nuôi, dưỡng và nhất là giáo dục con cái.

Lạc hậu coi thế mà cũng có chỗ hay của nó.

Thảo chia tay với Đức hơi buồn buồn, nhưng không đến nỗi tuyệt vọng. Chàng không mất tay, chỉ có thể thôi.

Con cá tuy ngon, không chài được cũng tiếc nhưng vẫn còn nhiều con cá khác, ngon không kém. Và lại nghĩ đến cái nỗi khó khăn về săn sóc và giáo dục trẻ con, có lẽ chỉ có Đức thôi, các anh con trai khác thì vấn đề sẽ khác, nhưng không vấn đề nào bề đầu như vấn đề của Đức

5.

Người khách ăn cơm thứ nhì là Cần.

Bé Thọ đã được hai tháng rưỡi rồi mà vẫn “bị ăn đầy tháng” một lần nữa.

Cần tự xưng là họa sĩ, nhưng thật ra anh chỉ là chủ nhơn của một nhà quảng cáo mà anh là họa công chánh.

Thảo được quen biết với Cần qua sự trung gian tình cờ của thầy họa công trong phòng kiến trúc mà chàng giúp việc.

Thầy Cần hay hay lại nhiều tương lai vì nhà vẽ quảng cáo của Cần hiện nay thịnh vượng vào bậc nhất ở Sài Gòn, hẳn lại lan lợi, tháo vác thì hẳn sẽ lên nữa chứ không xuống.

Cần bảnh trai lắm, Hồng không xứng với hẳn chút nào. Nhưng biết đâu! Thảo nhận thấy rằng con người không thoát khỏi luật tạo hóa là con gà trống đẹp hơn con gà mái, con cá trống đẹp hơn con cá mái, con cạp đực đẹp hơn con cạp cái và anh con trai đẹp nhất nước, đẹp hơn cô con gái đẹp nhất nước.

Chàng đã biết rất nhiều cặp vợ chồng mà chồng đẹp hơn vợ nhiều quá, bởi đã bảo anh con trai đẹp nhất nước, đẹp hơn cô con gái đẹp nhất nước kia mà.

Bữa ăn đầy tháng giả hiệu diễn y lại như lần trước, chỉ có khác lạ lần này thiếu Tấn. Tấn nó biết mưu kế của chàng rồi thì

cho nó đến, sẽ ngượng với nó quá.

Còn khác một điều nầy nữa là Hồng đã giấy nẩy lên không nhận triển lãm nữa. Cúc phải thuyết nàng lâu lắm nàng mới xiêu lòng, nhưng suốt bữa ăn, nàng ngượng ngượng làm sao chớ không tự nhiên như lần đầu.

Còn khác nữa là những gì xảy ra sau bữa ăn. Cần có trở lại, mà trở lại nhiều lần.

Lúc đầu, hấn chỉ thăm xã giao, rồi xã giao mời cả nhà đi ăn cơm, để trả nợ miệng. Vì hấn độc thân nên chi họ ăn ở tiệm cố nhiên.

Lần sau hấn đến chơi nữa. Thấy hấn cũng lịch sự không có lời lẽ cử chỉ nào vô lễ, Hồng chịu ra tiếp hấn.

Hấn mời Hồng đi xi-nê, Hồng từ chối. Hấn hơi buồn xin phép về rồi không bao giờ đến nữa.

Lâu lắm, Thảo mới có dịp hỏi người họa công trong sở về Cần. Chàng rất khôn khéo, không hỏi thẳng về chuyện vợ con, nói điều khác rồi dẫn dắt anh họa công thế nào rồi anh ta cũng nói về chuyện đó.

– Tôi nói điều này không biết anh nghĩ sao. Cậu tôi kể rằng những năm 1933-1934, cô gái nào còn mặc áo thùng thình, chớ không mặc áo eo Cát Tường, bị con trai thấy là quê.

Còn bây giờ thì chính chiếc áo dài ta rất eo theo lối Cát Tường ấy lại bị các cậu xem thấy quê rồi. Các cậu chỉ thích các cô mặc duýp-sê-rê (jupe soirée: váy dạ hội) thôi.

Con mắt thầy Cần như vậy đó.

Thảo cười hỏi:

- Con mắt anh có như vậy hay không?
- Không, nhưng tôi đâu có phải dân

bánh như thằng Cẩn. Thằng Cẩn nó lại chỉ thích những cô gái nào chịu tự do giao thiệp với nó mà thôi, nếu biết nhảy thì nó càng quý.

– À, ra vậy!

Đó là một tiếng kêu than mà thầy họa công không biết.

“Thì ra, Thảo nghĩ, Hồng đã bị anh ấy xem là quê mùa. Nhưng giá Hồng chịu giao thiệp tự do với hắn, chắc hắn có thể đổi ý vì thật ra, Hồng không quê chút nào, chỉ không bánh bằng mấy cô mặc đầm... ở bề ngoài thôi. Nói năm ba câu chuyện là thấy Hồng văn minh hơn bọn mặc đầm mà đầu rỗng nhiều lắm.

“Ừ, để mình gợi ý cho Cúc nó thuyết phục Hồng thử xem!”

Người họa công thêm:

– Nhưng mà cái thằng mới khốn nạn chớ! Tôi được biết quan niệm của nó về phụ nữ rồi. Nó thích mấy cô mặc đầm, biết nhảy, giao thiệp tự do, nhưng nó nói rằng nó cưới vợ rồi thì nó sẽ cấm vợ nó ra khỏi cửa.

– Thế à?

– Nó thể như vậy.

Thảo bỗng thấy rằng cố gắng theo đuổi con cá nầy thật vô ích. Cần thuộc hạng tiến bộ bề ngoài mà rất lạc hậu bề trong. Tâm trí và thể xác của hắn rượt không kịp nhau trong hai cuộc chạy đua. Thể xác hắn vô địch về đời sống vật chất, còn tâm trí hắn thì cầm cờ trong hiểu biết.

Hồng sẽ không được chút hạnh phúc nào đâu. Hồng nó tiến bộ điều hòa, bước chầm chậm mà rất vững về cả hai mặt vật chất và tinh thần.

Bé Thọ cứ lớn và Thảo còn đưa khách về nữa mà không lợi dụng nó được vì nó đã to xác quá rồi, không thể cứ gian lận nói là ăn đầy tháng cho nó mãi.

Ông Tư Thảo chưa hành nghề lần nào mà đã hết thời, se đâu hụt đó.

Chàng rất lo âu, không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Chàng tin ở chàng, tin ở nét hạnh của Hồng, nhưng người thanh niên này rất già giận trong việc suy tư về lòng người nên chàng rất chánh đáng mà lo sợ như vậy vì con người thường có những phút yếu hèn không lường trước được.

Dấu sao cuộc đời hiện tại của bộ ba này có thể gọi là rất hạnh phúc. Họ dư giả, họ thương yêu nhau trong hòa thuận, họ có một cái đích tinh thần chung là bé Thọ mà cả nhà thấy là cái gì quý báu nhứt trần đời và cần được bảo vệ săn sóc bằng nỗ lực của ba người.

* * *

NHỰT KÝ CỦA BÉ THỌ

Do Má Hồng viết hộ cho đến năm nó lên tám

2.7.1964 – Má Hồng mua tập nầy ở kho giấy vụn của chú chệt ve chai. Không biết do đâu mà nhà in lại bán cho chú ấy hàng ngàn tập giấy khổ lớn, bìa cứng, mà giấy bên trong còn tốt quá. Má Hồng viết nhựt ký cho bé Thọ cho đến khi nào bé Thọ biết tự viết lấy, tức là năm bé Thọ lên tám.

3.7.1964 – Bé Thọ đã thành con lật đật rồi, hễ để nằm xuống là lật sấp ngay. Mới có năm tháng mà cứng quá.

4.7.1964 – Tiến bộ trông thấy. Bé Thọ biết chơi cút hà. Bé Thọ lật sấp rồi ngóc đầu lên gọi má Cúc u... u...u. rồi cười, má Cúc

day lại, bé Thọ vội úp mặt lên gối mà trốn. Thấy ghét quá!

5.7.1964 – Má Cúc đi uốn tóc. Bé Thọ dậy, nhớ má Cúc, khóc dữ. Hôm nay má Hồng về sớm. má Hồng chạy vô ôm bé Thọ, bé Thọ nín liền. Bé Thọ không phân biệt được má Cúc với má Hồng, hay phân biệt được mà cứ thương má Hồng y như má Cúc?

15.9.1964 – Bé Thọ ốm đầu. Bé Thọ tước mọc răng chẳng? Mấy tháng trước, tước lặt cũng thế. Và tháng này bé Thọ ưa cắn lắm. Bú má Cúc, bé Thọ cắn đến má Cúc phải la lên, phải vả miệng bé Thọ, bé Thọ mới thôi cắn. Ngứa nướu ấy mà!

20.10.1964 – Bé Thọ chịu ngủ với má Hồng, má Hồng thích ghê, còn má Cúc thì tức lắm. Lêu lêu mắc cỡ má Cúc nhé! Má Cúc sợ má Hồng cướp luôn bé Thọ đó.

2.12.1964 – Chụng...ụng...chụng cho lâu đuổi trâu về chuồng! Bé Thọ đứng chụng giỏi quá!

6.12.1964 – Bước,.. bước... và bước. Bé Thọ cười toét miệng, đưa hai tay tới trước và còn hơn năm tấc nữa mới tới ba Thảo mà bé Thọ đã vội ngã vào ba Thảo. Cũng may là ba chụp kịp.

Bé Thọ hãnh diện ghê lắm, nhìn hết người nầy đến người kia mà cười.

Rồi bé Thọ lại lên đường nữa.

Bước... bước... bước... bước... và bước... Tiến bộ mau quá và lần nầy bé Thọ đi gần tới má Cúc mới ngã vào mình má Cúc.

17.12.1964 – Đây là bức ảnh thứ mười lăm của bé Thọ. Đứng cho yên nhé! Không phải tập đi nữa đâu nghen cậu. Coi kìa, lại đi! Ai bảo đi bao giờ? Chỉ ham đi thôi!

Đứng lại không bác thợ chụp ảnh bác ăn thịt bây giờ!

Đèn bật lên. À, chỉ có cách đó nó mới chịu đứng yên để ngó đèn. Nhưng phải làm sao cho nó nhìn ống ảnh chớ!

“Ê kia: chú bé!” Bác thợ chụp ảnh gọi thật to, bé Thọ day lại thì đã mắc mưu rồi.

* * *

Từ sáng đến giờ bé Thọ chỉ nóng hầm hầm thôi, nhưng tối lại thì nó khóc tợn quá, khiến ba má, với lại má Hồng hoảng lên vì sờ lên trán nó thì nghe nó nóng như vừa rời khỏi lò lửa.

Bé Thọ chỉ nói bập bẹ thôi, nên chỉ vào đầu để cho biết rằng đau đầu. Ba má và má Hồng nóng lòng quá, thương bé Thọ quá nhưng không biết làm sao.

Đã cho uống tiêu ban tán rồi, nhưng

sao không ăn thua gì cả.

Đêm nay Thảo, Cúc và Hồng thức sáng trắng vì chốc chốc bé Thọ giựt mình ré lên khóc và như là sợ hãi cái gì lắm.

Thảo nào mà các cụ bảo rằng “Ông Sát” chụp trẻ con.

“Ông Sát” là một hung thần hể trời sụp tối là vào nhà chụp trẻ sơ sinh từ đứa mới đẻ cho tới đứa trên một tuổi, ông không tha đứa nào.

Nhưng càng già ngày tháng càng bị ông chê. Có lẽ thịt của mấy đứa đó hết mềm rồi chẳng? Vì thế mà trẻ lười một tuổi rưỡi sắp lên không hề bị ông chụp.

Trông bé Thọ dễ sợ lắm. Nó ngó dớn dác rồi đưa hơi lên, rồi úp mặt vào ngực má Cúc, hoặc má Hồng, hoặc ba, ôm người ấm nó chặt cứng. Rõ ràng là có kẻ khuấy mặt nào chụp nó.

Cả ba lần hai má đều rớn óc.

Cả nhà cãi nhau coi sáng nên đi đốc tơ hay đi Bà thầy 20. Bà Thầy nầy ở trên một ngõ hẻm đường Phan Thanh Giản, và chuyên trị bệnh trẻ con bằng bùa, ngải. Bà chuyên môn bắt “Ông Sát” và tiếng đồn vang dậy khắp nơi, chỉ thua Thầy Ba Cầu Bông có một bức thôi và chỉ khác là Thầy Ba Cầu Bông đã bị bắt một lần làm chết trẻ con, còn bà thì chưa.

Dầu sao, gia đình ấy cũng gần người có ăn học phần nào, nên rốt cuộc cả ba đều đồng ý đi đốc-tơ, đi bà Ngộ, cái bà đã giúp Cúc an lòng được trước viễn ảnh mổ bụng ấy.

Bà Ngộ chỉ trị bệnh cho phụ nữ thôi. Nhưng thỉnh thoảng các bà cũng mang trẻ đến, và hễ nghe tiếng trẻ khóc ở ngoài phòng chờ thì bà cho người ra xin lỗi những thân chủ đã tới trước, yêu cầu họ nhường

cho trẻ con, vì bà chịu tiếng trẻ la hét không nổi.

Thảo vẫn có mặt như lần trước, vì chàng sợ vợ không hiểu lời giải thích của y sĩ và không nhớ những lời căn dặn của bà.

Bà Ngô vẫn yêu đời y như năm ngoái và nhận diện được ngay đôi vợ chồng trẻ rất sợ mổ này. Bà cười hỏi:

– Đã tin tôi chưa? Tôi nói dễ như thiến gà ấy mà! Chà, chú bé kháu lắm. Đau ốm thế nào đây, hay nhõng nhẽo cho Ba, Má cưng?

Bé Thọ đã dịu bớt cơn sốt, nên không quấy rầy lắm lúc bị khám. Khám xong, bà Ngô nói:

– Tôi thấy hai vợ chồng là người có ăn học, tức là có thể hiểu biết, nên tôi nói thật. Tôi chưa biết được cháu có mắc bệnh gì, không phải tại tôi không chuyên môn, mà

tại như vậy, thầy thuốc nào cũng phải quan sát nhiều lần mới biết đúng. Sốt không phải là một bệnh mà chỉ là triệu chứng của hàng trăm thứ bệnh.

Vậy ngày mai nên ẵm cháu đến nữa. Giờ thì tôi cho thuốc để ngăn ngừa chuyển dữ, nhứt là một thứ thuốc an thần, hễ cháu sốt tới ba mươi chín độ thì nên cho uống ngay để ngừa chứng kinh phong.

Nhà có nhiệt kế hay không?

– Dạ có, nhưng đã bể rồi.

– Nên mua một cây ngay. Nhà có trẻ không thể không có món đó. Hai ông bà biết xử dụng nhiệt kế chớ?

– Dạ biết.

– Nên để ở hậu môn là hơn. Nhớ nhé, hễ sốt tới 39 độ thì cho uống thuốc an thần ngay. Tôi nói tôi chưa biết cháu nó mắc bệnh

gì, nhưng ông bà đừng có lo. Nếu bệnh dữ như tê bại trẻ con chẳng hạn thì tôi đã thấy rồi, đây có lẽ chỉ là ban đỏ, hoặc hồng tinh huyết, hoặc sưng phổi là cùng, mấy bệnh đó đều không sao. Chỉ cần ngừa kinh phong, tôi nhấn mạnh ở chỗ đó, vì trẻ sốt dữ hay làm kinh phong lắm.

– Họ nói ... ơ ... hơ ... có Ông Sát chụp, có không thưa bà?

Nghe Thảo hỏi, bà bác sĩ phá lên cười rồi hỏi lại:

– Cháu nó có dấu hiệu bị Ông Sát chụp à?

– Dạ ... ơ...hơ... thưa có.

– Vậy thì càng nên cho cháu uống thuốc an thần. Sự sợ hãi của trẻ về ban đêm mà người mình cho là ông “Sát chụp” đó là dấu hiệu trẻ nó bị kích thích thần kinh. Vì bộ thần kinh ban đêm làm việc nhiều, nên

ông Sát mới tới ban đêm. Ban ngày thần kinh dịu lại thì ông Sát biến mất.

Bà bác sĩ mĩa cái vụ ông Sát rất có duyên, nên Thảo và Cúc đều cười và an lòng được ngay.

Thảo cho vợ con về trước, còn chàng thì đông ra Sài Gòn để mua thuốc, vì hôm nay thứ bảy, không mua, sợ các nhà thuốc đóng cửa, nhà thuốc gác thì hiếm hoi, rủi họ thiếu thuốc, nhứt là thiếu dụng cụ như cây nhiệt kế chẳng hạn, thì nguy.

Từ đó cho tới bốn giờ chiều thì bé Thọ chơi chút chút, chỉ làm biếng ăn bột thôi. Nhưng khi mặt trời xế ngang đầu thì nó khởi sự nóng lại.

Má Hồng đo nhiệt độ liền: 38 độ.

Bé khóc mãi, không khó nhiều nhưng đỡ bằng gì cũng không chịu nín.

Hồi sáu giờ rưỡi sáng, cây thủy ngân leo lên tới 39 độ rưỡi.

Má Hồng hoảng quá, vì quên lấy nhiệt độ mỗi nửa tiếng đồng hồ, nên nó lên quá cao mà không hay.

Nàng vội chạy lấy thuốc an thần trong tủ thuốc để cho bé uống.

Thuốc ngọt rất thơm, nên bé không làm khó, uống ừng ực vì bé cũng đang khát nước lắm.

Trong toa dặn cho uống mỗi tiếng đồng hồ một liều trong ba tiếng như vậy, nên hồi bảy giờ rưỡi khi ăn tối má Hồng lại cho bé uống một lần nữa.

Lần thứ hai này thì hơi khó khăn bởi bé đã sật sừ, nửa ngủ nửa thức, nó làm trợn rất lâu mới chịu uống.

Được cái là nửa tiếng đồng hồ sau khi

uống liều thứ nhứt, bé thôi không khóc nữa.

– Đêm nay coi mòi êm. Thảo nói trong lúc ăn.

– Nhưng nó cũng sốt dữ, không kém đêm rồi, Hồng cho hay như vậy vì bé Thọ nằm bên buồng của nàng. Đêm rồi Cúc thức nhiều quá, nên Hồng muốn thay cho Cúc một đêm kéo Cúc đuổi sức.

Cúc nói:

– Bà bác sĩ Ngô bả nói nếu là bệnh dữ thì nhiệt độ không thể lui vào buổi sáng, mà nhiệt độ của Thọ đã lui thì...

– ... Ta có thể lạc quan được. Thảo nói đoạn sau câu của vợ.

Sau bữa ăn, cả ba đều vào buồng Hồng. Hồng đo lại nhiệt độ của Thọ thì thấy nó lên tới 40 độ hai.

Chỉ có Thảo là biết nhiệt độ tới mức đó là nguy thôi nên chàng hỏi:

– Hồng cho Thọ uống thuốc an thần đúng theo toa chưa?

– Chưa, còn một lần nữa. Nhưng nó ngủ say rồi.

– Mặc kệ, cứ cạy miệng đổ vào cho nó, không thôi nguy mất.

Chính chàng cạy miệng con bằng đuôi muống nhôm và Hồng đổ thuốc cho bé Thọ.

Xong xuôi đầu đó, hai vợ chồng gởi gắm Thọ cho Hồng rồi đi ngủ vì họ buồn ngủ lắm.

Hồng đêm rồi, tuy không thức tới sáng như Cúc, nhưng cũng chỉ ngủ được có mấy tiếng đồng hồ thôi. Nàng mệt lắm nhưng không dám đi nằm, ngồi canh thử xem sao.

Hồi tám giờ rưỡi sáng thì nhiệt độ xuống còn 39,5.

Tuy nhiên, Hồng vẫn chưa dám đi nằm, bởi bà bác sĩ đã bảo nhiệt độ lên tới 39 thì có thể làm kinh phong kia mà!

Chín giờ rưỡi. Nhiệt độ của bé Thọ còn 38,7 và bé ngủ say mèm.

Sự hạ nhiệt rất đều, nên Hồng định là đã êm chuyện rồi, nên đi nằm rồi ngủ quên luôn.

* * *

Cúc vừa qua một cơn ác mộng thì giật mình thức dậy. Nếu không có cơn ác mộng, có lẽ nàng cũng thức, vì tiềm thức của người mẹ không thể yên được và đánh thức nàng dậy để thăm chừng con.

Nàng lo sợ quá vì ngủ quên đã lâu lắm

rồi. Chiếc đồng hồ đeo tay của nàng mặt nhỏ quá, mà ánh đèn chong thì mờ, nàng không dám mở đèn lớn sợ phải đánh thức chồng nên không biết đích xác được vị trí thời khắc, nàng càng hoảng hơn.

Nàng rón rén bước qua khỏi mình chồng rồi xuống giường, đi chơn không, qua mau bên buồng của Hồng.

Tới nơi, nàng mở cửa ra, xem lại đồng hồ thì thấy đã năm giờ sáng rồi, bé Thọ bị nàng bỏ quên lâu quá, nhưng không biết Hồng nó có canh chừng hay không.

Bản năng người mẹ như xô nàng tới thật nhanh và nàng nhảy có mấy bước là tới bên giường của Hồng.

Hồng giật mình thức dậy rồi cũng hoảng hốt vì chính nàng cũng có cảm giác rằng ngủ quá lâu.

Hồng vụt ngồi dậy và hai chị em đều

sờ trán bé Thọ một lượt với nhau rồi cả hai đều rụng rời, bé Thọ lạnh ngắt như nằm ngoài sương từ đầu hôm đến giờ.

– Trời ơi, sao Thọ như vậy, anh ơi!

Cúc kêu lớn lên khiến Thảo giật mình dậy và chàng càng hoảng hơn là Hồng và Cúc nữa. Chàng nhảy hai cái là tới nơi.

– Sao, cái gì đó hử?

– Hu ... hu... anh ơi... sao...

Thảo xô nhẹ Hồng và Cúc ra, ôm Thọ lên và thấy nó dịu ngọt và lạnh như đồng.

– Trời ơi!

Chàng kêu lên như thế rồi té ngổ lên nệm của Hồng.

Hồng và Cúc rống lên mà khóc, trong khi Thảo cố trấn tĩnh, vừa lay con, vừa đặt tay lên ngực nó nghe tiếng trái tim của nó.

Cái đồng hồ đã tắt máy rồi, tiếng tíc tắc đều đều không còn nữa!

– Con ơi!

Chàng lại kêu lên rồi nấc một tiếng ngắn, đoạn để bé Thọ xuống rồi hai tay ôm lấy đầu.

Hồng và Cúc càng khóc dữ hơn và cả hai chị em đều bổ nhào xuống, kẻ ôm đầu bé Thọ, người ôm chơn nó mà gào.

Giây lâu, Hồng như sức nhớ lại thực tế nói:

– Mau mau ẵm lên bà Ngộ.

– Vô ích nó không còn nữa, Thảo đáp rồi lại nấc lên một tiếng ngắn.

– Thây kệ, lên bắt đèn bả.

– Bắt đèn sao được, Hồng đừng có nói điên. Nhưng khổ lắm là không biết nó chết

về nghiệp gì? Hồng canh chừng thấy cháu làm sao?

Hồng thồn thức đáp:

– Hồng thú thật rằng Hồng ngủ quên từ lúc mười giờ. Nhưng chắc chắn là Thọ không có bị kinh phong vì khi Cúc và Hồng mở đèn ra thì thấy cháu vẫn được đắp mền ngay ngắn không có dấu hiệu vật mình vật mảy.

Thảo lại nấc lên một tiếng nữa và hai phụ nữ nầy lại ôm Thọ mà khóc kể rùm nhà.

Mấy tiếng đồng hồ sau, Thảo đi lo mọi việc tang ma vì Hồng và Cúc không còn đầu óc đâu nữa mà nghĩ tới việc gì cả.

Cúc cố nhiên là khóc nhiều hơn Hồng, vì trọn đời nàng không thể có con được nữa, lòng mẹ thương con lớn lao không gì

bằng, phương chi đây là đứa con độc nhút, hể mất rồi thì cảnh tuổi già bóng xế của nàng thấy trước là sẽ quạnh hiu vô cùng, không còn hy vọng nào ở tương lai nữa cả.

Nhờ bạn hữu giúp cho nên mặc dầu hôm nay là chúa nhứt, Thảo cũng xin được giấy phép chôn con, nên mới tần liệm cho nó được.

Khi để Thọ vào chiếc hòm nhỏ thì Cúc nhào lăn dưới gạch mà kêu gào.

Xế lại thì Thọ được đưa lên nghĩa địa của hội ái hữu của tỉnh Sa Đéc là quê hương của chàng. Chàng không muốn để Thọ ở nhà lâu, chỉ tổ làm của Cúc đau đớn thêm chớ không ích lợi gì cả.

Cúc khóc quá nên đôi mắt sưng húp lên và tối lại thì kêu nhức đầu.

Hồng tìm thuốc át-pi-rin trong tủ

thuốc để cho em uống và bỗng giật mình khi thấy chai thuốc an thần, không, hai chai thuốc an thần.

Cả hai chai đều một hiệu với nhau, bằng cỡ nhau, nhãn cùng màu, chỉ có khác là chai của người lớn thì đề: CHO NGƯỜI LỚN, còn chai của Thọ thì đề: CHO TRẺ EM và kinh khủng thay, chai thuốc mua cho Thọ chưa được khai ra.

Hồng đứng chết lặng rất lâu trước sự khám phá động trời lỗi lầm của nàng, lòng đau không tả được. Thì ra trong lúc bối rối, nàng đã vô ý dùng chai thuốc cho người lớn mà quên cả cái việc chai thuốc ấy đã khai rồi, chi tiết đó phải nhắc nhở ngay rằng đó không phải là thuốc mới mua cho Thọ.

Bây giờ Hồng còn mất hồn hơn là Cúc từ khuya đêm trước tới giờ nữa. Cúc chỉ mất con, còn nàng đã phạm tội ngộ sát, mà không phải ngộ sát người xa lạ, nàng đã

giết một người thân yêu của nàng, hơn thế có thể giết thêm một người nữa, vì nếu Cúc không tự tử thì đời sống tình cảm của Cúc cũng kể như là vứt đi rồi.

“Trời ơi! Ba liều thuốc cho người lớn mà vào bụng trẻ sơ sanh trong vòng ba tiếng đồng hồ. Không, mình không thể được tha thứ!”.

Thất thểu, Hồng mang thuốc vào cho em rồi, trở ra ngay.

Đi ngang qua chiếc tủ thuốc nhỏ gắn trên tường ở buồng ăn, nàng lấy chai thuốc an thần mua cho bé Thọ vào buồng mình, khui ra rồi mở cửa sổ, thò chai thuốc ra ngoài đổ xuống sân độ vài ba muống.

Làm xong công việc ấy rồi Hồng chợt thấy ngay là mình vô lý hết sức. Nàng không dè là trong khi tâm trí rối loạn nàng chỉ hành động theo bản năng tự tồn của một

con thú vật, tự tồn và tự vệ, chứ thật ra, nàng không còn biết sợ tội tù gì nữa cả.

Đã nhận tội lỗi với mình, thì với thánh thần hay với luật pháp thật không đáng kể, vì kẻ mà mình sợ nhứt, mà người lương thiện sợ nhứt chính là họ.

Hơn thế, khi tội lỗi ấy làm hại to người thân yêu của mình thì mình có khuynh hướng tự hủy diệt hơn là tự vệ, về lòng và trí thì như vậy đó. Chỉ có bản năng tự tồn là còn cưỡng lại thôi.

Hồng không buồn cất chai thuốc ấy, đặt nó lên chiếc bàn con trong buồng nàng, rồi ngã lên giường mà khóc.

Nàng khóc như vậy không biết bao lần rồi ngủ thiếp đi. Ở buồng bên này, Thảo và Cúc cũng chưa ngủ. Thảo bận an ủi vợ, sợ nàng đau khổ quá rồi sanh bệnh thì nguy.

Đây là lần đầu tiên mà chàng nói triết

lý với vợ, những câu triết lý rẻ tiền về sự sống chết, về luân hồi, đầu thai, hóa kiếp, âm phủ, dương gian, cổ xúi Cúc tin rằng con là nợ kiếp trước của hai vợ chồng, số nợ nhỏ nên nó chỉ ở với họ có già một năm thôi, và con người hoàn toàn bất lực trước cuộc sắp đặt của Ngọc hoàng Thượng đế.

Cúc được ru ngủ như vậy nên đi lần vào cõi mơ màng và chính người ru ngủ nàng cũng đã bắt đầu du lịch trong giấc ngủ cô miên.

Thình lình cả đôi vợ chồng đều giật mình vì có ai kêu lên những tiếng thất thanh đầu đó.

Họ vụt ngồi dậy, định rõ lại hướng phát khởi của tiếng kêu, thì chắc chắn trong bụng là chính Hồng đã la hét. Đôi vợ chồng ở cách Hồng hai cái cửa buồng, giữa hai cửa buồng lại có thêm một khoảng trống là buồng ăn, nên chi họ không biết được

Hồng kêu lên những tiếng gì, chỉ nghe ra giọng Hồng kinh sợ lắm.

Thảo tuột xuống giường thật lẹ, rồi trong ánh sáng mờ mờ của ánh đèn chong, chàng chạy chơn không giày dép, mở cửa ra, và trong nháy mắt đã qua tới buồng của Hồng.

Hồng không cẩn thận nên không có đóng cửa buồng này, đó cũng là cái may.

Công tắc đèn lớn gắn ở tường, cạnh khung cửa nên Thảo mở đèn ra trong nháy mắt.

Hồng mở mắt tròn xoe, nhìn tròng tròng nóc mừng tay chơ huơ lịa, kêu lên những tiếng vô nghĩa nhưng nghe lạnh cả người.

– Hồng! Hồng! Gì đó?

Cúc sợ quá, mở đèn bên buồng nàng rồi mới lục tục bước theo chồng.

– Gì đó? Gì đó? Nàng cũng hỏi lớn như Thảo, nhưng giọng nàng run ghê lắm.

Thảo ngỡ Hồng bị ác mộng, gọi lớn là nàng giật mình thức dậy.

– Hồng!

– Hồng!

Cả Thảo lẫn Cúc ráp nhau mà gọi, nhưng thấy vô hiệu quả. Cúc giờ mừng chun vô trong ấy, nắm Hồng mà lay. Vì sợ quá, nàng lay thật mạnh, không khác gì trẻ con lăn gối mà chơi.

Thình lình Hồng vụt ngồi dậy, chụp lấy Cúc và la.

– Làm sao? Không! Không! Tôi không có muốn như vậy.

Đôi mắt mở to của Hồng, không có thần trong đó mà cứ nhìn thẳng: Cúc bây giờ lại bị Hồng lay mạnh ở hai vai, khiến nàng khùng khiếp run lập cập và gọi chồng:

– Anh ơi, sao thế này? Trời ơi!

Thảo gom chơn mùng lại thành một bó rồi ném mạnh lên nóc mùng. Cái giường, bấy giờ đã trống trơn, chàng bước lại đứng sát mép nệm, vừa gỡ nhẹ tay Hồng ra, vừa cố dịu giọng nói:

– Hồng, đừng có làm điên! Tỉnh lại đi coi nào!

Cúc sợ quá, được thoát khỏi tay Hồng, vội tuột xuống giường và bước ra sau lưng chồng.

– Anh ơi, sao Hồng lại làm gì mà kỳ vậy! Hu... hu...hu...

Hồng lại quơ tay chụp lấy Thảo, rồi vụt

cười khan lên những chuỗi cười dài, nghe rợn người, khiến Thảo phải mọc óc lòng mình.

Thảo đứng dưới đất sát giường. Nhưng giường thấp quá, hóa ra chàng còn cao hơn Hồng nhiều. Hồng chồm lên, rồi đứng dậy trên nệm, bá lấy cổ Thảo rồi đánh đu trên đó.

– Hồng! Tỉnh lại coi nào!

– Hu... hu... hu... chị ơi, Hồng ơi! Đừng làm như vậy nữa, em sợ lắm!

Hồng xích đu, nhảy ra khỏi giường, đánh đeo nơi cổ của Thảo. Nàng đạp chơn lên người Thảo rồi leo như khỉ leo cây.

Thảo khó chịu vì sức nặng ấy, nên ngã đại xuống giường cho Hồng ngã theo rồi cố gỡ tay nàng ra. Nhưng Hồng vòng tay lại quanh cổ chàng chặt cứng, chàng không làm sao mà thoát được. Chàng gọi vợ:

– Cúc phụ lực với anh coi nào!

Cả hai vợ chồng vật lộn với Hồng, hì hục lâu lắm Thảo mới được giải thoát và cả hai vội dang ra khỏi giường lập tức.

Hồng không thôi cười, vác gối mà ném vào Thảo và Cúc. Thảo nói lớn:

– Cúc ra buồng ăn xem coi mấy giờ?

Giây lát sau. Cúc trở vô nói:

– Bốn giờ anh à!

– Đã hết giới nghiêm rồi, nhưng chưa có taxi đâu, phải đợi thêm một hồi lâu nữa. Em nên đi về buồng chải gỡ, mặc áo dài vào rồi mang qua cho anh bộ âu phục máng trên lưng ghế.

– Chi vậy anh?

– Đừng hỏi, anh không trả lời được đâu. Nhưng mau lên.

Bây giờ thì đã hết gối rồi, ba chiếc gối nằm, gối dài và gối ấp đều rơi xuống gạch sau khi được tung vào người Thảo, Hồng chụp món khác.

Thảo sợ đięng người vì cái món đầu tiên mà chàng thấy Hồng cầm lên là cái ly uống nước còn đựng nửa ly đặt trên đầu giường của Hồng.

– Mau lên! Đi ra khỏi đây ngay.

Chàng vừa hét vừa thụt lùi, vừa lấn vớ bằng lưng để che chở cho nàng, vớ lại để đẩy nàng đi, vì Cúc sợ quá đứng chết sững như bị trời trồng.

Thảo vừa khép cửa lại thì nghe tiếng ly nước chạm vào bên trong cánh cửa, kêu đánh đoáng một cái rồi nó rơi xuống đất bể ra kêu lổn rổn, cùng với tiếng nước đổ lách chách trên gạch.

Thảo đi trước ý định của Hồng nên dùng hết sức nặng của chàng mà chặn cánh cửa đó. Quả nhiên, liền sau tiếng ly bể, chàng nghe cánh cửa bị đẩy ra. Chàng rất lo, cho Hồng đập phải miếng pha lê mà bị thương ở chơn nhưng biết làm thế nào bây giờ.

Cô Hồng yếu đuối ngày thường, bỗng trở nên mạnh mẽ lạ thường, và rất lăm lăm cánh cửa và cả chàng nữa bị trôi đi đến năm sáu phân, khiến chàng phải nỗ lực ghê hồn để kiên thủ.

Hồng lại bỏ cánh cửa rồi đập phá gì trong đó kêu ùng ùng.

Cúc tay chơn run rẩy chỉ chải lại mớ tóc rối và mặc chiếc áo dài vào mà hơn hai mươi phút mới xong. Nàng xách sơ mi và quần tây của Thảo, nhưng Thảo không nhận mà hỏi:

– Chìa khóa hai cửa buồng này có giống nhau không?

– Giống hệt.

– Vậy lấy đưa đây anh!

Năm phút sau, cửa buồng đã bị khóa lại bên ngoài và Thảo mới rảnh tay rảnh chơn trở vào buồng chàng mà ăn mặc vào.

Cúc hỏi.

– Anh định làm gì?

– Chớ em không thấy là Hồng lên cơn điên à? Anh không dám nói tiếng “điên” trước mặt Hồng vì anh thấy đôi khi người điên bỗng điên dữ tợn lên khi nghe tiếng đó.

Ta đưa Hồng đi Chợ Quán, nhưng cũng đừng nói nhé, nó nghe đưa nó đi nhà thương, nó càng làm dữ hơn.

Giờ em đánh thức con nhỏ dậy, bảo nó lên đường Trần Hưng Đạo đón một chiếc tắc-xi đem về đây, đừng cho nó biết gì hết, kéo nó bép xép nói tùm lum ra, tắc-xi họ sợ, họ không dám nhận chở. Còn em ở nhà phụ với anh.

Cúc đã biết rõ tình thế và biết mình phải làm gì nên tự trấn tĩnh được. Nàng vội thi hành mạng lệnh của chồng ngay là đi mở cửa sau, đánh thức con nhỏ ở dậy, nó ngủ như chết; mặc dầu nãy giờ trên nây có một đám giặc nhỏ xảy ra nó cũng không hay gì cả.

Trẻ con bị đánh thức giữa giấc ngủ, sật sù rất lâu mới tỉnh hồn, và tỉnh dậy trong giờ bất thường, lại nghe một lệnh bất thường, nó lại ngơ ngác một hồi nữa, thành thử cái vụ sai đi gọi xe nầy kéo dài rất lâu.

Tuy nhiên, Thảo không sốt ruột vì chàng biết có vội lắm cũng chẳng có ích gì

vì hết giờ giới nghiêm thì các bác tài tắc xi chỉ mới có thức dậy thôi, và giờ này chỉ có thể tìm được xích lô máy là may lắm rồi, nhưng xích lô máy lại không tiện.

Trong khi đó thì trong buồng Hồng, tiếng động càng phút càng to, và Hồng la hét càng phút càng dữ dội.

Con nhỏ ở chạy ra khỏi nhà, tim đập thình thình và tiếng la hét đập phá cho nó đoán rằng trong nhà có chuyện dữ, mà không rõ thuộc loại nào.

Nó đi rồi Cúc trở lên để nghe chồng nàng hỏi:

- Làm sao đưa chị ấy ra xe?
- Em làm sao mà tính được chuyện khó đó.
- Một mình anh, em e rằng...
- Nếu đánh lộn, anh sẽ thắng. Nhưng

ta đâu thể làm đau đớn người thân yêu của ta được. Khó trấn áp người điên là vì lẽ đó.

Họ vừa bàn tới đây thì nghe tiếng của xe hơi đóng lại ngoài trước. Họ dáo dác nghe ngóng thì quả con nhỏ chạy vô cho hay rằng đã có xe tới.

Thảo còn bối rối, vụt nghĩ ra một ý hay, bèn lấy cái mền chưa xếp, tìm hai chéo rồi cầm nơi hai tay dang ra, buông thả mền xuống trước ngực chàng rồi nói:

– Em len lén mở khóa thật nhẹ, rồi thình lình vừa kéo ra vừa núp sau cánh cửa mở đó. Hồng thoát ra ngoài hay cứ đứng lì trong buồng cũng sẽ bị anh chụp mền lên người. Anh sẽ trói Hồng lại bằng cách đó rồi ẵm Hồng ra xe. Em chạy ra trước, ngồi sẵn trên ấy để phụ lực với anh lúc anh dứt Hồng vào xe.

– Liệu anh sẽ...

– Em đừng lo. Anh chỉ sợ chị Hồng đánh đập thôi, nhưng khi Hồng bị chụp vào mền rồi thì anh vật ngã Hồng rất dễ.

Hai người làm y theo kế hoạch của Thảo. Hồng đang đập rầm rầm và la hét om trời nhưng vẫn nghe được tiếng chìa khóa khua trong ổ khóa, vì nàng có thói không khóa cửa bao giờ, nên ổ khóa khô dầu và sét rỉ, động tới nó là nó kêu ầm lên.

Người điên thường thì họ hành động khôn quý vô cùng trong những cuộc tấn công bất ngờ và trong những cuộc thoát thân. Hồng thôi kêu la, thôi đập phá, để tiến đến cửa mà bên ngoài không hay biết, bởi không định được vị trí của nàng.

Nên chi, khi cánh cửa vừa bật ra thì nàng đã chớp nhoáng nhảy ra buồng ăn rồi. Nhưng Thảo vẫn lẹ tay hơn vì Hồng chưa kịp có hành động nào khác thì đã bị thiên la địa võng chụp lên người nàng,

từ đầu đến chơn. Nàng toan thoát khỏi sự lúng túng đó thì bị Thảo ôm lại khóa hai tay nàng trong mền và khóa mền bằng hai tay của chàng.

Sự vùng vẫy của Hồng chỉ là phản ứng trẻ con đối với sức mạnh của Thảo. Chàng giơ bồng Hồng lên, đặt nàng nằm sấp trên vai chàng, tay vẫn khóa tay nàng rồi vác nàng đi thật lẹ ra xe.

Hồng chỉ còn đá hai chơn, nhưng không ăn thua gì, cả chơn nàng cũng vướng mền nên không cử động được thông thả lắm.

Rất khó là lúc đẩy người điên vào xe. Cửa xe loại Rờ-Nô (Renault) quá hẹp, thành thử Thảo phải cho Hồng vào trước, mà Cúc ngồi sẵn trên xe lại không đủ sức chế ngự Hồng. Trong khi đó thì Thảo bước vào sau lại bị Hồng đập mạnh vào ngực xuýt té ngã.

Nhưng rốt cuộc rồi anh tài xế tắc-xi rất mừng mà thấy họ thành công. Anh ta không dè mớiбет mắt mà gặp phải một đám rắc rối như thế này, nhưng đã trót đến không bỏ đi được, nhứt là vì lúc thấy Thảo vác Hồng, anh ta ngỡ Hồng là một con bệnh thường, và khi biết ra sự thật, Hồng đã bị đút vào xe rồi, có từ chối cũng không được nữa.

Thủ tục giấy tờ thu nhận bệnh nhân kéo dài lâu quá và đôi vợ chồng về tới nhà đã tám giờ rưỡi rồi.

Thảo ghé qua đó có giây lát để xem có gì không, rồi đi làm. Cúc chưa tỉnh hẳn cơn ác mộng, cứ ngồi đó mà ngó mông, quên cả việc chợ búa.

Từ thuở giờ, nhà này không gặp phước lớn, nhưng cũng không hề gặp họa to. Cái chết của đứa con không thể có thêm nữa của nàng là cái khoen đầu của sợi dây xích

tai họa hay sao mà chưa chi người chị thân yêu của nàng lại hóa điên.

Tử thuở giờ, Cúc chưa hề thấy tận mắt những hình ảnh ghê rợn như là tử nạn, điên cuồng nên chi sự chấn động tâm trí nơi nàng to lớn quá trước cơn điên loạn của Hồng.

Tại sao Hồng lại điên? Cúc soát lại tất cả mọi việc xảy ra trong gia đình để tìm nguyên nhơn bịnh tâm trí của chị mình thì không tìm thấy gì cả. Cái tang nhỏ, có làm cho Hồng buồn nhiều thật đó, nhưng chắc chắn là nỗi buồn của Hồng không đủ làm cho nàng mất trí.

Cúc yếu đuối tinh thần, mà cuộc chấn động hồi khuya lại làm cho nàng yếu đuối hơn. Trong lúc rối trí, nàng nghĩ đến những quyền lực huyền bí của kẻ khuất mặt, y như các cụ ta xưa.

Ý nghĩ đó đưa đến ý nghĩ khác: Tìm trung gian của quyền lực huyền bí đó, một pháp sư chẳng hạn, để người trung gian ấy can thiệp xin xỏ cho Hồng, chứ nhà thương sẽ bắt lực cho mà xem.

Bây giờ đã trưa lắm rồi, khi Cúc ra khỏi giấc mơ của nàng. Nàng đưa tiền cho con nhỏ ở đi chợ mua thịt quay, xá xíu ăn đỡ ngày ấy, chớ không đi mua đồ ăn mà nấu cho kịp nữa.

Thảo đi làm về chỉ biết an ủi vợ bằng thương yêu thâm lặng. Không khí trong nhà buồn thảm như vừa chôn ai chưa mở cửa mả.

– Chiều nay anh xuống nhà thương lấy tin tức của Hồng nhé! Cúc dặn chồng.

– Ừ.

Cuộc đàm đạo của đôi vợ chồng chỉ có thế trong bữa ăn trưa và bữa nghỉ trưa: rồi

xế lại Thảo đi làm, Cúc nằm nhà để nhời những ý nghĩ âm u của nàng.

Nhà vắng quá. Không, cũng y hệt như trước, đâu có vắng hơn, thế mà Cúc lại cảm thấy quạnh quẽ bao quanh nàng. Nàng ngó trước nhìn sau rồi rùng mình. Các quyền lực huyền bí đã cướp mất tâm trí của Hồng, biết đâu lại không còn lẫn lẫn đâu đây?

Thế nên, nàng van vái lắm lắm. Khi con người bất lực trước thần quyền, họ đầu hàng bằng cử chỉ ấy. Và cử chỉ đó dẫn dắt họ tiến sâu thêm trong việc đầu hàng: Van vái là hứa hẹn, mà hứa hẹn thì phải y hẹn. Hứa hẹn tạ lễ và hẹn y lễ. Nhưng muốn y hẹn, chỉ có cách là tìm cho được người trung gian chớ thật ra kẻ đầu hàng chỉ khẩn người vô danh chớ chưa biết người ấy là ai thì khó lòng mà tạ ơn y được.

Mãi cho tới đỏ đèn, Thảo mới về. Cúc sốt ruột đón chồng từ ngoài cửa ngõ hồi

6 giờ mười lăm, và đứng đó hàng giờ mỗi rưng cả hai chơn, nên chỉ khi Thảo từ xa chạy xì-cút-tơ tới, nàng cười vui lên như những ngày họ mới lấy nhau.

– Làm sao? Chị ấy đã đỡ chưa? Nhưng sao anh về trễ quá vậy?

– Bữa nay không phải là bữa thăm bệnh, nên anh vô trại không được, chỉ hỏi ở văn phòng mà thôi. Nhưng lại không biết. Vậy nên anh phải đợi đến giờ làm để đón người trưởng trại mà hỏi thăm.

– Họ nói sao?

– Cố nhiên là chưa đỡ. Đâu có lạ làng quá như em mong. Bệnh của Hồng có phải là bệnh thường đâu.

– Nhưng họ cũng đã biết gì chớ?

– Họ chưa biết gì hết.

– Em không tin là họ sẽ biết gì.

– Sao vậy? Anh nghe nói mười mấy năm sau này có phương pháp mới khám bệnh và trị bệnh điên.

– Không phải như vậy đâu. Em tin là chị Hồng mắc tà.

– Em chỉ nói nhảm.

Thảo định cho vợ biết những điều chàng đã nghe ngóng được, không chánh thức, về Hồng nhưng thấy vợ bỗng dưng ra nói bậy, chàng lại thôi, sợ Cúc có phản ứng không hay thì phiền. Chàng nghe những anh lao công làm cỏ trong nhà thương họ bảo con bệnh nào đập phá, dữ như Hồng đều bị nhốt riêng ở một buồng đặc biệt làm sao đó không rõ nữa, buồng ấy sắp đặt như thế nào mà Hồng không đập phá được nữa, chẳng có gì để mà đập. Tuy nhiên, dầu sao cũng đỡ khổ hơn là những con bệnh ở các trại bố thí, họ ở chung nhau hàng trăm, đập nhau vỡ trán.

Thảo định kể câu chuyện ấy ra, không phải để làm cho vợ sốt ruột, hoặc để trấn an nàng mà chỉ để cho nàng biết rằng Hồng vẫn còn đập phá.

Hai hôm sau, Thảo vào trại được, nhưng không thấy mặt Hồng. Người trưởng trại cho biết rằng Hồng chưa “ngoan” còn la hét, đánh phá lung tung nên không tiện cho người nhà thăm viếng. Nhưng họ lại cho chàng biết rằng theo kinh nghiệm của họ, thì những con bệnh làm dữ, chính là những con bệnh mau lành, có người vào có một tuần lễ thì khỏi hẳn suốt đời, trái với những con bệnh lằm lằm, lì lì, năm ba năm chưa đỡ, phải cho đi Biên Hòa luôn để họ ở vĩnh viễn trên ấy, vì trên ấy có nhiều buồng nhiều trại hơn ở đây, chữa bệnh lâu năm được.

Tuy không có gì cụ thể cả, những lời quả quyết của người trưởng trại cũng an

ủi ghê lắm, nhưng chỉ an ủi đối với chàng thôi. Khi chàng về nhà kể lại mọi điều nghe thấy cho vợ nghe thì Cúc nói:

– Thì em đã nói mà! Họ làm sao trị được bệnh của Hồng. Em phải đi về dưới một chuyến mới được.

– Để làm gì?

– Hồi sớm, em gặp chị bảy Hạnh, người đồng hương, chỉ cho biết rằng dưới em giờ có cô Mười Ba, một cô cốt rất giỏi, truy tầm tà ma bắt bệnh hay lắm, và ếch với lại xin tội còn hay hơn.

Thảo cười ha hả nhưng chẳng những không phản đối ý muốn của vợ, lại còn nói:

– Tùy thích em. Anh thì anh không tin nhảm, nhưng nếu cúng vái giúp em đỡ sốt ruột thì cứ làm. Chừng nào em bắt Hồng uống bùa dơ thì chừng đó anh sẽ quyết liệt ngăn cản.

Suốt buổi ăn tối, hai vợ chồng cãi nhau về vụ cúng vái. Nói Cúc cự chồng thì đúng hơn, vì Thảo đã nhượng bộ ngay từ phút đầu. Nhưng đàn bà họ vẫn thế. Đàn ông nhượng bộ họ cũng chưa vừa lòng. Họ thích đàn ông biểu đồng tình với họ hơn là chiều ý họ một cách miễn cưỡng. Cúc hỏi:

– Chớ theo anh thì tại sao Hồng lại điên?

– Anh biết đâu vì anh đâu phải là thầy thuốc.

– Anh cứ nói đến ông thầy thuốc của anh; bệnh điên ăn thua gì thầy thuốc!

– Nếu không ăn thua gì thì đừng gọi nó là bệnh.

– Anh gọi như vậy chớ có phải em đâu. Em nói Hồng điên, chỉ giản dị có thể thôi.

Hai người im lặng một lúc rồi Cúc lại hỏi:

– Hễ có bệnh thì phải có nguyên nhân, Hồng không bị nguyên nhân nào làm cho chị ấy mất trí hết. Chị ấy có sầu thành đầu.

– Ai biết đâu được!

– Anh nghi quấy cho chị Hồng à?

– Không. Anh nói không ai biết được bí mật của một người, trong cái đám ai đó, có cả anh nữa.

– Không biết, là có chỗ nghi ngờ.

– Không nghi ngờ, cũng không nên quả quyết gì hết.

– Đàn ông thật vô lý quá.

– Có lẽ. Mà đàn bà cũng thế.

– Cũng thế làm sao được. Em suy luận có căn có cội hẳn hoi.

Thảo chỉ biết cười trừ và câu chuyện cứ loanh quanh như thế nữa cho đến hơn chín giờ và chàng dỗ Cúc ngủ, Cúc mới chịu nín cho. Nhưng trước khi nín nàng còn nói thêm nuột câu:

– Mai em về dưới. Anh chịu khó ăn cực một hoặc vài hôm.

– Được, em đừng lo cho anh lắm. Té ra mai em đi? Sao bất thần như vậy?

– Không, em định thế từ hôm đưa chị Hồng đi nhà thương.

Sáng hôm sau, Cúc đi chợ thật sớm để mua thức ăn, về kho một nồi thịt và cá như để dự trữ ăn trong ba ngày Tết, rồi giao nhà cho con nhỏ ở, gọi xe vô bến An Đông để đáp lô-ca-xông về tỉnh nhà là Định Tường (Mỹ Tho).

Ngôi biệt thự giả ở đường Huỳnh Quang Tiên bây giờ mới thật là quanh hiu.

Chiều nào Thảo đi làm về, cũng xuống nhà thương trước để nghe ngóng tin tức của Hồng nhưng không có gì lạc quan cả, rồi mới về nhà mà lắng nghe sự vắng lặng ở đây.

Chàng không buồn, không lo sợ cho tương lai lắm bởi chàng không biết sự thật về chứng loạn trí của Hồng. Nếu chàng biết rằng Hồng đã quá sâu về tội lỗi của nàng nên mới mất trí như vậy, chàng đã khổ không biết bao nhiêu.

Có ai ngờ được tình trạng sanh đôi lại có thể gieo hết tai họa nầy đến tai họa khác đâu, mà nếu Thảo ngờ được, chàng đã hoảng hốt khi tự hỏi không biết tấn thảm kịch nào sẽ xảy ra trong nhà nầy nữa.

Chàng không buồn lắm, vì chàng tin rằng Hồng sẽ khỏi, trong một thời gian ngắn, theo lời ông Trưởng trại nói. Chàng không lo gì hết, bởi không ý thức gì hết

về xâu chuỗi tai họa bắt nguồn từ trên hai mươi năm nay, từ ngày Hồng và Cúc ra đời. Tuy nhiên chàng vẫn nghe rằng có cái gì không được trơn tuột, trong cuộc đời của bộ ba Hồng Cúc và chàng: Một đứa bé vừa đầy tuổi thôi nôi thì hóa hữu sinh vô dưỡng; một cô vợ không thể nào cho chàng một đứa con nối dõi thứ nhì, rồi một người chị vợ, hay một đứa em vợ, giống như một cây diêm quẹt đang cháy mà chàng là một thùng thuốc súng.

Không, chàng không được hạnh phúc trong cuộc hôn nhân này, không được hoàn toàn hạnh phúc, mặc dầu chàng cũng vẫn yêu vợ lắm và được Cúc yêu lại thật nhiều.

Có những tấn thảm kịch gia đình nho nhỏ, nhỏ vì không có ai chết, nhưng thật ra thì to lắm, to hơn tang tóc nữa, bởi một cái tang đau đớn sẽ quên được sau vài năm, nhưng những cái nho nhỏ ấy lại không để

họ yên thân suốt đời. Có những tấn thảm kịch như vậy, ngoài không ai thấy là thảm kịch, nhưng người trong cuộc rất khổ sở vì nó.

Thảo chỉ phải chịu cảnh hiu quạnh có hai ngày và một đêm thôi vì chiều mai lại, đi làm về thì chàng đã thấy vợ tới nhà đầu hồi nào, hỏi ra thì Cúc về từ hồi ba giờ trưa.

Cúc vui tươi hơn mấy hôm trước nhiều, và khi nghe chồng báo tin là Hồng đã đỡ, nàng reo lên:

– Đó thấy không?

– Thấy cái gì?

– Thì em đã nói là Hồng mắc tà mà! Cốt cậu Mười Ba cũng xác nhận điều đó. Em đã van vái, nhờ Cậu xin giùm nên Hồng đỡ đó.

Thảo hỏi đùa, nhưng giọng rất bình

thản và vẻ mặt rất nghiêm nghị:

- Cậu nói ai bắt Hồng?
- NGƯỜI TA.
- Người ta là ai chứ?
- Anh không biết gì hết. Chữ Ta phải viết với chữ T hoa. NGƯỜI TA là kẻ khuất mặt.
- Cố nhiên là kẻ khuất mặt, chứ kẻ có mặt mà bắt được Hồng thì chỉ có ông Cò. Nhưng ông ấy bắt bỏ bót chứ không bắt cho điên.
- Anh cứ như vậy! Cậu nói cuộc đất cất nhà này, hồi xưa có một cái miếu đồ. NGƯỜI TA không còn miếu nữa, mất chỗ ở, NGƯỜI TA phạt đó.
- Té ra NGƯỜI TA là dân bị giải tỏa, đâm ra nổi loạn. Sao NGƯỜI TA không vào đơn xin nhà Kiến thiết.

– Anh ăn nói bất kể thần thánh. Đáng lý gì NGƯỜI TA bắt anh mới phải cho.

– Đúng, em nói đúng, Hồng không có tội gì hết. Cứ theo lời em thì nhà nầy cất đã 50 năm rồi. Từ ngày ấy những nay sao NGƯỜI TA không làm gì những người đã trao tay nhau ngôi nhà nầy mà đợi Hồng lớn lên mới bắt Hồng!

– Ai biết đâu.

– Thôi cũng được, miễn Hồng khỏi là đủ rồi, nhờ NGƯỜI TA tha cho, hay nhờ thầy thuốc chữa trị, không quan trọng lắm. Nhưng NGƯỜI TA tha cho với giá nào.

– Cậu bảo phải trả lễ bằng một con heo quay, chừng nào Hồng khỏi.

– Lễ cố nhiên là phải cúng tại nhà cậu?

– Chớ sao, mình đâu có biết cúng.

– Rồi không lẽ ta lại khiêng con heo đó

về Sài Gòn nên ta biểu luôn cậu?

– Anh đừng có ba gai với người khuất mặt.

– Anh đâu dám. Nhưng ta nên mừng hơn là cãi nhau vì Hồng đỡ nhiều, và ta mừng sẽ gặp lại nhau.

Nói xong, Thảo hun vào cổ vợ một cái, khiến Cúc thích quá, vui vẻ trở lại như lúc chồng mới về.

Nàng thở thê nói:

– Hồng đỡ làm sao. À, nhưng anh đi tắm đi cái đã.

– Anh nghe muốn sốt, không tắm. Chắc bị NGƯỜI TA bắt rồi đây.

– Lạ anh, đừng có nói nhảm. Không nên đâu. Vậy Hồng làm sao?

– Hồng được cho uống thuốc an thần

liều mạnh, nên ngủ li bì, nhưng đã tỉnh dậy từ trưa hôm qua tới nay, gần như thường, tuy không nhớ rõ mọi việc, và rất ít nói năng. Bác sĩ khám thì không thấy gì cả, tạm kết luận là Hồng sâu muộn gì đó, nhưng họ nói không sao. Mai vợ chồng ta đi thăm Hồng, được rồi đó.

Đêm nay, tình trạng trong gia đình này cũng không có gì thay đổi cho lắm, nhưng đôi vợ chồng lại rất vui vẻ vì họ không còn phải lo gì cho Hồng nhiều.

Đây là lần đầu tiên từ ngày bé bỏ cha mẹ, mà họ yêu nhau, và xem như là mới lạ y như trong đêm tân hôn.

Chiều hôm sau, hồi bốn giờ, Thảo xin phép về sớm và tới nhà thì Cúc đã sẵn sàng cả rồi như họ đã thỏa thuận trước nhau, và năm phút sau đó, họ có mặt tại nhà thương Chợ Quán.

Trại của những con bệnh có tiền, nằm bên tay trái, không sâu lắm như trại nữ bố thí mà cũng không nằm phía ngoài như trại nam bố thí.

Người thăm bệnh không vào được hẳn trong trại, mà ngồi chờ ở một cái phòng thăm, con bệnh được nhà thương gọi ra đó.

Hồng vừa thấy Cúc bước vào phòng thăm thì chạy a lại ôm nàng, rồi hai chị em khóc òa. Thảo kéo cả hai lại ngồi trên chiếc băng gỗ không có dựa rồi hỏi:

- Hồng nghe thế nào?
- Ngây ngật ghê lắm. Chớ Thảo không thấy là Hồng bơ phờ lắm sao?
- Không, Thảo đáp láo.
- Hình như là Hồng bị uống thuốc ngủ nhiều quá.

– Nhưng Hồng đã nhớ hết mọi việc chưa?

– Chỉ nhớ đứt khúc thôi. Có một khoảng trống giữa lúc Hồng tỉnh lại và lúc... lúc...

Hồng muốn nói là lúc mà nàng đổ bột lọ thuốc không bao giờ được con bệnh nào uống cả, và lẽ cố nhiên là nàng ngập ngừng rồi nín luôn.

– Ông Trưởng trại nói chiều thứ bảy Hồng sẽ ra về được. Cúc và Thảo sẽ đến rước Hồng.

– Ông bác sĩ ổng bảo Hồng nên đi nghỉ mát ở đâu đó trong nửa tháng.

– Được. Để Thảo xin phép cho. Ngân hàng họ nói sẽ hoàn tiền nhà thương lại cho gia đình ta, và trả lương đủ như Hồng có đi làm. Xin phép nghỉ dưỡng bệnh chắc sẽ dễ dàng lắm. Hồng định đi đâu?

- Hồng cũng chưa biết.
- Thảo đề nghị Hồng đi Đà Lạt.
- Để xem.

Bấy giờ Thảo mới trao giỏ đồ ăn cho Hồng: bánh mì, chả lụa để ăn liền, bánh mì hộp với ba tê gan vô hộp để ăn mấy bữa sau, bánh ngọt vô hộp, để ăn chơi.

Hồng vừa soát các món, vừa hỏi:

– Nhưng Hồng bình làm sao, và đây là nhà thương nào?

– Không cần biết vội, vài bữa về nhà hãy hay. Cúc đáp. Dưới đồ ăn là quần áo của Hồng và son phấn. Hôm đưa Hồng vào đây, Hồng mặc đồ ngủ, nhưng chiều thứ bảy về thì phải chỉnh tề, toàn là đồ ni lông xếp lại, không nhàu nát đâu mà lo.

Họ lại tiếp tục nói chuyện, nói gì không ra gì mà cũng kéo dài cho tới lúc

hết giờ thăm bệnh họ mới chia tay nhau.

Bước ra khỏi cửa, Cúc nói với lại:

– Chiều thứ bảy, Hồng nhé.

Trên con đường trải đá đỏ xăn ngang bốn cỏ, Cúc nói với chồng:

– Nhiều cô điên đẹp quá. Chắc họ ghen. Nhưng đã đẹp như vậy mà còn bị phụ thì không biết đàn ông họ muốn cái gì!

Thảo cười mà rằng:

– Yêu nhau, đâu có phải chỉ vì bóng sắc. Nhưng sao họ lại không bị tà bắt mà lại ghen?

Bị chế giễu, Cúc bật cười, rồi ngụy biện:

– Vì mấy cô đó có chồng, thì họ chỉ có ghen thôi chứ gì. Anh không thấy họ nhõng nhẽo với chồng họ đó sao?

– Hề có chồng thì không thể bị tà bắt à?

Cúc ít cãi hơn hôm trước và không dễ nổi giận nữa. Sự khỏi bệnh của Hồng giúp nàng yêu đời và dễ dãi tánh tình.

Thảo có ý kiến:

– Em từ ngày phải mổ tới giờ, chưa nghỉ ngơi lần nào để bồi bổ sức khỏe. Anh thấy em nên đi nghỉ mát với Hồng chuyến này có lợi cho cả hai. Em thì cần nghỉ, Hồng cần có người ở luôn bên cạnh để nó khỏi buồn nếu có chuyện buồn riêng.

– Anh tin Hồng có tâm sự riêng?

– Ai biết đâu. Nhưng đó là sự có thể. Dầu sao, em cùng đi với Hồng thì lợi hơn. Thuê phòng khách sạn cho một người ở hay hai người ở cũng một giá thôi. Ăn uống cũng vậy.

– Chà, bộ có cô nào rồi đó hả? Cúc nói đùa, nhưng cũng hơi nghi ngại.

– Em khỏi lo chuyện đó. Nếu anh có, em ở nhà cũng không ngăn anh được kia mà. Nhưng không có đâu.

– Em nói chơi vậy chứ em chỉ lo anh không ai săn sóc.

– Một tuần lễ không được em săn sóc, chắc anh cũng không mất ký lô thịt nào đâu. Đi em nhá?

– Để xem.

– Lạ quá, hai chị em, ai cũng bảo để xem hết, không biết còn xem cái gì!

6.

Hai hôm sau là ngày Hồng về. Cúc đi chợ mua gần như là để làm một đám giỗ nhỏ. Đàn bà họ có một cách thương yêu rất dễ chịu là cho ăn, và bữa tối thứ bảy ấy là một tiểu yến.

Cúc nấu nướng sẵn cả rồi để khi rước Hồng về, nàng rảnh thì giờ mà rù rì, và cô vợ trẻ của Thảo đã phản bội chồng từ bốn đến sáu giờ rưỡi, nàng ôm cầm thuyền khác.

Hồng chưa được như thường hẳn. Nàng cứ buồn buồn làm sao ấy và có cười cũng chỉ mỉm miệng thôi. Được cái là nàng ăn tợn lắm. Nàng đã nhịn đói nhiều ngày khi mới vào nhà thương, rồi sau đó, bếp núc ở nhà thương tẻ quá nàng ăn không được, nên cơ thể cường tráng của người con gái đòi hỏi nhiều cái chất bồi bổ, thành ra gặp bữa ăn được lại có nhiều món ngon, nàng ăn bằng Cúc và Thảo cộng lại, khiến Cúc rất hài lòng. Đây là tánh đàn bà. Họ thích cho ăn và cố nhiên ta ăn được họ mừng lắm.

Thảo đặt lại vấn đề giữa bữa cơm, nhưng chàng không hỏi ý kiến của hai người phụ nữ lương ương nầy nữa mà gần như là ra lệnh:

– Thảo đã xin phép cho Hồng, ngân hàng họ cho nghỉ mười hôm, nhưng nếu thấy cần họ cho kéo dài mười lăm hôm.

Mai này hai chị em lên đường ngay đi.

Cúc nhìn Hồng rồi cười hỏi:

– Anh ấy đuổi chị em ta như là đuổi tà.
Cúc tin rằng đã có cô nào len lỏi vào đời anh ấy.

Hồng cười và đây là lần đầu mà nàng cười, từ ngày tỉnh hồn tỉnh vía lại tới giờ. Nàng cũng nói đùa:

- Như vậy tao với mấy nên đi ngay.
- Chịu thua à?
- Không, đi ngay để trở về thành linh hầu bắt quả tang.
- Hay lắm, Cúc khen đùa, vậy mai đi nhé.

Khen đùa, nhưng mà để nghị thật. Rồi nàng lại thêm:

– Nhưng Hồng đi trước một mình, vài bữa Cúc lên theo sau.

– Sao lạ vậy?

– Vì Cúc còn phải cúng tạ lễ nữa.

Bấy giờ nàng mới kể lễ công trạng của cậu Mười Ba để cắt nghĩa sự cúng kiến sắp tới, là sự ở lại đi sau của nàng.

Hồng thấy kỳ kỳ, nhứt là nàng đã nhớ ra tâm trạng của nàng trước khi ngã xuống mà bệnh, tâm trạng đó bây giờ vẫn còn nguyên, nhưng lắng dịu xuống đôi phần, tâm trạng nguyên nhân của bệnh này. Nhưng nàng không nở cười chế giễu em, vì sự tin nhầm của Cúc thật ra là biểu hiệu cho tình thương không bờ bến của nó.

Vậy họ thỏa thuận với nhau là Hồng lên trước thuê một buồng ở biệt thự “Vô Ưu” của một người quen – chuyển nào đi

Dalat họ cũng ở đó cả – rồi Cúc lên sau, tìm nàng tại đó.

Buổi nói chuyện đầu hôm trong gia đình không kéo dài vì Hồng còn phải chuẩn bị y phục nầy nọ để mai có đi.

Sáng chúa nhật hôm sau, Hồng lên đường thật sớm, rồi sau khi hai chị em chia tay nhau, Cúc bảo chồng để nàng đi chợ sắm ăn cho nhà vài hôm, để nàng về tỉnh nhà cúng kiến.

Cũng lại như hôm trước là một nồi cá kho thịt kho đủ ăn ba bốn ngày, rồi trưa thứ hai nàng mới đi Định Tường.

Lần này thì Cúc vắng nhà lâu hơn, bởi nàng về dưới xin cúng thì cậu Mười Ba còn coi ngày nữa, chớ không phải muốn tạ lễ bất kỳ hôm nào cũng được, thành thử nàng phải nằm đợi tới hai hôm, tại nhà một người cậu họ xa. Trong lúc chờ đợi nàng đi đặt

cho lò quay một con heo và đến bữa ngày lành tháng tốt thì có sẵn cả mọi lễ dâng.

Hai đêm ba ngày Cúc đi vắng thì Thảo ở nhà, chuẩn bị cho vợ và đi rửa thêm cô bé Liên đi Đà Lạt cho có bạn với vợ chàng.

Suốt thời gian Hồng nằm nhà thương, bạn hữu của họ không ai hay biết gì cả, vì sau cái tang nhỏ, họ lới lui chia buồn rồi băng đi một dạo.

Thảo thấy rằng không nên làm tùm lum ra vì bệnh của Hồng rất bất lợi cho sự lấy chồng của nàng, thành thử không báo động ai hết.

Rủ Liên đi, chàng không nói rõ gì, chỉ cho biết là Hồng đã đi trước rồi, Liên và Cúc lên theo sau.

Thảo muốn cho Hồng vui khi có bạn hữu đông quanh nàng và rất hối hận mà đã quên mất Liên giờ không trẻ lắm, lại còn

cần hơn, vì để vợ đi một mình, chàng lo quá, muốn cho Cúc có bạn đường.

Cúc mất một ngày sắm ăn dự trữ, ba ngày đợi cúng và cúng kiến rồi khi về Saigon thì mệt, nghỉ thêm hai ngày nữa mới chịu đi, thành thử trước sau mất hết sáu hôm.

Theo lời Thảo căn dặn thì Hồng nên kéo dài kỳ nghỉ mát này hai tuần lễ. Nhưng Hồng đợi Cúc mãi đến hôm thứ sáu thì đâm chán. Nàng nhớ nhà ghê lắm mà không khí Đà Lạt không cầm khách lâu được. Ở đây nàng thiếu bạn lại thiếu giải trí, ngắm cảnh mãi cũng ngấy ra, còn khí hậu tốt thì không đủ sức mạnh để giữ nàng.

Thành thử nàng sửa soạn va-li để trở về Sài Gòn và lên xe đúng vào cái hôm mà Liên và Cúc lên đường.

Có lẽ hai chiếc xe hàng mà họ gặp, gặp nhau ở đâu đó, trên đường xuôi ngược Sài Gòn - Đà Lạt, nhưng họ không tò mò vì những chuyến xe gặp gỡ giữa đường, thành thử cả đôi bên đều không hay biết gì cả về cái vụ cú bắt vô tình của họ.

Đến nơi, nghe người giữ biệt thự cho biết Hồng vừa ra đi khi sáng, Cúc ngẩn ngơ, lạc hướng như gà lạc mẹ và đòi trở về ngay.

Nhưng cô bé Liên đâu có chịu về. Không có Hồng, cô bé này không nghe thiếu thốn gì cả như Cúc. Không có Hồng thì có Cúc, và cố nhiên Cúc bị bắt ép phải ở lại với cô ta.

Không đi thì thôi chớ ai lại đã trót lặn lội lên đây lại về ngay, trừ phi nổi điên thành lìn, bất kỳ người nào khác hơn. Cúc cũng nghĩ như vậy cả phương chi cô bé Liên vừa mới lớn lên, bị cha mẹ giữ riết, ít được đi đâu, lâu lắm mới có dịp sổ lồng như kỳ này

thì cô ta quyết bám níu vào khuynh hướng ở lại.

Cúc hoang mang lắm, và yếu đuối tinh thần rên rớt cuộc bị cô bé Liên xỏ mũi.

* * *

Chiều hôm đó, Thảo đi làm về, thấy mặt Hồng thì chưng hửng. Hồng đã trở lại bình thường, vui vẻ như cũ nên hỏi đùa:

- Thảo thất vọng lắm phải không?
- Không, sao lại thất vọng?
- Biết đâu. Có thể sự có mặt của Hồng làm cho Thảo mất tự do.
- Tầm bậy, đó là luận điệu, là tin tưởng tâm ruồng của Cúc.
- Nhưng sao bộ mặt Thảo lại...

– Lễ cố nhiên là Thảo phải ngạc nhiên, và phải bối rối, vì Cúc lên đường khi sáng, hai chị em không gặp nhau, Cúc sẽ buồn biết bao nhiêu.

– Chỉ nghĩ tới Cúc thôi à?

– Nghĩ tới Hồng nữa chứ. Nhưng Hồng đã được không khí gia đình an ủi, không như Cúc.

– Chắc mai nó về chứ không có gì đâu mà lo. Không có anh chàng nào bắt cóc nó đâu. Vả lại nó có Liên canh giữ.

– Té ra Hồng cũng biết là Cúc đi với...

– Ừ, con nhỏ đã kể hết mọi việc, kể cả chuyện Cúc về Định Tường cúng trả lễ Cậu Mười Ba nên mới trễ hẹn.

– Rủi ro quá! Thảo chỉ phiền là Cúc không được nghỉ. Thảo sợ nó quay trở về.

– Ai bảo nó trễ hẹn, Hồng không nghỉ

trên ấy được lâu là tại Cúc không lên. Nếu Hồng quyết định đi nghỉ mát một mình thì ở bao lâu, Hồng cũng không buồn. Đàng này đã trót trông đợi, chừng lâu quá không thấy tăm dạng gì nó, Hồng đâm ra nghe trơ trọi ghê đi.

– Cố nhiên là như vậy, Hồng không có lỗi gì cả.

Đêm nay là đêm đầu trong đời của Thảo mà chàng ở nhà một mình với một cô gái mà có lần chàng đã thèm muốn và luôn luôn còn yêu.

Nói “có lần chàng đã thèm muốn” nhưng thật ra chàng vẫn còn thèm muốn. Tuy nhiên, đêm nay chàng quên mất cô gái ấy đi. Hai người chỉ cách nhau có một cái buồng ăn hẹp và một cánh cửa không đóng.

Tình thế như vậy rất dễ gợi ý không hay. Nhưng Thảo đã quá mệt mỏi thân thể

từ ngày bé Thọ bình tới nay nên mới quên được. Những kẻ khỏi phải lo nghĩ, những kẻ khỏi phải làm lụng gì hết, hay nghĩ xằng, xác thịt nằm không cũng hay nổi loạn. Còn túi bụi công việc và âu lo thì lành mạnh được dễ dàng hơn.

Từ ngày bé Thọ bình tới nay trong nhà nầy đã xảy ra không biết bao nhiêu là công việc khiến chàng không yên ổn đều đặn như thường, rảnh trí đâu mà tưởng tượng đến thiếu nữ đang nằm ở buồng bên kia.

Thảo chỉ bắn khoản về vợ trước khi ngủ quên và chàng quyết ngày mai đánh điện lên bảo Cúc cứ ở trên ấy mà nghỉ.

Bức điện tín đã được thảo ra ngay, trong trí chàng, lúc chàng gần thiếp đi.

Hồng đã về. Trót lên, Cúc nên ở nghỉ.

Thảo

Và sáng ra, giữa giờ làm việc, chàng bỏ đi lên bưu điện để đánh bức điện tín ấy.

* * *

Thấy Hồng xách chai Quinquina hiệu con mèo ra, Thảo ngạc nhiên hỏi:

– Sao lại có uống rượu?

Chai Canh-ki-na này vốn chàng mua cho vợ uống khi Cúc sanh đẻ. Nhưng Cúc lại cho con bú và bà bác sĩ khuyên không nên uống vì lẽ trong đó có chất rượu, nên rượu đã khai ra rồi, lại đập nút cẩn thận mà cất từ một năm nay vì trong nhà không ai uống được rượu cả, mà không lẽ đãi ăn khách khứa bằng rượu con mèo!

Hồng đáp:

– Họ nói trứng sam chạm tiêu, phải có chút ít rượu không thôi nó phá bụng.

Thảo không bao giờ nghe ai nói như vậy cả, nhưng chàng không thắc mắc vì chàng bận xem lại mâm cơm tối mà chàng chưa kịp thấy thì Hồng báo là có món gỏi sam.

Gỏi sam hình như khó làm hay vì không tìm được sam thì không rõ mà các gia đình ít được ăn lắm, trừ các bợm nhậu, họ thì luôn nghĩ tới các món nhấm, và cây cục để nấu các món ấy cho được mới nghe.

Thảo không nhậu, nhưng thấy món lạ, lại là món ngon nữa, nên cũng vui thích lắm.

Hồng rót cho chàng đầy một ly nhỏ và kỳ lạ thay, cũng rót cho chính nàng đầy một ly nhỏ nữa.

Chàng không uống rượu, nhưng có uống chút đỉnh cũng không sao, khác với phần đông phụ nữ, nhứt là chị em Hồng và

Cúc mà chàng đã biết rõ rằng tạng phủ họ không chịu được rượu, uống vài hớp là đỏ rần mặt kêu chóng mặt, kêu nhức đầu.

Tuy nhiên chàng không hỏi, định ninh rằng Hồng chưa được bình tĩnh, sáng suốt lắm, hành động không ăn khớp với tánh tình nàng, và rót nhiều như vậy rồi bỏ.

Chàng tránh không hỏi vì chàng thấy rằng không nên trực tiếp hay gián tiếp nhắc nhở rằng nàng đã mất trí trong 10 hôm. Có thể chàng hỏi thì Hồng vụt nhớ ra là nàng làm sai, và ý thức ra cái sai ấy do bệnh trạng của nàng gây nên. Như vậy không tốt cho sức khoẻ của Hồng chút nào.

Hồng nói:

- Thảo có dám đánh cá về Cúc hay không?
- Đánh bao nhiêu?

- Một trăm đồng.
- Thảo nói mai này Cúc về.
- Hồng thì nghĩ khác, và Hồng ăn chắc.
- Gì làm cho Hồng nghĩ khác?
- Con bé Liên nó không bao giờ chịu trở về Sài Gòn ngay đâu. Mà nó sẽ níu Cúc ở lại cho mà coi.
- Ồ, Thảo quên mất con bé Liên. Như vậy kể như Thảo mất toi một trăm bạc rồi đó.

Thảo ăn một gấp gói sam, trứng sam tròn vo gấp không được, thành thử rồi lại phải múc trứng bằng muỗng bỏ vào miệng, nhai rồi khen:

- Bùi lắm.

Hồng chỉ gấp có một trứng thôi, bỏ vào miệng. Nhai rồi nâng ly rượu lên mà nhấp.

Thảo nhớ sức lại rượu, và cũng nâng ly lên, nhưng chàng uống hân hoi, chớ không phải nhấp sơ như Hồng. Chàng lại khen:

– Có rượu vô nghe ngon hơn. Hèn chi mà họ thích nhậu quá.

– Thảo ăn có ngon miệng hông?

– Ngon lắm.

Hồng lặng lẽ gấp bằng đĩa những trứng sam, nhỏ hơn cả hột đậu petit pois¹¹ nữa, rồi bỏ vào chén của Thảo.

Người đàn ông do bản năng, rất sung sướng mà được phụ nữ săn sóc. Rồi vú mẹ không bao năm, họ cần ngay một người đàn bà khác, thế nên mới có yêu đương, có vợ chồng.

Thảo nghe một sự mơn trớn dịu nhẹ nơi lòng chàng. Chàng nhìn bàn tay Hồng,

¹¹ đậu cô-ve, đậu hòa lan.

bàn tay này bây giờ đã đẹp hơn bàn tay của Cúc. Một kỳ sinh đẻ, làm cho thân thể Cúc nở nang đều đặn hơn thân thể của Hồng, nhưng về chi tiết trong người thì Cúc lại sút kém, tay Cúc nổi gân xanh rõ quá.

Từ đó, chàng nhìn lần lên và bây giờ mới hay là Hồng mặc áo không được kín đáo lắm.

Đó là một chiếc áo lỗ, cụt tay, cổ bà lai nhưng hở hơn cổ bà lai thường. Hồng lại có hóa trang nữa. Thường thì ngày nào đi làm về, Hồng cũng tắm rửa, tẩy hết cả son phấn và trong bữa ăn tối mỗi hôm, nàng hiện ra dưới cái mặt trần.

Đêm nay, nàng lại hóa trang trở lại, sau khi tẩy lớp son phấn đi làm, hóa trang rất kỹ như những lần họ đi xem hát, hay đi hội họp hoặc đi thăm ai.

Thảo đã uống tợp rượu thứ nhì, và

ảnh hưởng của tợp rượu thứ nhứt đã bắt đầu nghe thấy. Chàng nghe mạch máu kêu bùng bùng ở hai bên thái dương của chàng và nghe mặt chàng nóng ran lên.

Có điều là chàng không sợ như bao nhiêu lần rồi. Chàng hơi ngạc nhiên ở chỗ đó, nó không có gì đáng ngạc nhiên cả. Rượu đã làm yếu đuối tinh thần chàng.

Thảo uống bốn lần là cạn ly canh-ki-na. Chàng đã nghe choáng váng vì nhìn không thấy Hồng rõ ràng lắm. Đã thế Hồng lại nói:

– Rượu này ngọt nhưng sao uống lại say. Hồng không dám uống nữa, mà bỏ thì uống. Thảo giúp Hồng nhé? Có nhờ không? Có sợ Hồng ho lao không?

Thảo muốn từ chối, vì chàng đã bắt đầu nghe khó chịu, nhưng lại sợ Hồng tưởng là chàng nhờm, vì nàng đã nhúng môi trong

đó mấy lần, nên lại làm thình. Vả có từ chối cũng không kịp vì Hồng đã trút cả ly rượu của nàng sang ly chàng. Đó là một cử chỉ thoát trông thấy là vô ích, ly của chàng đã cạn thì cứ thay đổi vị trí của hai cái ly, chớ sang sót làm gì. Nhưng không vô ích đâu, vì luôn luôn người bị ép uống rượu, có cảm giác hơn rằng mình có bốn phần uống thêm khi chính cái ly cũ của mình đầy trở lại, chớ ly rượu của kẻ khác đầy tới, mình có khuynh hướng chối rằng đó không phải là ly của mình.

Khi mâm cơm được triệt hạ. Thảo hết choáng váng có lẽ nhờ bánh ngọt và nước trà làm đã rượu, nhưng lại nghe yếu đuối tinh thần hơn bao giờ cả.

Hồng bước sang chiếc phô tô nệm đỏ mà ngồi để tiếp tục câu chuyện đang nói dở chừng. Trong buồng ăn này có hai ghế bành lâu đời nệm phủ nhung màu đỏ sậm,

ăn cơm xong, ngồi trên đó thì sung sướng vô cùng. Nhưng Thảo cứ ngồi nguyên chỗ cũ trên ghế của bàn ăn vì ghế này đặt cạnh phô toi mà Hồng nằm, chàng chỉ phải day ra sau để nói chuyện thôi, hơi bất tiện thật đó, nhưng chàng thích sự bất tiện hơn là phải đổi chỗ ngồi.

Bây giờ chàng được ngắm Hồng toàn diện, chớ không phải chỉ thấy thân trên của nàng như từ nãy đến giờ nữa.

Hồng ngồi tréo cẳng lại, đánh đưa cái chơn trên mà ống quần ngấn để lòi cổ chơn no của nàng ra.

– ... Đó cái rồi cô ta tỉnh, nhưng lạ quên hết việc trước.

– Nghe Hồng nói, Thảo ghê quá. Nhưng Hồng có thấy tận mắt hay không?

– Không, ngoài bác sĩ và các thầy các cô y tá ra không ai được chứng kiến cảnh

chạy điện cả. Nhưng nghe các cô y tá kể lại thì rùng rợn lắm.

– Nhưng sao Hồng không được trị bằng điện?

– Hình như là tùy bệnh chứ không phải người nào cũng chạy điện cả đâu.

Hồng che tay trước miệng để ngáp một cái mà Thảo thấy là rất gượng gạo rồi tuyên bố:

– Thôi, Hồng đi ngủ đây. À, Thảo sửa lại giùm tấm lịch coi, khi nãy gỡ lịch cho ngày mai, Hồng đã làm sút ra.

Đó là một tấm lịch ngày, mà tờ lịch rất to, toàn khối xấp lịch nặng có trên hai ký lô, lúc đầu năm, nhưng tấm phong sau lại là một tấm thiếc thật mỏng. Hăng xì bông đánh răng làm thế để in hình ộp sét lên đó cho được, chứ không phải là hà tiện một tấm thiếc đây.

Tập lịch dán vào đó khó dính lắm, lẽ cố nhiên, và ai dùng lịch cũng đóng đinh xấp lịch vào tấm thiếc cả. Nhưng như đã nói, thiếc mỏng lắm và vì thế mà hơi yếu, đinh bị việc gỡ lịch nhiều lần cửa quây rồi nong lỗ đinh ra, thành thử, độ vài tháng là đinh long, phải đóng lại.

Nhà nầy được hai tấm lịch loại đó, một tấm treo ngoài trước, không ai buồn gỡ, nên không việc gì, tấm treo ở buồng ăn, cứ phải đóng đi đóng lại mãi.

Hồng nói rồi đứng lên mà đi trong khi Thảo kéo học tử buffet để tìm búa.

Công việc không có gì và năm phút sau là chàng xong cả. Chàng đi đóng cửa trước, tắt đèn ngoài ấy, rồi đóng cửa sau và tắt đèn buồng ăn.

Bấy giờ mới có chín giờ đêm thôi, nhưng không có gì làm, không biết nói

chuyện với ai, nên chàng cũng đi ngủ vậy.

Con nhỏ còn ở đằng sau bếp, cách đó độ mười thước nên ánh đèn nhà sau lọt vào các khe lá sách, soi mờ buồng ngủ của chàng.

Thảo vừa để chơn vào đó thì hết cả hồn vía, toan thối lui trở lại. Chàng thoáng thấy gì như là có ai nằm trên giường chàng. Nhưng chàng cười thầm để tự chế giễu mình. “A ha ha! Nhà người chưa say sao lại trông một hóa hai và trông số không hóa ra số một?”

Vâng, chàng chưa say, chỉ choáng váng thôi, nhưng cũng đã khỏi rồi.

Trên tủ đầu giường có đặt một cây đèn ngôi, bóng đèn được chụp màu che lại. Đèn nầy chàng dùng để đọc sách và sợ Cúc bị ánh sáng làm khó ngủ nên chụp đèn được chàng chế riêng bằng một thứ giấy bồi thật

dây, muốn đọc sách phải nằm ở bìa giường vì ánh sáng của cây đèn bị gom trong cái chụp đó rọi thẳng xuống gạch thành một cây ánh sáng hình nón cụt, giường nằm vẫn chìm trong một thứ ánh sáng lơ mơ.

Thảo bước tới nắm sợi dây xích nhỏ điều khiển cây đèn mà kéo xuống một cái. Đèn sáng lên và chàng đứng chết sững ở mép giường hơn mười phút đồng hồ.

Thì ra, quả có người đang nằm trên đó thật, mà người ấy là Hồng.

Hồng nằm ngửa, hai tay chắp lại trên đầu, mắt nhắm, nhưng không rõ đã ngủ hay chưa.

Thoạt tiên chàng hơi sờ sợ vì nghĩ ngay rằng Hồng chưa tỉnh trí hẳn nên vào lộn buồng mà không biết. Nhưng rồi chàng bác bỏ ý nghĩ ấy ngay. Không, Hồng đã tỏ ra lành hẳn rồi, và đã trở lại đời sống bình

thường y như trước. Hai ngày sống chung với Hồng dưới một mái nhà giúp chàng biết chắc như vậy.

Hồng cũng chỉ nhúng môi trong rượu chớ không có uống giọt nào mà bảo rằng nàng say rượu.

Suy luận thì hữu lý như vậy và tin chắc rằng mình suy luận đúng. Thảo vẫn chưa dám tin là thế. Nếu không còn điên, không say rượu thì Hồng cố ý làm như thế này để khiêu khích chàng. Giả thuyết này đứng vững lắm vì có cái trò phục rượu của Hồng khi này.

Nhưng Hồng là gái nết na kia mà! Không, Hồng không giả dối trong hạnh kiểm của nàng đâu. Sống chung nhau hơn một năm rồi, Thảo cũng biết chắc điều đó nữa.

Thế thì là làm sao?

Kẻ hóa điên trong giây phút này là Thảo

chớ không phải là Hồng nữa, trước một sự kiện dị kỳ quá sức tưởng tượng mà không cắt nghĩa được bằng giả thuyết nào cả.

Sự kiện đó là cuộc khiêu khích không thể chối cãi của Hồng. Cho đến cái lỗi nằm của nàng cũng là cả một chiến lược có lẽ đã được nghiên cứu tỉ mỉ. Nàng nằm ngửa như đã nói, chơn trong gác lên một chiếc gối ắp kê dưới chỗ đầu gối của nàng, cái chơn này hơi co lại.

Hai tay chấp lên đầu khoe hai cái nách ra và dưới lụa áo trắng quá mỏng, Thảo thấy dạng hai vệt đen.

Trong giây phút chàng xua tất cả mọi ý nghĩ, mọi suy luận vì rượu đã làm chàng yếu đuối tinh thần và tinh thần suy kém buông cương cho xác thịt nổi loạn.

“Ừ, tìm biết lý do khiêu khích của Hồng để làm gì? Nó khiêu khích thì ta cứ nhận sự

khiêu khích ấy. Ta chỉ là tòng phạm thôi chứ không phải là chánh phạm thì không lo lương tâm rầy rà cho lắm”.

Nó gài bẫy để ám hại, phao vu mình chẳng? Vô lý. Nó không có mục đích để làm như vậy.

Hồng sắp luống tuổi rồi, và có lẽ cơn bệnh vừa qua đã làm cho chính Hồng cũng yếu đuối tinh thần, sự suy kém tai hại nó giúp cho xác thịt nàng vùng lên thật mạnh. Có lẽ chỉ có thế thôi. Mà vì mình đứng đắn, không lay được nên Hồng phải đi đến cái nước liều là khiêu khích mình.

Vừa lúc ấy Hồng ư lên một tiếng rồi thở dài và co thêm cái chơn gác lên gối, ngực nàng phồng lên trong cái thở dài ấy và cái chơn co thêm làm cho sự hớ hênh trong lối nằm của nàng càng hớ hênh hơn.

Giờ, Thảo nghe còn nóng ran người

nhiều hơn là lúc uống rượu nữa. Chàng cố chiến đấu với chàng thêm vài mươi giây rồi bỏ cuộc.

Bỏ cuộc là bỏ cuộc chiến đấu với bản thân chứ còn cái cuộc kia thì dĩ nhiên là chàng dấn thân vào.

Chàng rón rén bước nhẹ lên giường, ngồi cạnh Hồng và nhìn mặt Hồng rất lâu. Không, có phải là Hồng đâu. Đây là Cúc ấy chứ, Cúc năm ngoái, hồi hai người mới lấy nhau.

Thảo nhớ lại những gì Cúc đã nói với chàng “Mùi của Hồng cũng y như mùi của Cúc, và trừ cái nốt ruồi son ra thì cái gì hai đứa cũng giống hệt nhau.”

Chàng đã yêu Hồng chỉ vì sự giống hệt nhau đó, vì chàng nghe như Hồng và Cúc chỉ là một người thôi. Đồng thời chàng cũng thèm muốn Hồng vì cái một người

ấy, thật ra là hai người, bởi vì sau đêm tân hôn là Cúc và Hồng đã khác nhau rồi.

Lâu lắm, chàng mới nằm xuống thật nhẹ, bên cạnh Hồng, cầm tay Hồng mà kéo xuống vì cánh tay chấp trên đầu nàng đưa cùi chỏ ra, ngăn chàng nằm sát Hồng.

Hồng làm bộ giựt mình, nhưng vẫn còn ngây ngủ, vùng vằng rồi nằm yên trở lại.

Chàng biết rằng Hồng làm bộ nhưng chàng cũng làm bộ như không dám công khai hành động. Chàng hôn lên trán Hồng rồi hỏi:

– Cúc ơi, em về hồi nào mà nằm đây?

Cúc ử... ử... chớ không thức dậy, Thảo kẹp đầu nàng vào nách chàng, xoa tóc mai nơi thái dương nàng rồi gọi:

– Cúc! Cúc à! day qua đây với anh.

Hồng nằm nghiêng lại, úp mặt vào ngực Thảo. Thảo cười thâm trong bụng mà rằng: “Được đa em bé, em bé cứ làm bộ ngủ thì anh đây cứ làm bộ say.”

Rồi chàng không thềm gọi Cúc ơ Cúc hỡi nữa mà cứ việc mơn trớn Hồng. Chàng hôn nhẹ lên tai của Hồng và môi chàng chạm phải da má của Hồng, phần nằm cạnh tai. Chàng thấy da Hồng mọc óc lên và bỗng nhớ lại những cái hôn đầu mà chàng ban cho Cúc, cũng đã làm cho Cúc nổi da gà như vậy.

Bây giờ chàng mới tin chắc một trăm phần trăm là Hồng còn tân vì chỉ có gái tân, xác thịt họ mới phản ứng như thế trước sự đụng chạm đầu tiên trong đời họ.

Trong giây phút, chàng đâm sợ. Sự trinh trắng của người con gái có uy vệ riêng của nó đối với bọn con trai lương thiện, họ

thấy tội ác tày trời nếu họ phá hại đời một thiếu nữ chưa hoen ố.

Nhưng Hồng lại ư ư mấy tiếng, cựa quậy nhẹ nhẹ rồi gác tay lên hông chàng. Chàng nằm nghiêng, tay Hồng oằn xuống và bàn tay ấy rơi xuống lưng chàng.

Chàng nghe như là Hồng dùng bàn tay đó để kéo nhẹ, nhẹ thật là nhẹ, gần như là không có gì, kéo chàng vào người của nàng.

Bị kích thích đến cực độ, Thảo đâm liều, chàng đỡ đầu Hồng lên, cho gối trên một cánh tay của chàng và đồng thời xô Hồng ra cho nàng nằm ngửa trở lại.

Thảo hôn lên mắt Hồng, hôn nhẹ lên má nàng theo lối Á Đông tức là ngửi bằng mũi, hôn lên cổ nàng rồi thành lành, môi chàng chụp lên môi Hồng như một cái ống bầu mà thợ giác chụp lẹ vào lưng một người bệnh, sợ sức nóng trong đó loãng đi rồi giác không được nữa.

Cái hôn tàn bạo của chàng có thể đánh thức cả một người say rượu nữa. Thế mà Hồng vẫn không thức.

Thảo không nhận sự hiến thân bất giác đó: Hồng có mục đích quan trọng nào để giữ mãi thái độ ấy, chàng cũng mặc kệ mục đích của nàng, quyết gây ra sự cảm thông giữa hai tấm lòng, hai ý thức chàng mới nghe cho.

Thế nên chàng lại gọi Hồng, mà lần này gọi đích danh nàng:

– Hồng! Anh vẫn tỉnh táo như thường chứ không có say rượu. Hồng cũng chưa ngủ, thì ta còn đóng kịch làm gì mất công. Anh yêu Hồng, Hồng có đủ can đảm thì yêu anh vậy. Bằng không thì thôi.

Món khí giới này, chàng đưa ra chiến trường một cách bất ngờ quá khiến bên

địch chỉ còn biết đầu hàng chứ làm thế nào bây giờ.

Thảo vẫn còn chống tay, mặt chàng cách mặt Hồng độ hai tấc. Hồng lặng thinh đưa hai tay lên, đặt vào ót Thảo rồi ghì đầu Thảo xuống.

Thế là nàng đã ra mặt, mặc dầu mắt vẫn nhắm nghiền lại và miệng cứ ngậm câm. Nhưng bấy nhiêu đó là đủ cho Thảo rồi nên cái hôn thứ nhì của chàng còn tàn bạo hơn cái hôn thứ nhứt nữa.

– Hồng ơi! Hồng hôn Thảo một cái nhé.

Thảo giở mặt lên rồi nói khế câu đó, đoạn kề má chàng sát má Hồng. Một lần nữa, Hồng đưa tay lên, ghì lấy đầu Thảo xuống và má của Thảo đè mạnh lên mũi của nàng. Thảo nghe Hồng hít vào thật dài.

Thảo bỗng nhớ ra là đêm tân hôn, Cúc cú nằng nặc đòi tắt đèn, nên chàng day ra sau lưng, vói tay lên để kéo sợi dây xích sắt nhỏ.

Buồng ngủ bây giờ tối đen vì đèn ở nhà sau cũng đã tắt rồi.

7.

Thảo có tác phong của một người chồng “lâu năm”. Chàng nằm dang ra cách xa Hồng một quãng giường rộng hơn bề ngang của một chiếc gối dài, im lặng và yên lặng.

Những anh chồng lịch sự nhất thế gian nào cũng như thế cả khi ăn ở với vợ lâu ngày chầy tháng. Buổi đầu họ săn sóc NÀNG rất chu đáo, liền ngay sau buổi ân ái, vợ hay nhân tình gì cũng được săn sóc cẩn thận cả, nhưng về sau, họ bỏ NÀNG bơ vơ lụi

về trốn trong sự ích kỷ của họ, có anh ngủ khì ngay, ngáy pho pho, có anh vẫn thức, nhưng thức riêng rẽ một mình và nghĩ đến những gì khác hơn là yêu đương.

Bản chất của phụ nữ khác hẳn. Họ yêu nhiều hơn sau quan hệ xác thịt và nghĩ đến người đàn ông nhiều hơn sau quan hệ đó, nghịch hẳn với nam phái, phái này nghĩ đến đàn bà rất nhiều trước cuộc ái ân và quên phúc họ sau buổi ăn nằm.

Có thể bảo không ngoa rằng tình yêu nơi người đàn ông bị xác thịt chi phối rất nhiều, còn phụ nữ thì yêu thuần chất hơn.

Nhưng Thảo thì lạnh nhạt với Hồng vì một lẽ khác. Chàng là chồng “lâu năm” của Cúc chớ với Hồng thì chàng là nhân tình mới, mới đêm đầu, thì lẽ nào...

Nhưng khi xác thịt được thỏa mãn, những thắc mắc trước đó lại trở về trí

chàng. Mặc dầu hiểu biết rộng rãi về luật sinh lý, chàng cũng khinh thường Hồng.

Sự thay bậc đổi ngôi giữa nam và nữ, cũng được chàng tha thứ nữa, nhưng đến mức nào đó thôi. Nếu như mà Hồng chinh phục chàng một cách sạch sẽ, lịch sự, đẹp đẽ, nàng không bề bị hạ thấp nơi trí và lòng chàng. Đằng này Hồng lại hành động như là hiếp dâm không bằng.

Khinh Hồng, chàng khinh luôn cả Cúc nữa vì chàng xem hai người là một, kính nể người này thì kính nể người kia, coi rẻ người này thì coi rẻ người kia.

“Trời ơi, chàng than thầm, thì ra nét hạnh của người đàn bà chỉ là cái vỏ ngoài chớ bên trong thì ai cũng như ai, ai cũng là con thú cả, ai được giáo dục gia đình xây dựng cho thì đẹp được tới mức nào đó và cái lần mức ấy, cái bức tường nét hạnh ấy đổ vỡ ngay khi mà xác thịt nổi loạn!”

Chẳng những chàng khinh thường cả hai chị em, mà chàng còn khinh tuốt, toàn loạt, tất cả phụ nữ trên đời, và không còn tin nơi tình yêu nữa.

Thình lình chàng nghe một bàn tay đặt nhẹ lên ngực chàng, rồi nghe Hồng lăn lóc để xích lại gần chàng.

Người đàn ông trẻ tuổi nầy nhiều tình cảm lắm, nên tuy là vừa khinh phụ nữ, chàng lại đâm ra thương xót Hồng vô cùng trước sự tìm kiếm đó. Hồng bị chàng bỏ bơ vơ, chắc đã tủi thân lắm. Thế nên chàng cầm bàn tay Hồng khiến Hồng dạn lên, lăn lại khít chàng.

Bấy giờ nghe da thịt rất mát của Hồng, chàng mới hay là Hồng chưa mặc y phục lại, y như chàng.

– Thảo, ơi! Thảo khinh Hồng lắm phải không?

Hồng nói vừa dứt câu thì nấc lên một cái rồi khóc òa khiến Thảo càng thương xót hơn. Chàng day qua hôn lên tóc mai trên thái dương của bạn rồi nói láo:

– Không, sao Hồng lại nghĩ vậy?

Hồng cứ tiếp tục khóc, lâu lắm mới nói được, trong tấm tức, tấm tưởi:

– Cám ơn sự giả dối của Thảo, dầu sao nó cũng giúp Hồng bớt mặc cảm phần nào. Nhưng Hồng vẫn biết rằng Thảo đang khinh Hồng. Thảo ơi, ngày sau, lâu lắm về sau, Thảo mới hiểu được, và chừng ấy Thảo sẽ hối hận không biết bao nhiêu.

Không hiểu rõ ý Hồng, Thảo hỏi:

– Hối hận về cái gì?

– Hối hận đã khinh Hồng đêm nay.

– Không.

– Thảo tin chắc sẽ không hối hận?

– Tin chắc, vì Thảo có khinh Hồng đâu mà hối hận.

– Lại cảm ơn nữa vì Thảo tiếp tục giả dối.

– Nhưng thôi, bỏ chuyện ấy, giờ Thảo không hiểu, nói lắm cũng vô ích. Thảo chìa tay ra cho Hồng gói đầu như khi nãy coi.

Thảo làm y theo lời yêu cầu của bạn, bụng nghĩ Hồng chỉ nói bậy thế thôi cho có chuyện mà nói, nhứt là để xóa sự khinh rẻ nơi lòng chàng.

Hồng thở thê:

– Thảo cứ còn khinh Hồng nhưng chắc Thảo vừa hoài nghi, có phải không?

Hoài nghi về sự trắc nết của Hồng chứ không phải về nết tốt của Hồng. Thảo không tin chắc lắm là Hồng trắc nết đâu.

Thảo thấy rằng Hồng thông minh tốt độ. Quả chàng đang nghĩ rằng Hồng là gái trắc nết và quả câu nói vớ vẩn mập mờ khó hiểu của Hồng vừa gieo hoài nghi nơi chàng, chàng nghi ngờ ở xét đoán của mình và bỗng dưng bớt khinh thường Hồng ngay.

Hồng quả thật thông minh mà đoán được ý nghĩ thâm kín của chàng và nếu câu nói úp mở của nàng không có ý nghĩa gì khác hơn là chỉ nhằm mục đích gieo hoài nghi ấy thì Hồng quả là một tay thủ đoạn, đã đạt mục đích dễ dàng.

Thảo hôn lấy má Hồng, gác chơn lên người nàng để hưởng cái mát của da thịt Hồng, nhưng không nói gì hết vì chàng chỉ bớt khinh chớ không trọng người con gái này, không muốn nói láo ra cái tình yêu vừa chết chưa hồi sinh lại của chàng.

– Thảo ơi, Hồng thú thật rằng trước đây Hồng có yêu Thảo. Chắc Thảo cũng thấy

rằng đó là chuyện dĩ nhiên, vì Thảo rất tốt, mà Hồng thì đồng cảm nghĩ với Cúc...

– Ủ, dĩ nhiên, và cũng dĩ nhiên là Thảo yêu Hồng vì Thảo xem Hồng và Cúc là một.

– Nhưng Hồng biết phân biệt đâu là phải đâu là quấy, Hồng biết điều khiến tình cảm của Hồng, không phản bội Cúc vì một phút lỡ lầm đâu...

Thảo không biết Hồng muốn đi tới nơi nào. Không phản vì một phút lỡ lầm, hóa ra phản bội cố ý hay sao?

Nhưng rồi Thảo sẽ hiểu. Dầu sao không phản bội Cúc, Hồng cũng ở trong tình trạng phản bội. Ta nên quên điếm đó là hơn và chỉ nên biết là trong giây phút này đây và nhiều ngày sau nữa, Hồng yêu Thảo. Thảo có yêu được Hồng không?

Thảo ôm ghì Hồng vào lòng, vì xác thịt chớ không vì tình yêu, nhưng Hồng hài

lòng lắm, ngõ đó là câu ta lời thâm lặng của chàng.

Úp mặt vào ngực Thảo, Hồng lại thở thê:

– Nên kín đáo Thảo nhé. Đừng để cho Cúc nó đau khổ; sau sẽ hay.

– Ừ.

– Sau đêm nay và vài đêm nữa, nghĩa là sau khi Cúc về, ta sẽ gặp nhau nữa hay không?

– Sao lại không. Sao Hồng hỏi như vậy?

– Hồng e Thảo hối hận đã trót lỡ rồi đoạn tuyệt nơi đây.

– Không, không hề có chuyện đó.

Thật ra thì có, và Thảo đang bối rối mà nghĩ đến tương lai mờ mịt của một mối

tình không đưa tới đâu cả, hay sẽ đưa tới một thảm kịch nào.

Nhưng đã trót dại thì dại luôn, xe hồng thắng không làm sao mà ngừng lại ở lưng chừng dốc được.

– Như vậy, Thảo nên tìm chỗ vì ta không thể gặp nhau ở đây, khi Cúc về.

– Ừ.

Thảo chỉ ừ hữ cho có lệ.

– Hối hận lắm hả?

– Không.

– Không thì nói cái gì đã.

– Anh yêu Hồng.

– Khởi nói cái đó.

– Chớ biết nói gì bây giờ đây.

– Hay không cần nói gì cũng được.
Thảo hôn Hồng đi.

Lần thứ ba, Thảo hôn tóc, hôn tai, hôn mắt bạn rồi thỉnh linh cho cái ống bầu chụp vào môi Hồng. Rồi tay chàng bắt đầu phiêu lưu trở lại, rồi họ lại yêu nhau...

Thảo sống trở lại đêm tân hôn của chàng, một đêm diễm ảo và Hồng cũng sống lần đầu đêm huyền hoặc của đời trinh nữ của nàng. Sau đó, họ quên tất cả những thắc mắc trước và Hồng gối đầu bằng tay của Thảo mà ngủ cho tới sáng.

Trong bữa điểm tâm, họ nhìn mặt nhau mà không ai hổ người cả. Hồng nói:

– Dấu hiệu tốt, Thảo cũng tự nhiên mà Hồng cũng tự nhiên. Nhưng giữa ta với nhau thì vậy, những không biết có mặt Cúc, ta sẽ được như vậy hay không.

– Hồng không nên lo lắm rồi bị mặc

cảm. Mà hễ bị mặc cảm thì ta sợ sùng; Cúc nó tinh mắt lắm đó nhé. À, Thảo đề nghị điều này. Từ thuở giờ Thảo muốn đưa rước Hồng, nhưng không dám, sợ Hồng nghĩ quấy cho Thảo.

– Vậy mỗi hôm Thảo sẽ đưa Hồng từ nhà và sẽ rước Hồng từ sở nhé, cho đỡ tốn tiền xe buýt những ngày nắng ráo và xe taxi những ngày mưa.

– Cũng được. Nhưng từ thuở giờ không làm, bỗng dừng lại làm sợ Cúc nghĩ.

– Hay là như thế này. Hồng đi trước, đi bộ lên Trần Hưng Đạo, cũng đứng tại trạm xe buýt như để đón xe, Thảo chạy xe xì-cút-tơ tới sau để rước Hồng.

– Cũng được.

Họ sống những ngày diễm ảo, những ngày này thật là ngắn ngủi vì mười hôm sau là Cúc về tới nhà.

Hồng nghỉ trưa đã thức dậy và đang hóa trang, Thảo không phải sửa soạn gì lâu lắc như phụ nữ nên còn nằm vật, nằm vừa, chừng nghe hai người reo lên ở bên phòng của Hồng, chàng mới tỉnh hẳn.

Cúc vào buồng ăn, thấy cửa buồng của Hồng mở rộng và thấy Hồng đang trang điểm nên vào đó trước. Hai chị em ôm chầm lấy nhau, hỏi nhau lu bù thứ.

Thảo cứ đứng ở cửa buồng của mình nhìn qua đó và hỏi lớn:

– Có mệt lắm không Cúc?

Bấy giờ Cúc mới bỏ Hồng, chạy qua bên nầy cho chồng hôn lên đầu một cái rồi hai vợ chồng lại hỏi nhau lu bù thứ như hai chị em khi nãy.

Trong khi Thảo đi rửa mặt thì Cúc thay đồ mát và con nhỏ ở dọn dẹp va-li, xách, gói của chủ nhà.

Không có gì khác lạ cả. Bên ngoài thì như vậy. Nhưng Cúc vẫn tế nhị nhận được cái gì kỳ kỳ, rất khó mà nói ra. Chẳng hạn như Hồng đã ôm nàng chặt hơn những lần mừng nhau trước, tức là thương yêu hơn, nhưng tại sao bỗng dừng lại thương yêu hơn?

Linh cảm nơi người đàn bà nhạy ghê lắm, họ thấy được cả những gì không để dấu vết lại nữa. Người ta bảo rằng thế. Nhưng thật ra thì không phải như vậy và có lẽ không hề có linh cảm.

Tánh linh của họ chẳng qua là những quan sát, những nhận thức rất là tinh tế mà người đàn ông hơi hợ hơn, không hay biết mọi việc như họ. Họ giống những người sơn cước, nhìn ngọn cỏ mà biết được con vật nào đã qua nơi đó, sức vóc của con vật và cả ngày giờ nào mà con vật đạp cỏ nữa. Người thợ săn văn minh, nhờ người sơn

cước hướng dẫn cứ tin rằng kẻ hướng đạo có linh cảm gì, chớ không dè y chỉ giới quan sát thôi.

Biết đâu hai kẻ phạm tội lại không đánh rơi dấu vết tội lỗi của họ đâu đó, những dấu vết này quá mơ hồ, nên chính kẻ đánh hơi cũng tưởng rằng mình linh cảm chớ không ngờ rằng mình đã nhận thức nhờ những gì rất là vật chất, cụ thể.

Cúc nghe kỳ kỳ, thấy là có cái gì khác thường, nhưng không rõ cái đó thuộc loại gì và ở đâu.

Tuy nhiên Cúc không có gì để thắc mắc vì nàng nhức đầu và mệt, nên đã ngủ trước khi Thảo và Hồng đi làm.

Mãi cho tới năm giờ rưỡi chiều, Cúc mới giật mình thức dậy. Cái mà người mình gọi là “mặt trời đè những kẻ ngủ chiều”, cái ấy Cúc nghe nó đè nặng lên người nàng.

Mở mắt ra đã hai mươi phút đồng hồ, nàng mới biết mình đang ở đâu và bây giờ thuộc khoảng thời gian nào trong ngày: ý thức về những thứ ấy rồi hơn hai mươi phút đồng hồ nữa, nàng mới ngồi dậy nổi.

Cúc đi rửa mặt rồi vào bếp ngay. Lo lắng của người nội trợ đã thành ám ảnh, nên chi, nàng vào đó một cách máy móc, và khi đưa mắt nhìn qua một lượt mọi vật, nhút là thức ăn trong cui, nàng thở dài và bỗng nhớ lại ngay câu chuyện người nữ công chúc ly dị với chồng mà Thảo đã kể cho nàng nghe.

Nhà mà không có nội trợ thì phải nát như thế này, không sao khác hơn được. Người đàn ông nào không thích thấy nhà nát thì không chịu cưới công hoặc tư chức, đó là quyền của họ, đừng chửi họ là lạc hậu, là chống lại phụ nữ chức nghiệp. Họ có chống lại đâu, ai thích đi làm thì trọn

quyền đi, còn họ thích cửa nhà họ được tươm tất thì cũng phải kính nể sở thích của họ chớ.

Cúc thấy mình không cải thiện được sự đổ nát này ngay chiều hôm nay, nên không hành động gì. Nàng ngồi đó lập chương trình cho chồng và chị ăn uống tử tế ngày mai, rồi mỉm cười khi chợt nghĩ rằng một phụ nữ đi làm như Hồng, là đàn ông dứt đi rồi. Vì Hồng không đi du lịch mà cả nhà vẫn phải ăn cá kho khét như thường.

Thảo đã hẹn với Hồng là đưa nàng đi làm từ nhà và rước nàng về từ sở, nhưng sau rồi họ bỏ dự định thứ nhì đi, Hồng nghỉ trước giờ tan sở rất lâu, như đã nói, ngồi đó mà đợi Thảo bực mình lắm.

Thế nên chiều nay, Hồng vẫn về tới nhà trước Thảo như bất kỳ ngày nào mà nàng về bằng tắc-xi.

Hai chị em lại ôm nhau mà rừ rì rất lâu, mãi cho tới khi Thảo về, Hồng mới chịu trả Cúc cho chồng cô ta.

Thấy chồng nhìn mình mà cười, Cúc hỏi:

– Em như thế nào?

– Da mặt em thâm kim.

– Đó là tại sương mù nó ăn da như vậy, vài bữa là hết. Hôm Hồng mới về cũng thế. Nhưng Hồng không lên được một kí-lô nào hết, còn Cúc?

– Cũng vậy. Ăn không được lấy gì mà lên.

– Lại ăn không được, Hồng cũng bảo thế. Đàn bà ăn uống thật khó khăn. Bọn đàn ông chúng tôi thì cứ vào hiệu cơm Tây là no bụng.

– Nếu không có con Liên mắc dịch nó cứ kéo đi chơi mãi, Cúc sẽ nấu lấy mà ăn, chắc có lên cân.

Thảo mĩa mai:

– Ủ, lần sau ta đi cả nhà, mà đừng rủ con Liên, rồi hai chị em mặc sức mà nấu, anh ở không anh đi chơi.

Có ngồi đối diện với Hồng như trong bữa ăn tối này, Cúc mới thấy Hồng chớ từ trưa đến giờ, hai chị em gặp nhau là ôm nhau rồi ngồi cạnh nhau, gần quá hóa ra không thấy nhau được.

Cúc ngạc nhiên mà nhận ra rằng sao mà Hồng tươi quá và có lẽ đây là thời kỳ đẹp nhất trong thời con gái của Hồng. Sự tươi tắn này là một biểu lộ vật chất của sự bùng dậy thành linh của nhan sắc do những trao đổi kích thích tố trong con người của người con gái vừa thành đàn bà, sự trao đổi

này đúc nắn lại người đàn bà một cách rất huyền diệu. Cúc biết như vậy vì đọc sách thấy nói như vậy, và cũng vì nàng đã kinh nghiệm bản thân, đã soi gương thấy chính con người nàng cũng biến đổi như vậy trong mấy tháng đầu nàng lấy chồng.

Sự kiện này làm cho Cúc ngẩn ngơ nhìn sững Hồng rất lâu, tự hỏi không biết Hồng vừa có bí mật nào trong đời nó. Nghi vấn mà Thảo đã đặt trong những ngày Hồng lên cơn điên, nghi vấn đã làm cho Cúc hờn chồng, nghi vấn ấy bây giờ tự nhiên, lại tự đặt ra trong đầu Cúc: Hồng đã có tâm sự gì, đã đau khổ về gì? Và bây giờ đã hạnh phúc rồi chăng?

Không ngược lên, Hồng vẫn biết rằng mình bị Cúc nhìn trừng trừng vào mặt. Nàng bỗng dâm ra sượng sùng. Đây là sự khó chịu là sự ngượng ngịu mà cả Thảo lẫn nàng không tiên đoán để mà tránh, họ

bàn với nhau rằng chắc chắn là bình tĩnh, tự nhiên được, vì Cúc không thể nào biết sự thật thì họ không có lý do để mà tự tổ cáo. Nào dè...

Đã bảo cái tươi tắn của Hồng là một sự hiện lộ vật chất, nhưng đồng thời nó cũng là một sự hiện lộ tinh thần. Cúc thấy có cái gì như là một niềm vui vô biên hiện lên trên các thớ thịt mặt của Hồng. Niềm vui ấy, chỉ có thể là một mối tình lớn đã được thỏa mãn, hoặc vui vì đã trúng số độc đắc mà thôi, chứ không có niềm vui nào mà to lớn đến thay đổi được vẻ mặt bình thường của con người.

Không muốn bắt Hồng chịu cái khổ hình bị soi dưới một cái kiến lúp, Cúc day qua nói chuyện với chồng:

– Con Liên nó đọc sách, nó kể chuyện hai anh em sanh đôi dính nghe ghê quá.

Thảo hỏi:

– Sanh đôi dính là làm sao?

– Đó là một trường hợp song thai độc nhất trên thế giới, ở vào thế kỷ trước. Cái thai dính ấy là hai anh em người Xiêm mà bây giờ ta gọi là Thái.

– Thôi, biết rồi. Tiếng Tây có từ ngữ “Anh em Xiêm”. Anh cũng biết sơ sơ câu chuyện, ghê lắm sao?

– Là một người chết nhưng người kia thì không. Người kia sợ hãi trong nửa ngày rồi cũng chết vì kinh khủng, chớ không bình hoạn gì cả.

– Ghê quá! Dính lại với một cái cây ma thì rùng rợn thật.

Cúc kể câu chuyện này là do nhiều liên tưởng phức tạp. Lắm khi trong câu chuyện, một người nào đó thỉnh linh phát kể một

câu chuyện, một câu chuyện thật là xa lạ với đầu đề câu chuyện trong giây phút nào đó, là họ cũng đã bị một chi tiết nào khiến họ liên tưởng lu bù như Cúc bây giờ và sự liên tưởng của họ đưa đến câu chuyện mà họ kể.

Cúc hơi sanh nghi không hay cho Thảo và Hồng. Nàng cố xua cái ý nghĩ vừa thoáng hiện ấy, nhưng chỉ thành công có nửa chừng. Nàng phải nhớ đến vụ chung vợ chung chồng của những kẻ sanh đôi.

Rồi nhớ tới hai anh em Xiêm. Hai người này lấy vợ là hai chị em ruột, phụ nữ Hoa Kỳ, vì sau đó họ đi sanh sống bên Hoa Kỳ và vô dân Hoa Kỳ. Vợ riêng đấy, nhưng có khác nào vợ chung đâu, vì đó là hai anh em dính nhau, họ không thể ân ái với vợ họ mà người kia không thấy, mà hể chứng kiến bí mật phòng trung của ai thì ta chẳng khác nào người đó.

Câu chuyện “Anh em Xiêm” Liên kể cho nàng nghe đã lâu rồi, nhưng thành linh nàng kể lại, tưởng như là Liên vừa trình bày chuyện này lúc hai người nghỉ mát trên Đà Lạt.

Bấy giờ Hồng đã trở lại bình thường và họ nói chuyện tay ba rất là vui vẻ. Cúc nói đùa nhiều lần, như là để tạ tội đã làm ngọt ngạt không khí một lúc. Mà kẻ nói đùa thường quá, thì phải lầm lỗi. Cúc hỏi Hồng:

– Hôm nay Cúc đi vắng, chị Hồng phải nói thật, vậy chớ anh Thảo có đi đâu hay không?

Thảo phá lên cười một trận cười giả, còn Hồng thì bỗng sượng sùng trở lại như khi nãy. Nàng mỉm cười, gượng gạo đáp:

– Thảo đừng dẫn lăm, Cúc đừng có nghĩ quấy.

Cúc đứng lên mà đi, vì nàng đã ăn xong, mà cũng để cho mình khỏi để lộ sự kinh ngạc của mình ra.

Tại sao cơn cười của Thảo nghe giả tạo thế, và tại sao Hồng bỗng đứng lại sững sùng?

Giây lát sau Cúc trở lên, tuyên bố là còn mệt rồi đi nằm liền, Thảo đọc xong tờ báo chiều, rồi cũng đóng cửa tắt đèn, đi nằm.

Khi Thảo vào buồng thì thấy Cúc đang nằm nghiêng chớ không phải nằm sấp, nhưng mặt lại úp lên gối. Có tịch, chàng sợ và nghĩ ngay rằng Cúc đang khóc.

Cúc đã biết gì? Chàng tự hỏi rồi rón rén bước lên giường.

Chàng nằm xuống, cũng nằm nghiêng day vào trong như Cúc, nhưng gác đầu lên một tay chống, để được ở trong một cái thế ngóc đầu cho dễ rình vợ.

Không nghe thấy động tĩnh gì, chàng chồm tới hôn nhẹ lên ót vợ một cái rồi gọi và hỏi khe khẽ:

– Cúc ơi! Em đã ngủ chưa?

Cúc lật ngửa thật lẹ, khiến Thảo hết cả hồn vía trước thái độ bất thần ấy trong khi đang định ninh rằng vợ giận hờn thật, hay giả giận hờn, chàng phải năn nỉ ỉ ôi lâu lắm họ mới làm lành với nhau được.

Cúc cười hỏi:

– Em về, anh thất vọng hay là mừng?

– Cứ bấy nhiêu đó nữa. Đàn bà thật là lộn xộn. Sao lại thất vọng?

Nói rồi chàng cho cánh tay trái của chàng chun vào cái kẽ hở giữa gối và ót của Cúc rồi kẹp đầu Cúc lại, hôn vào má Cúc.

Lạ quá! Cúc bất động và làm thinh.

Thảo không thể nào biết được rằng Cúc đang bận lo ra vì một sự kiện kỳ dị lắm.

Khi nãy vào đây trước, nàng đánh hơi được mùi gì hơi là lạ. Nàng tìm kiếm mãi và rốt cuộc biết rằng mùi ấy ở trong gối. Thế nên nàng đã úp mặt vào gối để truy tầm căn cước thật của cái mùi đó, cử chỉ mà Thảo ngỡ là nàng khóc và mới ngạc nhiên, sợ hãi khi thấy vợ lật lại thật lạ, rồi lại cười nữa.

Đó là mùi đàn bà, mùi da thịt của đàn bà lẫn lộn với mùi nước hoa. Nói theo người Pháp thì đó là một “thoảng nghi ngờ mùi vị”, nghĩa là một cái mùi rất là mong manh, có thể có mà cũng có thể chỉ là ảo tưởng thôi.

Nghe chồng vào, Cúc day lại để rước chồng; nhưng vẫn còn băn khoăn ghê lắm, nên đón tiếp chồng xong, nàng lại để thần trí chìm trở vào băn khoăn vừa mới nhóm.

Thảo đã cẩn thận mà không khỏi. Chàng đã thay áo gối và thay tra ngày một, sáng dậy là thay tất cả. Nhưng khi sáng nầy lại quên đi. Có lẽ tấm tra cũng tấm mùi ấy, nhưng tra xa mũi của Cúc nên nàng không bắt được hương đó nơi tra mà chỉ tìm thấy nơi gối thôi.

Tuy nhiên, không có gì chắc chắn, nên Cúc không hỏi vặn Thảo gì cả.

Và nàng cũng nhớ thương chồng, nên dẹp những thứ không đâu ấy lại để đáp lại vuốt ve của chồng.

Thảo mò lưng của vợ để tìm cái nút ruồi son mà chàng biết rằng không có, biết rằng không có nhưng cứ muốn tìm, tìm để sự vắng mặt của nốt son âm thầm xác nhận rằng đây là Cúc chứ không phải Hồng.

Chàng cần sự xác nhận nầy lắm vì chàng nghe như thần trí mình ở trong cũi

u u, minh minh thật thật, hư hư, và tự hỏi người mình đang ôm ấp trong tay là ai.

Hai chị em không khác nhau một nét nhỏ. Giờ đã đẻ một lần rồi, Cúc có tròn trịa hơn Hồng thật đó, nhưng sự tròn trịa của nàng, khó lòng mà thấy được bằng xúc giác.

Cúc hỏi:

- Anh tìm gì?
- Không, anh đâu có tìm gì.
- Anh tìm gì ở lưng em?

Thảo rụng rời. Rõ ràng là chàng đang mò kiếm cái nút ruồi son, to bằng hột tiêu sọ, cái nút ruồi mà khi cổ áo của Hồng ra, chàng đã vội tìm ngay rồi bật cười mà nhớ lại tiết lộ của Cúc trong đêm tân hôn.

Thảo hoảng quá, ấp úng chối:

– À không, anh thoa lưng em ấy mà!

Bấy giờ Thảo thấy là nguy quá. Chàng đã đề phòng mọi việc, nhưng cứ vô tình có những cử chỉ, những thái độ nó tố cáo chàng.

Thấy vợ không hạch sách nữa chàng an lòng, kéo Cúc nằm nghiêng lại rồi thoa lưng nàng thật sự. Một lần nữa, Cúc làm tỉnh và bất động. Nàng lại bắn khoả về việc mới xảy ra.

Hai vợ chồng ăn ở với nhau đã có một mặt con và nếu nàng không bị cột chùm trứng, cỡ lẽ nàng đã cần thai đứa con thứ nhì rồi. Vậy mà Thảo chỉ mò kiếm trên lưng nàng có một lần thôi, trong đêm tân hôn, và hỏi:

– Đâu cái nút ruồi son của Hồng tại đâu?

Nàng đã chỉ cho chồng biết vị trí của nút ruồi son ấy, nốt ruồi son của Hồng, nhưng dùng lưng của nàng mà chỉ. Rồi từ đó về sau, không bao giờ Thảo hỏi về vụ ấy nữa. Có sao đêm nay...?

Thảo cố mơn trớn vợ cho Cúc quên đi, và nhút là cố lấy lại tín nhiệm của nàng. Chàng nói:

– Lễ phục sinh năm tới anh với em đi Đà Lạt nữa nhé. Lần đó ta sẽ ở lâu, anh có hỏi ý ông chủ của anh rồi ổng ưng thuận cho anh nghỉ nửa tháng.

Cúc vẫn làm thỉnh và bất động.

Mãi cho đến ngày nay mà tấm bố dầy thi hài của Chúa Giê-su còn được cất giữ. Và kỳ lạ lắm là mấy trăm năm sau ngày Chúa Giê-su bị đóng đinh bóng dáng của người lộ ra nơi tấm bố phủ ấy.

Tín đồ Ki-tô-giáo rất xúc động trước “phép lạ” đó. Nhưng các nhà khoa học thì cắt nghĩa rằng chẳng có gì lạ đâu. Nguyên Chúa Giê-su bị ngược đãi đến bất tỉnh. Người ta ngỡ người đã chết rồi nên đẩy lên người tắm bố ấy.

Người nào mà bị ngược đãi, bị tra tấn, đến bất tỉnh thì người của họ tiết ra rất nhiều hơi và nước. Hơi này là một cái gì vật chất và vì thế nên vật chất đó bám vào tắm bố. Lâu lắm về sau, do những điều kiện khí hậu thuận tiện nào, vật chất ấy lộ ra, thế là hình dáng Chúa Giê- su hiện lên.

Hơi người mạnh lắm thay, và Cúc nghe cái hơi ấy cứ phảng phất đâu đây.

Những cô vợ mà chồng đi chơi bởi, đi gặp tình nơn về lúc khuya, những cô vợ ấy không hay biết gì, thì thật là họ kém về mặt giác quan. Trong những trường hợp ấy hơi người lại còn mới ràng ràng hơn là

chiếc gối đã được Hồng nằm cách đây hơn mười hai tiếng đồng hồ.

– Nhé, Cúc nhé!

– Gì a anh?

– Lễ phục sinh, anh nghỉ mười lăm ngày và ta sẽ đi Đà Lạt nữa.

– Ừ.

Giỏi, em của anh ngoan lắm.

Thấy vợ đã chịu hợp tác, Thảo tặng gia vuốt ve nàng nhưng rồi chính chàng lại làm thình.

Về phương diện tình dục, Cúc là một người đàn bà động tình dưới mức trung bình. Nàng là một hạng đàn bà nết na được nhờ bản chất trời cho. Ấy, nết hạnh của ta cả nam lẫn nữ, đều do cơ thể ta chi phối cả, giáo dục chỉ ảnh hưởng đến được phần nào thôi. Có người bảo rằng ta vô trách nhiệm

về vụ đó, họ không nói ngoa lắm đâu.

Có vuốt ve vợ, có thấy Cúc chỉ rung động vừa chùng thôi, Thảo mới chột nhớ đến Hồng. Hồng cũng thế. Cả hai chị em không ai thuộc hạng Võ Tắc Thiên cả, Hồng có thể ở vậy đến thật luống tuổi mà không hề làm xằng. Thế mà tại sao nó lại chinh phục chàng bằng một lối không sạch sẽ, không đẹp đẽ chút nào, một lối làm chàng nghĩ rằng mình bị hiếp dâm?

Và sau đó Hồng đã nói ra những điều gì rất là khó hiểu về thái độ của nàng. Đêm ấy Thảo cho rằng Hồng chỉ nói bậy cái gì để cho có chuyện để mà xí xóa việc làm không hay của nàng, nhưng giờ, lắng nghe xác thật rất bình thản của vợ, tức là của Hồng, chàng đâm ra hoang mang và rất hối hận là đã âm thầm khinh rẻ Hồng, khinh rẻ Cúc, khinh rẻ toàn thể giới phụ nữ.

Đôi vợ chồng chưa cũ này, xa cách nhau gần mười ngày, đêm đầu tái ngộ lại thay phiên nhau mà làm thính và bất động, vì mỗi người, người nào cũng có ý nghĩ riêng đang ám ảnh họ.

Tuy nhiên rốt cuộc rồi xác thịt cũng thức tỉnh và họ yêu nhau như vào đêm tân hôn.

* * *

Nói rằng Hồng và Cúc như là một người, không khác với nhau gì cả, trừ cái nốt ruồi son ra là nói về mặt ngoài đối với người thường.

Trong đời sống thân mật, họ vẫn khác nhau. Hai tiếng thân mật ở đây, phải hiểu theo Âu Mỹ. Hai tiếng này còn mang một nghĩa khác nữa, theo một nghĩa rất là thân mật, nghĩa là thân đến cái mức bí mật

phòng trung lặn.

Hai chiếc xe hơi mới, cùng một hiệu, chế tạo và ráp cùng ngày, lấy từ hãng ra một lượt với nhau, mà còn không chiếc nào giống chiếc nào, huống hồ gì con người là một thứ máy phức tạp hơn nhiều.

Đừng nói chi đến những cái tế nhị quá lắm, nội cái điểm “tánh cách đàn bà” cũng đủ làm cho Hồng và Cúc là hai người rồi, Cúc là gái một con còn Hồng thì chỉ mới làm đàn bà có một tuần lễ nay thôi.

Thảo rất còn thèm muốn Hồng mà sự gần gũi cho chàng nhiều lạc thú hơn là sự gần gũi với Cúc, mặc dầu tình chàng yêu Cúc quả có lớn mạnh hơn tình chàng yêu Hồng.

Thảo đã chạy đôn chạy đáo suốt tuần lễ nay để tìm một nơi cho hai người gặp gỡ, nhưng tìm chưa ra.

Chỗ thì không thiếu gì. Không biết, ngỡ không làm sao mà có một cái chỗ như vậy cả, nhưng khi hỏi ra thì lũ bạn trai chúng nó cho hàng trăm địa chỉ khắp thành phố.

Khi mà sự mãi dâm bị đẩy lùi vào bí mật thì những đôi nhơn tình trong sạch bị ảnh hưởng lây, không dám sử dụng phòng ngủ nữa, ảnh hưởng nầy biến thành ảnh hưởng dây chuyền, kéo theo nhiều ảnh hưởng khác nữa mà một là những phòng ngủ lậu mọc lên như nấm!

Thảo là người “lành mạnh”, chàng có biết đâu là đâu đâu nên vội ghi những địa chỉ ấy và nhận danh thiệp giới thiệu. Nhưng lũ bạn lại nói:

– Nhưng không chắc anh sẽ nhờ những nơi ấy được.

– Vì sao? Chàng ngạc nhiên hỏi.

– Vì những cuộc đụng đầu nẩy lửa. Nếu

bồ của anh là con gái nhà lành, không nên đưa ẻn vào các nơi đó. Nàng sẽ bị đục đầu với bạn gái, với bà con, với những đàn ông con trai quen biết.

Thảo khổ quá, ngẩn ngơ không biết tính sao, và rốt cuộc họ đoán được tình cảm của chàng, dẫn dắt chàng đến chỗ phải thú nhận nàng là gái nhà lành: họ hứa sẽ tìm cách giúp chàng.

Nơi gặp gỡ của Thảo và Hồng từ rày là tư gia của vợ một tư chức cao niên mà không con. Chồng bà này bị tai nạn xe hơi qua đời, hăng có cho bà chút ít, bà đã ăn hết rồi và hiện giờ túng bấn ghê lắm. Một thằng bạn của Thảo vốn quen biết với bà ta và biết rõ tình cảnh của bà nên cố thuyết phục cho bà nhận tiếp đôi nơon tình ấy.

Thảo và Hồng xa nhau hơn hai mươi ngày rồi, mỗi ngày ngồi đối diện với nhau hơn hai lần, mỗi ngày đi chung xe nhau

một lần mà không nói với nhau gì âu yếm được, ở nhà thì có kỳ đà, còn đi xe thì chàng trước, nàng sau, xe cộ rần rần, không thuận tiện cho việc nhỏ to tâm sự chút nào cả.

Khi chàng tìm được nơi hò hẹn, cho Hồng hay tin thì thấy Hồng cũng mừng rỡ lắm!

Nhưng lúc hẹn ngày hẹn giờ thì cả hai gặp khó khăn. Nếu họ không ở chung nhà với nhau thì mỗi người sẽ bịa chuyện với người nhà của họ là họ phải đi có việc gì đó.

Nhưng trong tình thế của đôi bạn này thì không thể hai người cũng bịa chuyện trùng ngày, trùng giờ với nhau, nhứt là những lần phải “đi có việc” ấy rồi lại sẽ được tái diễn mãi mãi, Cúc có đần bao nhiêu, cũng phải sanh nghi.

Tính tới tính lui mãi, Thảo chợt nhớ ra

là Hồng về sớm được. Thành thử họ hẹn nhau chiều thứ ba hồi năm giờ, Thảo sẽ rước Hồng tại cửa ngân hàng.

Hồng không thể đúng hẹn khít nút vì cũng tùy theo ngày, ngày nào mà tiền của các quỹ và sổ sách ăn khớp với nhau ngay thì nàng mới về thật sớm, còn có gì trục trặc, phải ở lại cho đến chừng nào mọi việc trơn tru mới được đi.

Thế nên Thảo phải đợi hơn mười phút, thật là sốt ruột không biết bao nhiêu. Mất mười lăm phút nầy, lại sẽ mất thêm mười lăm phút để đến nơi hò hẹn nữa, thành thử hai người chỉ còn có nửa tiếng đồng hồ thôi bởi họ phải ra về đúng theo giờ đóng cửa các hăng, sở, hồi sáu giờ chiều.

Thảo hơi ngạc nhiên mà thấy Hồng ra khỏi ngân hàng, tươi tỉnh như thường, không tỏ vẻ gì bức dọc vì đã phải mất thì giờ cả.

Chàng thì chàng rất bứt rứt mà thấy Hồng xuống những nấc thang bằng đá hoa giả, chậm quá, chậm như một nữ hoàng xuất hiện ra trong một buổi dạ hội.

Nên chi, chàng đã cho xe chạy một cách không cẩn thận, nghĩa là không chắc ý là Hồng đã ngồi vững hay chưa.

Khi họ lên tới trên gác giả của bà góa phụ ấy rồi, Thảo mới mát tánh lại được, sau nhiều phút nghiền ngẫm về sự vô lý của mình.

– Ta chỉ còn có nửa tiếng đồng hồ nữa, Thảo than như vậy lúc đưa tay kéo bạn vào người chàng.

Hồng không nói gì cả, chỉ nhìn bạn mà mỉm cười, Thảo lại trách:

– Còn có nửa tiếng mà Hồng không nói gì à? Đừng tưởng là ta nhiều thì giờ lắm đâu như ở nhà hôm trước.

Hồng còn biết nói gì bây giờ. Không lẽ lại nói yêu Thảo, ai lại nói một điều dĩ nhiên ra, trừ phi làm tờ hợp đồng, thảo điều lệ nội quy cho hội nào thì cái gì dĩ nhiên bao nhiêu cũng phải nói cả ra, chớ còn tình yêu thì càng làm thính càng hay.

Không nói nhớ thương nhau à?

Đó cũng là chuyện dĩ nhiên.

Đành là dĩ nhiên, nhưng Thảo không nói ra, Thảo chịu không được.

Nam có khác nữ ở điều đó. Bên nữ họ không cần nói những thứ ấy ra, mặc dầu họ ham nói chuyện hơn bên nam.

– Cúc nó có nghi gì không? Hồng hỏi.

– Hoàn toàn không. Thảo nói láo nhu vậy để cho Hồng an lòng mà được tự nhiên.

– Hồng không tin.

– Có gì đâu làm cho Cúc nghi mà Hồng phải lo hão.

– Thế nào cũng có cái gì.

– Có cái gì?

– Ai biết đâu!

– Trong khi chưa biết thì cứ vui, đừng có lo hão mà xuống cân.

– Hồng lên cân ấy chứ.

– Thật à? Mấy ký lô?

Hồng không đáp, chỉ thở dài mà rằng:

– Đó là một dấu hiệu, dấu hiệu đó không thể nào lọt ra khỏi mắt Cúc được.

– Cho dầu là như vậy đi nữa cũng không sao. Hồng không có quyền yêu một người khác hơn Thảo à?

– Có quyền. Nhưng từ thuở giờ hai chị

em có gì kín đáo bao nhiêu cũng nói cho nhau hết. Cho tới việc ái ân giữa Thảo và Cúc mà Cúc cũng kể cho Hồng nghe thì Cúc có quyền xía vào chuyện riêng của Hồng. Nếu Cúc hỏi thẳng thì Hồng thật không biết nói sao.

Biết Hồng là một người đàn bà rung động rất chậm và rất yếu, Thảo đã bắt đầu mơn trớn bạn ngay trong lúc hai người trò chuyện với nhau.

Hồng chỉ vuốt má chàng là mỉm cười, chàng có cảm giác rằng Hồng không tha thiết lắm về câu chuyện yêu nhau; cả tình yêu trong sạch lẫn chuyện xác thịt.

Hồng cũng không có vẻ miễn cưỡng phải yêu. Có thể nói rằng nàng rất muốn yêu bông bột, nhưng thấy rằng không cần vì nàng chỉ làm bốn phận thôi. Mà bốn phận gì?

Thật là vô lý! Càng nghĩ, Thảo càng không biết đâu là đâu. Xác thịt của Hồng không phải là một hỏa diệm sơn, Hồng không lạnh hẵn, nhưng không nóng được tới cái độ trung bình thì tại sao nàng lại lôi kéo chàng vào một cuộc phiêu lưu mà chàng rất sợ và đã cố tránh?

Thật là kỳ dị. Mặc dầu không phải là tay ăn chơi, là kẻ đào hoa, Thảo cũng không đốt đàn bà.

Chàng biết rằng đàn bà họ cần được âu yếm hơn là cần sinh lý như đàn ông. Họ quý cái thì giờ “giáo đầu”, quý cuộc chuẩn bị ái ân hơn là chính cuộc ái ân. Thế thì tại sao Hồng lại không hề sốt ruột đã mất thì giờ tức là mất cuộc chuẩn bị?

Gặp nhau trong mười lăm phút để diễn cái trò thú vật rồi thỏa mãn, đó là bản chất của người đàn ông chó không phải của họ, nhứt là của một thiếu phụ không bông bột

như Hồng. Thế mà Hồng lại có vẻ như là chỉ cần mười lăm phút ấy thôi! Cái mới kỳ!

Sau những phút sinh lý, người đàn bà chỉ nghe sung sướng nếu được đàn ông tiếp tục âu yếm họ. Thế mà Hồng lại không có vẻ nuối tiếc cái gì cả, bình thản xem đồng hồ tay rồi sửa soạn ra về.

Thật là chán phèo như đi mua vui với một cô gái giang hồ tập sự dốt vánh ngoài bảy chữ.

Nhưng một việc kỳ lạ xảy ra. Thảo chán phèo nhưng đồng thời cũng lại mê say Hồng không biết bao nhiêu. Chàng cảm thấy có cái gì bí ẩn bao trùm mối tình giữa Hồng và chàng, có cái gì như là một uẩn khúc, rất hấp dẫn vì tánh cách ly kỳ của mọi uẩn khúc.

Chàng tin rằng Hồng yêu chàng nhưng không muốn yêu và lôi kéo chàng xuống

vực sâu chỉ vì một lẽ riêng nào đó thôi.

Xe đậu lại ở ngã ba Trần hưng Đạo – Huỳnh Quang Tiên và Thảo phóng xe về trước trong khi Hồng chầm rãi đi bộ theo sau.

Thảo về một mình nên tự nhiên được, và khi Hồng về tới nhà thì chàng đang tắm, Hồng cũng tự nhiên được vì nàng đi “bằng xe buýt” nên không thể về sớm chiều nay...

* * *

Quả đúng như Hồng đã lo sợ. Cúc đã thấy “cái gì”, vì thế nào cũng có cái gì, y như Hồng đã quả quyết.

Không có cái gì được giấu nhem bằng những cuộc ám sát và những cuộc... yêu đương vụng trộm của con gái nhà lành. Nếu chuyện trước, có “ca” còn lọt khỏi mắt

các nhà thám tử đại tài được, chuyện sau là chuyện không sao che đậy mãi mãi.

Con trai thời trước rất chuộng trình tiết, đi coi mắt vợ cứ bần khoản không biết làm thế nào để khám phá coi các thiếu nữ mà họ xem mắt, có còn trinh hay không. Thật là thiếu kinh nghiệm.

Khi một người con gái biến thành đàn bà được một tháng sắp lên, họ đã khác con gái rồi. Không, không phải vì họ nở nang hồng hào ra đâu. Quả họ nở nang, hồng hào hơn lúc còn con gái thật, nhưng không phải chỉ có thế.

Còn cái gì khác nữa?

Cái đó, chắc chắn là không ai nói ra được, nhưng những người có mắt tinh tế đều nhận thấy ngay, phương chi mắt tinh tế của Cúc lại còn được những nghi ngờ trong cái đêm nàng đi vắng mới về nhà

giúp cho sáng suốt hơn lên.

Quả có cái gì.

Chẳng hạn Thảo không thềm nói tới Hồng nữa trong câu chuyện giữa hai vợ chồng với nhau, không mua sắm gì cho Hồng nữa như trước kia. Làm thế, chàng muốn tránh khỏi phải lộ xúc động ra trong lời nói, nhưng tự nhiên thái độ này biến thành có “phủ định”.

Có cái gì rất là khả nghi trong sự thờ ơ quá mức thường của người anh rể này đối với cô em vợ mà trước đây hẳn rất mến thương.

Lại chẳng hạn những chiều về trễ. Cứ đều đều mỗi tuần hai người này đều có về trễ hai lần, không trễ nhiều lắm, chỉ mười mười lăm phút là cùng, nếu như không có những khác thường khác thì có lẽ Cúc cũng chẳng xem điều đó đáng chú ý. Càng

lạ hơn là hể hôm nào cậu về trể thì y như là cô cũng về trể.

Nhưng cái dấu hiệu nổi bật nhất là cái này, cái mà chỉ có người vợ là thấy được thôi. Những ông chồng đi chơi bởi có thể xóa dấu vết hoang đàng của họ một cách dễ dàng, chẳng hạn như tắm gội, thay y phục để không còn mùi hương, vết son nào trên người, trên quần áo của họ cả, còn cùng lắm, nếu thiếu phương tiện thì cứ để vậy về nhà mà tránh gần vợ là xong. Chớ như những ông có nhơn tình thì khác hẳn.

Họ không thể không ăn nằm với vợ họ, mà hể có ái ân là bị lộ tẩy. Dễ hiểu quả! Khi ta yêu đương một phụ nữ khác hơn là vợ ta thì ít lắm cũng trong một thời nào đó, ta nghe cái thú vị yêu đương vợ nhà kém đi.

Sự nghe kém sút ấy chính là cảm giác của ta, nhưng kỳ lắm là vợ ta cũng nghe được. Sự thiếu hứng khởi, thiếu bông bột

nơi ta rõ rệt quá, ta có giỏi gian lận, giỏi giả vờ thế nào rồi sự đóng kịch của ta cũng lộ chơn tướng là đóng kịch.

Đàn bà họ tế nhị lắm trong những việc nhỏ nhỏ như vậy, nhứt là đàn bà đang nghi ngờ, đang ghen.

Thảo không bớt yêu vợ chút nào cả, nhưng đó là nói tình yêu tinh thần kia chớ còn về phần xác thịt thì hẳn là chàng cảm thấy rằng Cúc kém hơn Hồng.

Hai người nầy như là một. Đành vậy. Nhưng vẫn là hai, mà một thì đã cũ rồi, không sao hấp dẫn bằng cái bản sao còn mới.

Thảo không thừa thớt trong việc ái ân với vợ, nhưng Cúc vẫn tiếp nhận được sự thiếu phần khởi của chàng, vẫn thấy rằng chàng làm bốn phần một cách miễn cưỡng.

Cúc rất ngạc nhiên mà nghe mình đau. Trong đời nàng, không bao giờ nàng thấy nàng với Hồng là hai người và đối với Hồng, nàng không bao giờ có ý nghĩ về quyền sở hữu.

Nàng lấy chồng rồi thì vì sự tiện lợi, họ chia hai quần áo, giày guốc, khăn, lược, phấn son, tiền bạc, chỉ vì sự tiện lợi thôi, chứ không người nào nghe trong bụng về điều “của tao”, “của mày” cả.

Nàng không dè rằng quyền sở hữu vẫn có, có về một thứ, thứ ấy là người chồng. Chia nhau với thứ gì cũng được cả trừ... thứ chồng ra.

Thì ra, hai anh em, hai chị em sanh đôi không thể là một người, mặc dầu họ giống nhau ở mọi điểm, kể cả ở cảm nghĩ. Họ cảm như nhau, cùng yêu một người, nhưng quyết dành người đó cho riêng phần họ.

Cúc đau nhưng chưa biết phải có thái độ nào.

Nàng không tin rằng Hồng đã phản bội nàng, nên lâu lắm, mấy tháng sau, đêm đó do nhiều dấu hiệu đích xác nàng mới dám để quyết Hồng là kẻ đã cướp tình yêu của nàng. Như vậy cơn giận của nàng không thể nổ bùng lên, nàng mới đủ bình tĩnh mà lặng lẽ tìm cách đối phó.

Không, không có vấn đề đi bắt ghen. Riêng trong trường hợp này, giựt lại người đàn ông không phải là bài toán chính. Vấn đề là ở sự phản bội của con người mà nàng có thể gọi bằng “mình” kia lận.

Con người ấy không được phản bội cái phân nửa của nó!

Nàng nhớ có nghe chồng nàng kể chuyện “Hai anh em Xiêm”. Đó là một trường hợp sanh đôi hi hữu trên thế gian:

hai anh em dính lại với nhau ở đằng hông, tức là như một người, đúng thật là như một người. Vậy mà mỗi người lại cưới riêng một người vợ. Khi một trong hai anh em đó ăn nằm với vợ hắn, bí mật phòng trung của hắn bị người kia thấy, biết cả, nghĩa là họ không thể có đời sống riêng tư. Nhưng họ vẫn không chung vợ được.

Không, không thể chia thứ đó, mà cũng không được phản bội ở mặt đó. Phản bội một người anh, một người chị sanh đôi, tức là phản bội chính ta rồi vậy. Mà người tự phản bội mình, không còn là con người nữa.

Con người ấy phải bị trừng trị!

Bao nhiêu tức giận được đè nén từ mấy tháng nay bị trút cả lên đầu một mình Hồng thôi. Nhưng rồi Cúc lại bối rối vô cùng, vì không biết phải trừng trị Hồng bằng cách nào.

Hồng rất thẳng thắn. Nếu ra mặt ghen tương, cật vấn nó, chắc nó sẽ thú tội. Mà như vậy còn làm sao mà tức giận nữa được để thẳng tay trừng trị nó. Mà thẳng tay như thế nào mới được chớ?

Lắm khi Cúc ao ước cho Hồng tự xử, bằng cách dọn đi êm thấm. Nàng sẽ tìm thế hoàn phân nửa giá của nhà đất nầy lại cho Hồng, bằng tiền mặt, cũng như là chia gia tài với nhau, rồi mạnh ai sống đời nấy, trọn đời không ai biết tới ai nữa.

Nhưng Hồng nó đã phản bội thì khó mong nó hối hận lắm.

Đuổi nó đi chẳng? Thì ít lắm cũng phải ra mặt ghen tương. Ừ, thì cứ ghen tương. Đó là quyền tuyệt đối của người đàn bà có chồng. Nhưng mà kỳ, không hiểu sao Cúc lại nghe mắc cỡ nếu nàng ra mặt ghen.

Hồng là Cúc. Từ bao nhiêu năm nay, cả

hai đều nghĩ như vậy. Ghen với Hồng, tức là ghen với chính mình.

Hai người hay một? Cúc tự hỏi như vậy, rồi muốn điên lên, không còn biết ra sao nữa. Rõ ràng là nàng ghen, mà cũng rõ ràng là nàng xem Hồng là nàng, sở hữu của Hồng là sở hữu của nàng và ngược lại.

Một ác ý khủng khiếp đôi khi lại lớn vồn nơi trí của Cúc. Ác ý này thường hiện ra nơi những người hiền từ nhút, khi mà họ lâm vào một thế bí không thể thoát ra được bằng ngõ nào cả. Hồng phải chết đi. Nếu nó không tự nhiên mà chết đi thì phải giết nó.

Ừ, phải giết nó! Chỉ có cách đó mới giải quyết được bài toán nan giải là ghen, nhưng không thể ghen với chính mình.

Ác ý này, thoát tiên không làm cho Cúc rùng mình. Giết Hồng như là tự hủy mình

chớ không có gì lạ, mà tự tử là giải pháp thường dùng của những kẻ bí lối.

Nhưng mà rồi Cúc lại rồn óc trước cái ý nghĩ cầm dao đâm vào ngực Hồng, hoặc bỏ một liều thuốc độc vào chén trà của Hồng.

Giết người là một hành động mà không phải ai cũng làm được: Lắm gia đình gồm hơn mười sanh mạng mà không một ai đủ can đảm cắt cổ gà cả thì đừng nói chi đến việc cướp lấy sự sống của con người.

Cúc nghe rõ là mình không thể giết một người. Mà như vậy, không còn là quyền sinh nữa, không còn là tự hủy mình nữa, mà Hồng là một người khác.

Có lên cơn điên được hay không? Hồng là nàng, nàng là Hồng, hay là hai người là hai thực thể khác nhau?

Đuổi Hồng đi đành hay không là do cả ở câu trả lời đó mà nàng đã không trả lời

được nên mới tiến đến lối ra tội lỗi kia.

Trong những trường hợp như trường hợp Hồng, Cúc người đàn ông thường thì bị quên. Bà vợ nạn nhân đau xót quá vì bị cái phân nửa con người của họ phản bội, nên chỉ căm tức cái phân nửa ấy thôi, mà không nghĩ đến công việc chia trách nhiệm ra, gian phu, dâm phụ, mỗi người bị bắt gánh chịu một ít.

Sự bất công của bà vợ nạn nhân, trong riêng trường hợp Hồng Cúc, thật ra thì không bất công, y như Cúc biết được sự thật là chính Hồng đã lôi kéo Thảo vào tội lỗi.

Nhưng Cúc đâu có biết sự thật đó. Thành thử nàng bất công vì niềm đau nói trên làm nàng mù quáng đi.

Có một buổi chiều, Thảo không về vì được bạn hữu mời đi ăn tiệc tất niên. Cúc

ngờ chồng kiểm chuyện để đi với Hồng nên tức quá, không làm bếp được, giao hết mọi việc cho con sen rồi đi nằm.

Cúc nằm đó rồi càng nghe càng tức thêm. Nội nhà, chỉ có nàng là thiệt. Thiệt không phải vì cái chuyện bị chồng cạm sừng, bị chị cướp chồng, chuyện ấy đã cầm bằng như là chuyện đã rồi, không sửa đổi gì được nữa, nhưng thiệt đây là thiệt về phương diện tình cảm khác.

Thảo có sợ hãi nàng thật, có hối hận, có bứt rứt đã làm quấy, có khổ vì không tìm được lối ra, nhưng những khó chịu đó, không thấm vào đâu với cái ghen không thể ra mặt của nàng.

Hồng thì lạ quá, nó cứ tỉnh rụi làm như là không có gì xảy ra cả, khiến lắm khi Cúc cũng đã đâm ngại rằng mình nghi quấy cho cái phen nửa của nàng.

Hồng nó không trắc nết, không lẳng lơ, không phải là kẻ mặt dạn mày dày đến đổi lỗ lăm rồi mà không biết hối hận, hay ít lắm, không biết sợ sùng, e lệ.

Thế mà sao nó bình yên được như vậy? Đành rằng nó ít nói hơn trước thật đó, nhưng nó không tỏ vẻ gì khó chịu cả.

Chỉ có nàng là như kẻ có tội thôi. Nàng không dám nhìn thẳng Hồng, mắc cỡ giùm cho cái xấu hổ mà đáng lý ra Hồng phải chịu đựng, trợn trạo nuốt mãi những cơn ghen nó làm nàng ghen nơi cuống họng mỗi ngày không biết mấy bận.

Cúc vững tinh thần lắm, không thôi đã được đưa đi nhà thương Chợ Quán như Hồng rồi, vì sự nén tâm, sự dồn ép một thứ tình cảm cần bộc lộ, càng ngày càng nuôi cho tình cảm ấy trưởng thành thêm, mà khi không thể tháo củi sổ lồng, tình cảm đầy ứ đó dĩ nhiên phải quay lộn vào trong

để tàn phá tâm linh con người.

Thình lình nàng nghe tiếng giầy đàn bà bước lên thềm, lắng nghe rõ cái nhịp bước thì nhận diện được kẻ vào nhà là ai.

Cúc ngạc nhiên rồi hơi hồi hận. Té ra nàng đã nghi quấy cho hai người và Thảo đi ăn ở ngoài thật.

Hồng thay y phục, toan đi tắm, nhưng thấy con sen lụi hụi một mình nên chỉ rửa tay rồi làm bếp thay cho Cúc.

– Cô đâu? Hồng hỏi con nhỏ ở.

– Cô đi nằm từ hồi bốn giờ tới bây giờ.

Hồng không lo sợ gì cả, bởi nàng đang khỏe mạnh thì không thể nào Cúc lại đau ốm được, nếu kể đến tình trạng khí hậu và điều kiện sống giống hệt nhau của hai người.

Nàng cũng không ngạc nhiên vì sự lánh mặt của Cúc. Cúc chưa hề nói ra, chưa hề tỏ ra kín đáo rằng Cúc biết cái gì, nhưng Hồng vẫn biết rằng Cúc biết và thế nào rồi ngày kia giông tố cũng nổ bùng lên. Có lẽ hôm nay sự lánh mặt này là ngọn gió tiên phuông báo trước sự nổ bùng mà Hồng dự liệu chớ không có gì lạ đâu.

Hồng đã tìm sẵn thái độ, không phải để đương đầu với Cúc, hay để đầu hàng Cúc, nếu Cúc ra mặt ghen tương thì nàng cũng không sợ hãi cơn sấm sét nào cả.

Vậy Hồng bình tĩnh lắm, trí tưởng nghĩ vẫn vờ về nhiều việc cho nên Cúc xuống nhà sau mà nàng không hay.

Mãi tới lúc Cúc chụp lấy vai nàng, nàng mới giật mình ngẩng lên.

Cúc tái mặt, vì tức giận mà cũng vì mắc cỡ. Nàng quyết thừa cái dịp hiếm hoi mà

Thảo không có ở nhà hôm nay để cất vắn Hồng một lần cho dứt khoát.

Và tính xong, cơn ghen vốn đã dẹp được khi chợt thấy ra rằng chiều nay họ không phải có hẹn với nhau mà nàng đã ngộ, cơn ghen của nàng lại sôi lên khi thấy mặt Hồng.

Hồng ngẩng lên, quả cô hết hồn trong mấy giây vì đã bị chụp thành linh, nhưng rồi nàng bình thản lại ngay.

Sự thản nhiên của kẻ phạm trọng tội, trước mặt ông tòa khiến Cúc sôi gan lên.

Nhưng khi bốn mắt gặp nhau, can đảm của Cúc bỗng dũng biến mất thành linh. Nàng không hèn nhát và đủ gan dạ để bảo vệ hạnh phúc của nàng, bất kỳ tình địch là ai... trừ phi kẻ ấy là người này.

Có cái gì thèn thẹn khi mà Cúc nhìn đôi mắt giống hệt đôi gương; gương này là

gương đặc biệt không soi mặt nàng mà lại soi đáy hồn nàng.

Dường như là những cảm nghĩ của nàng hiện ra nơi đôi mắt ấy và Hồng đã biết rõ cả tâm hân của nàng và cả ác ý đạo trước của nàng nữa, cái ác ý thoáng qua nó xui nàng giết Hồng ấy.

Cúc cúi đầu xuống, lấy tay lại.

Nếu trong lúc này mà Hồng chịu cho đôi lòng cảm thông với nhau, ôm lấy Cúc mà khóc ra những giọt lệ thú tội, thì Cúc cũng đã ôm lấy Hồng mà khóc ra những giọt nước mắt khoan hồng tha thứ, rồi chắc hẳn hai chị em họ sẽ chia chồng với nhau, chứ không có cách nào khác hơn.

Nhưng mà Hồng không làm thế. Nàng không phải là kẻ mặt chai mày đá đâu. Sở dĩ không có sự cảm thông đáng lý gì nên có, và theo thường tình thì có, là vì nàng

quan niệm hợp lý rằng nàng không phạm tội và nàng sẽ có cách đền cái tội mà Cúc gán cho nàng.

Cúc giựt tay lại, cúi gằm mặt xuống, làm thỉnh và do dự mấy mươi giây rồi vụt đứng thẳng lên, trở vào buồng một nước.

Từ đây bắt đầu một cuộc tuyệt đàm dài hạn giữa tay ba trong gia đình này.

Cúc xấu hổ quá mà bị Hồng biết thấu tâm can nàng, lại xấu hổ đã không đủ can đảm làm cái việc phải làm. Và nàng lại càng tức giận hơn, càng hờn nhiều hơn, nên nhất quyết không trao lời với ai nữa cả.

Lẽ cố nhiên là nàng tránh gặp mặt Hồng, rút mất trong buồng những lúc Hồng ở nhà, ăn cơm trước mỗi hôm, để cho hai người kia họ chung bữa với nhau.

Hồng thấy rằng tìm cách hòa giải sẽ không đi tới đâu cả. Chỉ có thú nhận tội

lỗi, cam kết ăn năn hối cải thì mới hòa giải được thôi, nhưng trong trường hợp của nàng, nàng lại không nên làm những thứ ấy vì một lẽ riêng nên không có vấn đề hòa giải.

Thảo thì nằm trong thế “kẹt” không thở được. Tự do ở ngoài, về nhà chàng lại không dám hó hé lời nào, sợ chọc giận Cúc thêm thì nguy.

Cúc sẽ nói trong bụng: “Ừ, tội bây, bây giờ mặc sức chuyện trò, mà giỡn hớt với nhau đó hả? Trong khi đó thì tao đây gan ruột héo hon, trăm cay nghìn đắng, tội bây cũng cứ bất kể! Được, để tao cho tội bây biết tao!”

Nếu Cúc mà có những ý nghĩ như vậy thì sấm sét sẽ bùng nổ. Vì thế mà Thảo cũng cứ ngậm câm.

Đây là một trại chứa toàn người á khẩu, nhưng cái trại ấy mà người ta thường đi viếng ở Lái Thiêu, những khách hàng của nó vẫn ú ớ, vẫn vui đùa với nhau. Ở đây, trại á khẩu này tiến xa thêm một bậc, hóa ra là trại “cấm” khẩu.

Thảo sợ nhất là ban đêm. Ăn cơm tối xong, vào buồng ngay thì nực nội, bực bội, còn ở ngoài để trò chuyện với Hồng thì không dám, còn đi hóng mát ngoài sân, lại càng không dám hơn.

Trò chuyện với Hồng ngay tại buồng ăn thì ít nguy, vì Cúc có thể nghe và kiểm soát được họ nói gì với nhau. Đi hóng mát ngoài sân, sẽ bị nàng nghi là tránh xa nàng để nhỏ to tâm sự thì rầy lăm.

Trong cái đêm đầu mà Cúc quyết định lánh mặt và cấm khẩu, sau khi mắc cỡ đã bị viêt vị lúc chụp vai Hồng, Thảo không khó chịu mà trái lại rất mừng, Cúc ra mặt

giận hờn, ghen tương, ít lắm là với riêng chàng, chàng sẽ có lối thoát. Cúc nói được, hành hạ chàng được, nàng sẽ hả hơi và hai người sẽ có dịp hòa giải với nhau để ra khỏi không khí khá nặng do một người ghen mà chưa ghen ra mặt được tạo nên.

Đêm đó, chàng bước vào buồng thì thấy mừng đã buông xuống và Cúc nằm day mặt vào trong.

Từ ngày lấy chồng, Cúc đã bỏ thói quen ngủ sớm như gà của hai chị em chuyên sống ẩn khuất này. Đôi vợ chồng trẻ mới lấy nhau, có rất nhiều điều để nói với nhau, đêm nào họ cũng rù rì mấy tiếng đồng hồ mới ngủ.

Rồi khi nàng thọ thai, rồi lại bị cái thai hành không ngủ được. Kể đó, sau khi lâm bồn, bận săn sóc con, nàng càng ít ngủ hơn.

Tất cả mấy giai đoạn ấy, kế tiếp nhau mà xếp thành lần cái thói quen mới của nàng là thức rất khuya.

Như vậy, không thể bỗng dưng đầu hôm sớm mai mà Cúc lại ngủ hồi tám giờ rưỡi đêm.

Thảo biết vậy, nhưng chưa rõ mình phải xử sự ra sao.

Vợ chồng nào cũng thế, ăn ở với nhau vài tháng, lắm khi vài tuần là có chuyện giận hờn với nhau rồi. Nhưng không khó làm lành, và Thảo đã làm lành với vợ không biết mấy trăm lần rồi.

Nhưng lần này thì khác.

Không phải chỉ mơn trớn vuốt ve nàng, chỉ nhận bừa mọi tội lỗi, xin nàng tha thứ là xong đâu.

Lần này thì khác.

Có những khi Cúc giận hờn, Thảo không biết rằng mình đã phạm tội gì, nhưng chàng lại dám xin tạ tội. Lần này chàng biết rõ tội lỗi của mình, nhưng không đủ can đảm thú nhận thì tính sao bây giờ?

Còn dỗ ngọt suông như dỗ một đứa em nhỏ làm nũng, nhõng nhẽo để được cưng thì không ăn thua gì đâu mà ra công cho khổ cực.

Cái bí của gia đình tay ba này là kẻ này đọc được ý nghĩ của kẻ kia, ai cũng biết rằng người kia biết mình biết gì, nghĩ gì, nhưng không ai nói ra được cái gì cả.

Nếu Hồng chỉ là em ruột hay chị ruột của Cúc thì bài toán đã không điên đầu như vậy, vì người ta có thể ghen với em ruột, với chị ruột nhưng không thể ghen với cái phân nửa của người ta. Nhưng ta có thể phản bội em ruột chị ruột mà không có thể phản bội cái phân nửa của người ta.

Phương chi Hồng có phản bội đâu. Nàng đã hành động không phải vì bản năng thú vật, vì nhu cầu sinh lý nào, mà ý thức rõ rệt về cái điều nàng phải làm. Mà điều ấy không thể nói ra cho ai biết hết vì người ta sẽ ngăn nàng.

Thảo nằm ngửa, tay gác lên trán, nhìn trần mùng mà nghĩ kể.

Nếu cứ mặc kệ cô vợ rắc rối này, chàng cũng không mất một giờ ram thịt nào. Chàng đang có trong tay một người đàn bà hơn Cúc thì hơn chớ không kém, chàng được thỏa mãn cả về mặt tinh thần lẫn thể xác, ai đại hờn mát thì thiệt thân.

Nhưng mà như vậy không được đâu, là vì chàng còn yêu vợ nên thương xót Cúc vô cùng trước niềm đau thâm của Cúc.

Hơn thế, chàng nhận lỗi mình, tự nhận với mình chớ không đợi ai hài tội. Tánh

lượng thiện và chuộc công bình của chàng không cho phép chàng cứ mặc kệ Cúc.

Thảo lấy tay gác trán xuống, đoạn day nghiêng vào trong. Giây lát sau, chàng xít lại gần Cúc, lật mái tóc Cúc và hôn nhẹ nhẹ lên ót nàng.

Cúc không hất chàng ra, không giẫy nảy, không dang ra xa.

Nàng chỉ làm thế những lần hôn nho nhỏ thôi.

Thảo đoán rằng lần này Cúc quyết làm một tảng đá, một khúc gỗ. Nhưng lạ sao, khi cầm vai Cúc để lật ngửa Cúc ra thì Cúc để cho chàng lật rất dễ dàng chớ không cố trì lại, đợi Thảo năn nỉ ỉ ôi vỗ về năm bảy phen như những lần hôn giận trước.

Phản ứng bất ngờ này khiến Thảo lạc hướng và đâm sợ. Cái gì tự nhiên theo lệ thường thì rất dễ xử sự. Thường thì Cúc

trì lại. Nhưng chàng vuốt ve nàng, thủ thỉ những lời xin lỗi độ nửa tiếng đồng hồ thì Cúc nức lên một tiếng rồi òa ra mà khóc. Thế là xong chuyện. Chàng chỉ còn phải dỗ một đứa em nhỏ nhõng nhẽo cho nó nín thôi.

Cúc bị lật ngựa, đầu gối lên tay Thảo, cánh tay nầy chàng đã chìa sẵn ra lúc nắm vai vợ mà kéo nàng cho nàng bỏ dáng nằm nghiêng.

Mắt Cúc nhắm nghiền lại, hơi thở của nàng đều đều như là nàng đang ngủ say.

Thảo hôn lên đôi mắt ấy, như chàng thường hôn, rồi chợt thấy là chàng nên làm bộ như không có gì xảy ra thì hơn.

Vậy chàng lại hôn lên tóc lên trán bạn. Chàng vuốt ve mơn trớn người bạn đời của chàng y như là chuẩn bị để ái ân với nhau trong những ngày cơm lành canh ngọt.

Thảo tiến lần đến giai đoạn cuối cùng, không gặp chướng ngại nào, nhưng khi chàng làm cái cử chỉ chót hết thì Cúc vội đưa tay lên để nắm chặt lấy tay chàng.

Hai bàn tay nầy rồi bất động trên bụng Cúc, ngay tại cái nơi mà Thảo toan mở khóa động đào.

Thảo thấy rõ là Cúc không muốn hất hủi chồng, nhưng nhút định từ chối. Những lần giận nhau trước, nàng hất tay chồng lia lịa, nhưng hất rồi để mà tha thứ. Lần nầy không tha thứ được thì hất tức là hất hủi vậy, nên chi Cúc tránh thái độ đó.

Hiếu vợ ngay. Thảo không nài nỉ.

Kể từ đêm ấy, vợ chồng Thảo không ăn nằm với nhau nữa.

Nhu cầu xác thịt nơi người đàn ông bạo tợn lắm, nhưng Thảo đã có Hồng. Tuy nhiên chàng thấy rằng không thể như vậy

được. Chàng đã thử xin mấy lần nữa, mà không xong khiến chàng hoảng sợ quá.

Cúc quyết để nỗi sầu, niềm đau của nàng quay vào trong, chịu khổ một mình cho đến trọn kiếp đây rồi.

Không, không thể như vậy được. Nhưng biết làm thế nào bây giờ?

Đoạn tuyệt với Hồng là giải quyết được tất cả, nhưng đó là tiểu ri, lý tưởng lắm, mà nào có dễ dàng như thế đâu.

Không dễ dàng vì chàng cũng yêu Hồng như yêu Cúc, mà còn hơn nữa là khác: với Hồng chàng hưởng lạc nhiều hơn vì Hồng chưa sanh nở lần nào.

Lắm khi chàng nghĩ mãi nát trí rồi đâm giận Hồng. Mọi việc rắc rối cũng do Hồng gây ra cả, chớ đầu dây mối nhợ nào phải tại chàng.

Quả chàng có thêm muốn Hồng thật đó, nhưng chàng đã chiến đấu với nhu cầu hạ cấp của chàng và chàng đã thắng chàng.

Chính Hồng đã có sáng kiến, đã âm mưu; chàng chỉ thủ vai thụ động thôi.

Nhưng rồi đầu vẫn nằm đó, chàng không thể có thái độ đối với kẻ gây tội lỗi. Nhút là giờ mà Cúc rút vào vỏ, chàng chỉ còn Hồng để an ủi chàng thôi thì làm sao mà tẩy chay Hồng cho được.

Chẳng những thế, chàng còn nghe cần gặp Hồng thường hơn, trước kia một tuần hai lần, giờ thì ba, vào những ngày chẵn, thứ hai, thứ tư, thứ sáu.

Chàng đói khát về tình cảm và cũng đói khát về sinh lý. Tuy nhiên chàng chỉ được thỏa mãn về phương diện thứ nhì thôi. Có dư thì giờ bao nhiêu Hồng cũng chẳng chịu “làm tình” với chàng.

Nàng chỉ nghe mà cũng không bao giờ nói, chỉ để cho Thảo vuốt ve mà cố giấu rung động của nàng, dĩ nhiên cố thụ động không hề tỏ ra yêu Thảo.

Nếu Thảo là tay ăn chơi sành phản ứng của phụ nữ đủ các hạng, chàng sẽ cở cảm giác rằng Hồng có thái độ của một cô gái giang hồ hạng dốt nghề.

Bọn kỹ nữ thì lẽ dĩ nhiên không còn rung động trước yêu đương xác thịt của khách, nhưng nếu được học nghề, họ biết giả vờ rung động. Có một hạng buôn hương không bao giờ được ai chỉ bảo bảy chữ tám nghề gì cả, hạng này thì giống hệt một thân cây chuối được đốn ngã xuống. Hồng cũng như thế.

8.

Hồng mới và có hai và cơm thì thành
lình thấy mọi vật quay tròn quanh
nàng và cái gì cũng đảo lộn cả.

Nàng buông đũa, hai tay bóp lấy thái
dương, mắt nhắm nghiền lại.

Thảo hỏi khẽ:

- Chóng mặt hử?
- Ừ, xây xẩm mặt mày hết.

Hồng cố nuốt vội miếng cơm đang ngậm trong miệng, mở mắt ra, rồi vịn bàn để đứng lên.

– Hồng không nên đi. Ai lại đang chóng mặt mà đi.

Nhưng Hồng chạy chớ không đi.

Nền nhà xưa cao lắm. Thảo hết cả hồn vía mà thấy Hồng bước xuống những nấc thang gạch, từng hai nấc một.

Xuống tới nền hành lang có nóc đưa ra nhà bếp, Hồng ngồi đại lên gạch rồi trả ra tất cả những gì vừa ăn vào bụng, và đã vào bụng khi sáng trong bữa điểm tâm chưa tiêu hóa hết.

Thảo chạy theo Hồng, hỏi lia lịa, quên hạ thấp giọng:

– Sao đó? Hồng nghe trong người thế nào? Ăn vô, không “chịu” chắc muốn bịnh hả?

Hồng bận thở dốc nên không đáp. Lâu lắm nàng mới nói:

– Thảo cứ vào ăn tiếp. Hồng không sao hết!

– Thật không sao chứ?

– Không có gì. Đã qua rồi.

Đoạn nàng đứng lên, đi rửa miệng.

Thảo trở vào bàn ăn. Bấy giờ chàng mới giật mình đã sẵn sóc Hồng mà Cúc nghe biết. Trước đây, chàng còn nuôi bệnh cho Hồng nữa, chứ đừng nói là hỏi thăm qua vài tiếng như vừa rồi. Nhưng giờ chàng “có tật” nên ngại lắm.

Quả Cúc nghe đủ cả, không sót một lời. Nàng tái mặt không phải vì giận chồng đã sẵn sóc Hồng mà một ý nghĩ kinh khủng: có phải chẳng đó là dấu hiệu Hồng cần thai?

Khi nàng cần thai bé Thọ, nàng cũng xây xẩm mặt mày thỉnh linh, cũng đã nôn ọe trong bữa ăn, hoặc trước hay sau bữa ăn.

Từ bao lâu nay, Cúc chỉ ghen tức mà quên nghĩ tới sự việc này: Hồng có thể có con với Thảo. Ngõ bí của nàng, bỗng nàng còn thấy là bí hơn.

Trong tình trạng này, nàng còn chưa tìm được giải pháp nào ổn thỏa để xử sự cho tốt đẹp: chiếm lại chồng mà không làm hại Hồng, nói chi nếu Hồng lại được cái ưu thế cho Thảo một đứa con!

Cúc vụt ngồi dậy, quá hoảng sợ, nàng định chạy ra ngoài săn sóc Hồng, không phải vì sốt ruột trước bệnh trạng của Hồng, mà để biết chắc coi Hồng bắt đầu ốm ngهن, hay đau ốm gì khác, để được an lòng.

Nhưng rồi nàng không đủ can đảm ra khỏi cảnh tự ý cấm khẩu của nàng, nên lại

nằm xuống. Nằm mà không yên, trí óc bấn loạn vì nỗi nguy mới: mất vĩnh viễn địa vị một người vợ.

Nàng đã mặc cảm tự ti, thấy mình không còn đủ khả năng làm vợ nữa, không còn để còn được cho chồng nữa, nhưng rồi thương yêu của Thảo xóa được mặc cảm nơi nàng và nàng thấy rồi địa vị mình sẽ vững.

Giờ thì sự thật đã rõ ràng là trong đời Thảo, người đáng kể là Hồng chứ không phải nàng nữa.

Bỗng dưng nước mắt Cúc trào ra ràn rụa. Nàng tủi thân. Một người vợ mắc bệnh cùi, tưởng cũng chẳng nghe mình mất mát hơn là nàng đã mất bấy giờ.

* * *

Thảo thấy Hồng đi thẳng vào buồng, muốn hỏi thăm, nhưng không dám nữa. Chàng ăn qua loa ba hột rồi cũng buông đũa, đi rửa miệng.

Khi bước vào buồng, chàng thấy Cúc day vào trong như từ bao lâu nay rồi. Chàng nằm xuống và gác tay lên trán nhìn trần mùng.

Hồng nó bỏ ăn, chàng nghĩ, tức là nó nghe trong mình nó thế nào đó. Chắc nó bần thần, muốn cảm sốt chẳng?

Không rõ Hồng có sốt hay không, nhưng chắc chắn là Thảo sốt ruột, tìm mãi không được cách nào để hỏi thăm sức khoẻ của Hồng.

Bỗng chàng chợt nhớ rằng hễ Hồng bệnh thì Cúc cũng bệnh, bệnh y hệt với nhau một chứng bệnh. Nhưng hiện giờ, Cúc lại không có sao cả.

Thật là kỳ. Thảo không còn biết sao nữa mà nói.

Chỉ có Hồng là nghe mở hội trong lòng sau khi nôn ọe. Nàng vào tới giường rồi mà vẫn còn thở dốc, nhưng lại mỉm cười sung sướng vô cùng. Đây là ngày nàng chờ đợi và từ đây, nàng sẽ thoát tất cả mọi ưu phiền.

* * *

Hồng xem lại sổ ghi những lần gửi tiền vào và lấy tiền ra khỏi chương mục vãng lai của nàng. Số tiền chỉ còn chẳng một trăm chín mươi lăm ngàn.

Cô gái này cần kiệm vô cùng. Lương không bao nhiêu cô còn cho em mỗi tháng ngàn bạc, trước khi nó lấy chồng, tiền họ ăn là tiền họ cho thuê hai căn nhà ván ở trong ngõ hẻm, thế mà sau năm năm làm việc, nàng cần kiệm được tới bấy nhiêu đó.

Đó cũng nhờ Hồng chơi hội nên tiền của nàng cứ nở lớn ra mãi. Nàng lại chơi hội rất khôn ngoan, hội nào trên ba trăm, nàng từ chối, để có bị giựt cũng không đáng kể; và nàng bủa lưới khắp nơi trong thành phố, hội trong xóm, hội trong sở, hội trong giới chị em bạn học cũ, hội trong ái hữu này, ái hữu nọ, gần mười lăm đầu hội mỗi tháng, lời không dưới một ngàn rưỡi.

Tiền thưởng mỗi năm mà ngân hàng tặng nhân viên, nàng cũng bỏ vào vốn hết chớ chẳng mua sắm gì.

Nếu có ai đứng sau lưng nàng mà rình đêm nay thì họ sẽ ngạc nhiên ghê lắm mà thấy những bài toán choán đầy cả mấy trang giấy học trò.

Hồng làm toán nhơn, toán chia, toán trừ, toán cộng, đủ cả bốn phép toán. Kẻ vô hình xem sẽ thấy những con số nhơn là 30 và 12, những con số này đảo lại rất thường,

và rốt cuộc hai con số lớn quân bình nhau, bên này một trăm chín mươi lăm ngàn, bên kia cũng một trăm chín mươi lăm ngàn.

Cuối cùng Hồng viết ra một bài toán trừ, hai con số lớn ấy trừ với nhau thì ra con số không.

Kẻ rình xem sẽ đoán biết rằng nàng dự thảo chi phí cho cuộc tiêu pha lớn lao nào và suốt thời gian tiêu pha nàng không thâu lợi được đồng xu nào cả, và rốt cuộc nàng chỉ có hai bàn tay trắng.

Hồng ngẫm con số không ấy rất lâu rồi lắc đầu và thở dài, đoạn ngược lên, nhìn sâu vào khoảng không.

Mặc dầu đã quyết tâm lạnh lùng với tất cả mọi việc, Hồng không sao khỏi ngậm ngùi trước một chuyến đi vĩnh viễn, không bao giờ thấy lại được ngôi nhà tổ phụ đã nhìn nàng chào đời này.

Ở đây có những cây cột gỗ bằng danh mộc bị Cúc và nàng khắc bằng lưỡi dao con chó những cái ngấn ghi bề cao của hai chị em, lần theo năm tháng!

Ở đây có những gốc cây đã rình hai chị em lớn lên, mà hai chị em cũng rình chúng lớn lên nữa.

Ở đây có những hòn sỏi đóng rêu, làm nhà ở cho mấy trăm thế hệ sâu bọ rồi, thế hệ nào đời sống cũng được Hồng theo dõi từ lúc chúng mới nở ra cho đến lúc chúng tàn lụi.

Buồn ơi là buồn!

Dưới mái nhà lâu đời chứa chấp nụ cười, nước mắt thơ dại của nàng, còn một người em, không, còn phân nửa, người nàng mà nàng phải để lại.

Cái phân nửa ấy hiện đang thù ghét nàng, nhưng mà rồi nó sẽ biết sự thật, sẽ

thương nàng. Nhưng nàng không thể trở về được với nó.

Còn người thứ ba nữa chứ! Vâng đúng là người thứ ba, vì ngôi nhà lâu đời này có linh hồn và được Hồng xem là một người, người thứ nhứt.

Ừ, còn người thứ ba nữa.

Nghĩ đến người thứ ba, Hồng bỗng rùng mình vì kỷ niệm đêm mà nàng hiến thân cho Thảo. Cái đêm “tân hôn riêng” của nàng ấy, nàng say đắm tình yêu và biết mình sẽ được ngây ngất như vậy trong ít lắm là một tuần lễ nên nàng cứ hưởng hạnh phúc cái đã. Nàng cứ để cho Thảo yêu nàng và nàng yêu lại Thảo cho đến khuya thật khuya, thì đôi bạn mỗi mòn rồi ngủ quên luôn.

Những đêm sau đó cũng thế.

Nhưng về sau này Hồng bắt buộc phải nhìn thẳng vào thực tế.

Mối tình của nàng với Thảo chơn thật và nàng được hạnh phúc thật sự. Nhưng nàng không nhắm các thứ ấy.

Nàng cầm bằng như mình vào rừng hái thuốc cho một con bệnh thân yêu ở nhà, dọc đường bắt gặp nhiều kim cương, châu báu, nhưng không thể dấn dà ghé lại để lượm những thứ ấy.

Thuốc trước hết! Đó là câu châm ngôn mà nàng phải cố nhớ từng giây từng phút để quên ngọc báu, kim cương.

Cương quyết là thế, cô gái thực tế này không khỏi quên bốn phận vài giây, chậm bước lại rồi ngậm ngùi.

Nàng yêu Thảo ghê đi, và nghe toàn thân nàng rớn óc lên, khi sống lại những giây phút đầu tiên trong đời con gái của

nàng mà nàng được một người bạn tình đặt nhẹ một cái hôn lên trán nàng.

Người con gái khác liễu vì quá yêu. Hồng, nàng chỉ liễu vì lẽ khác, liễu xong rồi mới yêu. Kẻ kia có thể hối hận rồi tình yêu nơi họ giảm đi. Nàng, nàng không phải hối hận thì tình yêu nơi nàng chỉ có thể tăng lên mà thôi.

Người thứ ba! Nhưng thôi, đã can đảm được thì phải can đảm luôn, mềm lòng một chút là có thể hành động sai, phản bội kế hoạch đã vạch ra, và uống cái công hy sinh không biết bao nhiêu.

Y như Cúc, Hồng cũng nghi là mình bắt đầu ốm ghen, cái hôm mà nàng nôn ọe trong bữa ăn.

Nàng đợi xem, mười hôm nữa, và cứ chóng mặt và buồn nôn mãi suốt thời gian đó nên không còn nghi ngờ gì nữa.

Từ ngày bắt kinh, nàng đã đoán được rằng nàng thọ thai, nhưng không chắc lắm. Dấu hiệu này phá tan mọi hoang mang trước nên Hồng ráo riết chuẩn bị, và bài toán nàng làm đêm nay là bài toán thứ một trăm, làm đi làm lại mãi, sợ sai thì khổ.

Xong đâu đó, Hồng sắp vào một chiếc va-li thật to, nói một chiếc rương da thì đúng hơn, áo quần của nàng, những món không cũ lắm và những món còn mới. Nàng không có thơ từ gì, còn tập ảnh gia đình thì Cúc giữ nên chẳng có món kỷ niệm nào khác cần mang theo, hơn là một bức ảnh chụp chung với Thảo và Cúc hồi Thảo mới về đây ở.

Hồng ngủ hồi mười một giờ đêm.

Sáng ra, Thảo đi làm thật sớm. Từ ngày không khí gia đình nặng nề khó thở, bữa ăn lót dạ trong nhà này bị bãi bỏ và Thảo đi sớm để ăn ở ngoài.

Hồng thì bảo con nhỏ ở mua xôi, mua cơm tấm, hoặc hủ tiếu để ăn một mình, còn Cúc ăn gì thì không thể biết được, bởi Cúc đợi cho bai người đi rồi mới ra khỏi buồng.

Riêng hôm nay Hồng không sai con nhỏ ở đi mua gì cả mà bảo gọi một chiếc tắc-xi.

Xe đậu trước cửa, nàng nhờ nó khiêng chiếc rương da ra xe với nàng. Xong đâu đó, nàng trao cho nó hai bức thơ, dặn đưa cả cho Cúc.

Nàng cho nó mười đồng, rồi nói lên một địa chỉ mà nó không nhớ bởi không để tai nghe cho rõ, rồi xe chạy đi liền.

Trưa lại, Thảo vừa về tới nơi thì con nhỏ ở vội chạy lên trao bức thơ khi sáng cho chàng. Nó đã y lời Hồng, đưa hết cho Cúc, nhưng hồi mười một giờ; Cúc đưa trở lại nó một cái biểu nó giao cho “thầy”.

Phong bì không dán, chớ không phải có dán mà bị gỡ. Trên bì thơ, chỉ ghi gọn lỏn một chữ “Thảo”.

Tuồng chữ là chữ của Hồng.

Thảo ngạc nhiên và lo sợ lắm. Có cái gì bất thường trong vụ này. Ai lại viết thơ cho người ở cùng nhà, trừ khi cấm khẩu như Cúc.

Mà Hồng không cấm khẩu, lại viết thơ thì phải chăng là nàng ra đi?

Thảo đã thấy những dấu hiệu khác thường trong tuần này. Hồng đòi gặp chàng mỗi hôm tại cái nhà bà phán quen ấy, và lần nào gặp nhau; nàng cũng vui mừng trông thấy chớ không thờ ơ; lạnh nhạt như từ ngày thuê căn gác này tới giờ.

Nàng không nói gì, nhưng chịu tham gia tích cực vào cuộc ái ân và Thảo nghe hạnh phúc y như ngày mới cưới Cúc, hạnh

phúc nhiều hơn là đêm mà Hồng đã hiến thân cho chàng.

Chàng cảm giác mơ màng rằng cái gì sẽ xảy ra, do những dấu hiệu báo trước, nhưng không lo lắng, vì nếu có gì nguy thì mỗi nguy sẽ từ Cúc đến.

“Cái gì đó” chứa đựng trong bức thơ này chẳng?

Tay run run, Thảo mở thơ ra xem thì chỉ thấy có một dòng chữ vắn tắt trên một tờ giấy viết thơ lớn khổ:

Vĩnh biệt Cúc và Thảo thân yêu

– Trời!

Thảo kêu lên một tiếng lớn như vậy rồi rưng rờ không nói gì được nữa.

Lâu lắm chàng mới hoàn hồn và bước ra cửa hỏi với xuống nhà bếp, giọng còn hốt hoảng và run run:

– Cô Hồng đưa thơ này cho mây hồi nào?

– Dạ khi sáng lúc cô đi làm.

Con nhỏ ở ngõ Hồng vẫn đi làm như thường lệ. Và hai tiếng “đi làm” của nó giúp cho Thảo an lòng lại. Ủ, Hồng rời bỏ nhà này, nhưng không biết tích đâu, vì tới ngân hàng là tìm gặp nàng được ngay.

Vì thế mà chàng bình tĩnh trở lại, xây gót đi lên. Nhưng vừa bước vào buồng ăn, chàng giật nảy mình mà nghe tiếng của buồng của Cúc mở ra kêu đánh “bực” một cái.

Cúc ra mặt, tức là phải có chuyện bất thường, quan trọng, và không hiền.

Quả thật thế, Cúc cười gằn rất mỉa mai rồi hỏi:

– Cô cậu âm mưu để xây tổ uyên ương

nơi khác hử?

Thảo lại rụng rời. Chàng trông đợi Cúc ra mặt ghen tương, vì như vậy dễ chịu hơn là nàng tuyệt khẩu. Nhưng nàng lại ra mặt với một câu hỏi bất bí làm chàng cứng họng.

Chính chàng cũng hơi đoán kế hoạch của Hồng là thế nên bị mắc cảm tội lỗi, chàng sợ hết hồn như đó là sự thật.

Cúc lại cười gằn.

– Hai người lén lút với nhau, tôi còn để xem. Nhưng đã như thế này, tôi sẽ có cách.

Thảo làm bộ kêu oan:

– Em đừng nói vậy. Quả thật anh không hay biết gì hết.

– Hừ không hay biết! Hai người trẻ con chớ tôi có trẻ con đâu mà định qua mặt tôi một cách sơ đẳng quá như thế này.

– Thật là anh mắc nỗi oan Thị Kính.

– Oan à? Cúc hét lên. Nhìn thẳng vào mắt tôi! Anh là người vô liêm sỉ, là kẻ loạn luân; anh biết chưa?

Cúc hét to quá, khiến Thảo hoảng sợ con nhỏ ở nó biết chuyện thì xấu hổ lắm, nên chàng kéo Cúc vào buồng.

Cúc vùng vẫy cưỡng lại và càng hét to hơn:

– Á thôi đi, con người mặt chai mày đá đừng có chạm tới tôi.

Thảo xô mạnh Cúc và Cúc bị đẩy trôi vào buồng. Chàng đóng cửa lại thật mạnh, kêu đánh rầm một cái, nhưng tiếng cửa đóng vang không át nổi tiếng hét của Cúc.

– Bây giờ muốn giết tôi hả? Xây tổ uyên ương riêng còn chưa đủ hay sao nè?

– Anh van lạy em, đừng có làm rầy mà xấu hổ.

– Xấu hổ thì cho xấu luôn. Mà ai xấu chó tôi có xấu đâu mà tôi lo?

– Anh xấu, nhưng anh lạy em, tha cho anh.

– Thú tội? Cũng khá can đảm. Nhưng đã trễ quá rồi. Đợi cho nó có con mới chịu thú tội. Hừ, bộ anh tưởng hể đặt tôi trước một chuyện đã lỡ rồi thì tôi phải nhẫn nại chịu số phận à?

Thảo lại rưng rờ, hỏi lia lịa:

– Sao, em nói sao, Hồng đã...

– Trời, còn làm bộ ngơ ngác nữa chứ! Dễ thường anh tưởng tôi đui, tôi điếc hay sao mà không hay rằng Hồng nó ồm nghén.

– Trời, Hồng ồm nghén?

– Thôi đi, đừng có làm bộ. Anh sung sướng như trúng số độc đắc, còn làm bộ không biết gì hết.

Chỉ có con này là phải chịu hiu quạnh suốt đời vì nó kém cỏi, không làm tròn nhiệm vụ, còn ai kia thì người ta sẽ để của cho anh, người ta sẽ thay tôi một cách đặc lực còn tôi thì...

Cúc ghen ngào không nói hết câu được, rồi nức nở lên mà khóc.

Bị Thảo xô vào buồng, nàng đã ngồi phệt lên chiếc ghế đặt cạnh giường. Thảo ẵm vợ đặt lên giường thì Cúc khóc òa. Bây giờ nàng đã khóc được suông sẽ chớ không khóc nức ghen mà không có nước mắt như khi nãy nữa.

Niềm đau âm thầm và uất hận đã theo nước mắt mà thoát ra đtrợc phần nào, Thảo biết vậy, nên đặt Cúc nằm lên nệm

rồi chàng cũng nằm kể người bạn đời của chàng rồi thở thê:

– Cúc ơi, anh đã nguyện yêu Cúc trọn đời và sẽ giữ vẹn lời nguyện. Ngay bây giờ anh nghe không bớt yêu Cúc mảy may nào hết. Cúc nên tha thứ anh, Cúc trừng phạt, hành hạ anh thế nào, anh cũng cam chịu cả, miễn là rồi Cúc khoan hồng...

Cúc cứ tiếp tục khóc, không nói không rằng, và Thảo vuốt ve và hôn hít vợ.

Lâu lắm rồi, chàng mới được hôn Cúc, và chàng nghe ngon không biết bao nhiêu, như Cúc là một người mới lạ, một người tình mà chàng vừa chinh phục được.

Người vợ hiền, nhút là khi họ yêu chồng quá sức yêu, mau nguôi giận lắm. Khi Thảo rút khăn tay ra để lau nước mắt cho Cúc thì nàng day qua năn nghiêng, úp mặt vào ngực Thảo mà thút thít.

Thảo gọi:

– Cưng à!

– Dạ.

– Cưng tha thứ cho anh nhé.

– Hồng, phải đem Hồng về đây hè!

– Trời ơi, Cúc vẫn còn nghi Thảo âm mưu với Hồng sao?

– Nghi gì mà nghi. Đã rõ ràng như ban ngày là hai người đã âm mưu với nhau.

– Anh thể với Cúc.

– Ý thôi đi, ai mà tin được lời thể của đàn ông.

– Nhưng cũng không sao. Để anh thuyết phục Hồng.

– Em giao cho anh. Nếu anh bắt Hồng về không được thì anh biết tay em.

– Nhưng Cúc đã nói gì? Hồng có thai à?

– Thôi, đừng làm bộ nữa.

– Thật tình anh không biết.

– Đàn ông thật vô tình. Lấy người ta có thai mà cũng không hay, nếu quả thật anh không biết.

– Anh không biết thật đó chứ.

Cúc xỉ tay lên trán Thảo mà rằng:

– Đồ loạn luân.

– Anh nhận tất cả mọi trừng phạt. Nhưng anh có muốn như vậy đâu!

– Không muốn, không muốn! Bộ khi không nó lăn vào tay anh à!

– Quả đúng là khi không Hồng lăn vào tay anh.

– Anh khốn nạn lắm. Giờ anh lại nói xấu người vắng mặt. Nếu Hồng như vậy thì Hồng còn ra gì nữa. Mà chính em đây cũng không ra gì bởi cả bè cả lũ cả họ em đều là quân trác nết cả.

– Em đừng có quy tội. Anh không hề nghĩ như vậy đâu.

– Ruột thịt của em, tụi em sống chung nhau từ thuở bé thơ, lẽ nào lại không biết tánh tình nhau hay sao? Không, trong gia đình em không có người dĩ hòa.

– Em nói rất đúng. Nhưng sự kiện cũng đã xảy ra đúng như anh nói. Quả thật anh không có sáng kiến.

– Anh nói làm như Hồng hiếp dâm anh.

– Cũng không phải như vậy nữa. Dầu sao vai chủ động cũng là người đàn ông. Nhưng anh không hề chinh phục, không

hề tấn công Hồng. Chắc em không quên là anh đã hết sức tìm cách gả chồng cho Hồng.

– Anh chỉ làm bộ thôi, để tỏ thiện chí. Nhưng biết đâu, và anh lại lo không tới nước nên rồi đám nào cũng không xong hết. Anh để dành cho anh.

– Chỉ có trời và Hồng biết là anh vô tội.

– Anh nói em nghe em tức muốn chết. Chị em của em có phải là đồ lẳng lơ đâu!

– Điều đó cũng đúng nữa.

– Như vậy thì chỉ có trời mới hiểu.

– Ừ, anh cũng nghĩ là chỉ có trời mới hiểu. Chính là lúc đầu, ngay trong khi anh sắp ôm Hồng trong tay, anh vẫn còn khinh Hồng.

– Nó đã làm sao?

– Cái hôm mà Hồng từ Đà Lạt về đây, còn em thì từ đây lên Đà Lạt ấy, đêm đó không có gì xảy ra cả.

Nhưng chiều hôm sau, Hồng làm một bữa cơm ngon, cho anh uống rượu và chính Hồng cũng uống rượu.

Hồng chỉ làm bộ uống thôi còn anh thì uống thật.

Anh không say, nhưng Hồng ngỡ anh say và nó giả vờ say.

Hồng đi ngủ trước nhưng làm bộ lộn buồng vì sự say rượu giả vờ ấy.

Anh vào buồng sau và ngạc nhiên hết sức mà thấy Hồng đã nằm sẵn trong đó.

– Rồi anh cũng làm bộ say luôn?

– Ừ.

– Như vậy mà thể rằng vô tội, mà còn kêu oan. Nếu quả Hồng chủ động, thì anh là đồng lõa đứt đi rồi chớ có bị nó hiếp đâm đầu.

– Đồng ý, anh chỉ kêu oan ở cái điểm anh không hề tán tỉnh, chinh phục Hồng mà thôi.

– Rồi sao nữa? Đã nói là không say rượu kia mà.

– Tới đây thì anh phải thú nhận rằng anh có thèm muốn Hồng.

– Trước đó hay chỉ lúc đó thôi?

– Cả trước đó nữa.

– Xí, thú đồ anh rể dê xồm. Thì ra anh cũng cá mè một lứa với bao nhiêu thằng anh rể khác. Vậy mà em cứ đinh ninh rằng anh thanh cao.

– Nhưng em cũng phải nhìn nhận rằng sở dĩ anh thêm muốn Hồng là do điều kiện khách quan cả.

– Ai cũng nói thế.

– Em phải biết rằng vì em và Hồng giống nhau như đúc nên anh yêu em thì cũng yêu Hồng chút ít.

– Anh yêu Hồng?

Cúc vừa hỏi vừa bật ngồi dậy, mặt hầm hầm. Bà vợ nào cũng tha thứ nếu chồng họ ăn vụng vì nhu cầu sinh lý, nhưng khó lòng mà khoan dung được khi chồng họ yêu người khác.

– Khoan, em nên bình tĩnh, anh đã phân trần hết đầu nào. Ủ, anh có yêu Hồng chút ít. Nhưng tình cảm của anh rất là con người em cũng nên hiểu giùm anh. Anh có phải là thánh như đầu.

– Nhưng có thể bảo là anh thánh hơn đó.

– Chà, kẻ bắn thủ bây giờ lại tự xưng là thánh hơn, có buồn cười chưa!

– Anh thánh hơn ở chỗ anh thủ tiêu được chút tình yêu tội lỗi đó. Nhưng vẫn còn sót lại cái gì, cái đó là một tí “ngghi ngờ” thềm muồn.

– Cái tí “ngghi ngờ” ấy lại bị bao nhiêu điều kiện khách quan giúp cho nó phát triển lên mãi. Em có nhớ chẳng là anh đã cứu Hồng khi Hồng chạm phải ổ kiến vàng trên cây mận?

– Vậy mà có gì đâu!

– Rất là có. Hồng có gần ngắt đi, mà kiến thì lại chui trong người nó. Anh đã phải giết kiến lập tức dưới y phục của nó?

– Hứ, người dê, chỉ đợi dịp tốt để lợi dụng.

– Nào anh có đợi dịp đó hồi nào, vì ai mà dè rằng có một chuyện như vậy xảy ra.

Mà đã hết đâu nào. Chắc em chưa quên lúc hai chị em đau nặng?

– Ủ, và anh lại lợi dụng lúc nó mê sảng để hôn nó?

– Đâu có. Nhưng nó đã bài tiết trong quần y như em. Anh hỏi em ngoài anh ra, còn ai mà chịu thay quần áo, giặt quần áo cho nó?

Cúc bật cười rồi véo chồng một cái đau điếng rồi hỏi:

– Thế là anh đã ... thấy?

Thảo kêu đau, rồi vừa hít hà, vừa cười đáp:

– Ủ.

– Có làm gì không?

– Bậy nào! Anh đâu có đê tiện đến thế.

– Cái đó thì em tin.

– Điều này anh nói ra, em sẽ phủ nhận, nhưng anh cứ nói. Chính em phải chịu một phần trách nhiệm trong tà tâm của anh.

– Nói dễ nghe dữ! Tâm anh tà mà em lại chịu trách nhiệm!

– Ủ. Chính em đã gợi ý quấy cho anh.

– Em gợi ý quấy?

– Chớ sao. Em ngây thơ và sơ hở lắm. Lúc ta mới nên vợ nên chồng với nhau, em cứ ám chỉ về thân thể của Hồng mãi.

– Hồi nào đâu?

– Trong lu bù dịp. Chẳng hạn em nói, ngoài cái nút ruồi son ra thì em và Hồng giống nhau như hệt, không khác ở chỗ nào cả.

– Nếu em nói điều ấy ra một cách nghiêm trang thì anh phải hiểu nghiêm trang, tức hiểu rằng em giống hệt Hồng, chỉ giản dị có thể thôi.

– Nhưng em lại vừa nói vừa cười cợt khiến anh lại đâm ra ngấm hiểu xa hơn. Mà anh có lý mà hiểu xa hơn, bởi sự cười cợt của em là ngấm ám chỉ về những cái giống khác hơn là gương mặt, là giọng nói chẳng hạn.

Cúc châu mày, làm thinh. Quả đúng như chồng nàng đã lên án nàng. Chính nàng đã gợi ý quấy một cách vô tình. Nàng ngây thơ thật, không biết rằng người đàn ông, người đàn bà đúng đắn nhứt thế gian cũng không khỏi có ý quấy được khi ta gợi

ý cho họ. Nàng đã quá ngu dốt về tâm lý con người, tin rằng có sự thanh cao tuyệt đối nơi những người mà nàng xét thấy thanh cao, như chồng nàng chẳng hạn.

Cái ông Quan Công ngày xưa, ông ấy dốt đước trước buồng vợ của Lưu Bị để đọc sách, sử nói rằng ông ấy làm thế để ngăn dư luận đàm tiếu xằng bậy, chớ biết đâu ông lại không ngăn chính ông ta nghĩ xằng khi cùng một người đàn bà đẹp ở chung dưới một mái nhà, giữa đêm tầm tối?

Không, không có người nào tuyệt đối trong sạch cả về phương diện này. Mãi đến bây giờ, Cúc mới hiểu được người anh họ bà con của nàng, anh ấy đã hôn một cô gái đẹp và rất nét hạnh, cô gái này lại yêu anh vô cùng, chỉ vì anh ấy khám phá ra rằng cô gái đó biết nhảy đầm.

Cúc đã cười người anh họ nàng là một gã thanh niên lạc hậu khi anh ấy nói:

“Không lẽ nó học nhảy đầm để rồi không nhảy với ai bao giờ. Mà hể có nhảy, hẳn nó cũng nhảy ít lắm là một lần với một anh con trai nào đó chứ không lẽ nó nhảy với một ông già. Và cái lần đó, thế nào nó cũng bị rung động sâu xa. Anh ghen với sự rung động ấy”.

Người anh họ của Cúc không có nói thêm gì hơn nhưng giờ Cúc hiểu rằng anh ta muốn ám chỉ đến cái ý quấy của người con gái đẹp đó khi nàng bị rung động.

Kể ra thì cũng lạc hậu và nhà quê thật đó, bởi không nhảy đầm, các cô trinh nữ vẫn có ý quấy được như thường, nhưng quả thật vị hôn phu của các cô quên được rằng các cô đã có ý quấy, vì không có bằng cứ rõ rệt như nếu các cô đã ôm con trai mà nhảy.

Cúc chau mày mà làm thinh. Nàng cũng vừa chợt nhớ ra rằng nàng với Hồng

đều đồng cảm nghĩ thì nàng yêu Thảo, Hồng sao lại không yêu Thảo như nàng?

Chính nàng là chánh phạm trong vụ này. Ai lại ở chung như họ đã sống chung tay ba từ mấy năm nay!

Tuy nhiên, rất là “con người”, nên Cúc phủ nhận lỗi mình và trở lại lên án chồng. Nàng nghĩ rằng dầu sao Thảo cũng phải tránh làm quấy, quan niệm đạo đức tuyệt đối luôn luôn trở lại trong việc cân phân tội lỗi của người hôn phối của ta.

Không khí cười đùa giữa đôi vợ chồng khi nãy đã tan mất rồi, sau hồi im lặng của nàng và sóng gió lại bắt đầu nổi trở lại:

– Không, không làm sao em tin được là Hồng đã khiêu khích trong cái màn kịch mà anh vừa kể. Anh chỉ bịa chuyện nói xấu người vắng mặt thôi.

– Tin hay không tin tùy em, tùy thiện chí của em, chớ anh còn biết dẫn chứng nào ra nữa để cho em tin bây giờ.

– Nhưng em xử sao; anh cũng đành cam chịu vậy hết.

– Muốn xử, phải có đủ mặt các đương sự, tội nhơn và đồng lõa. Nếu quả anh không âm mưu với Hồng để xây tổ uyên ương nơi khác thì anh phải đem Hồng về đây ngay cho em.

– Khổ quá! Cũng để anh ăn cơm, anh nghỉ ngơi đã chớ.

– À, cái đó thì được. Em nói ngay, nghĩa là không cho phép hai người hưởng hạnh phúc nơi cái tổ mới của hai người, chớ hẹn một vài hôm vẫn được.

Nồi xúp de Cúc đã xì hơi được thì dầu sao, không khí trong nhà nầy cũng nhẹ được đôi phần.

Chỉ nhẹ được đôi phần thôi, vì Cúc vẫn ăn cơm trước, và giờ nàng rút vào buồng sau cái trận khi này.

Thảo mừng, chớ không lo lắm. Giông tố mà ta chờ đón, luôn luôn ghê rợn hơn là giông tố thật đã thổi tới rồi. Ta rùng mình không đoán được rằng nó sẽ dữ dội đến mức nào, nhưng nó thổi qua xong mà không việc gì thì ta nghe như là sung sướng hơn cả những ngày thường nữa.

Còn bắt Hồng về cũng không phải là việc khó lắm.

Chiều nay, chàng sẽ gọi điện thoại để hẹn với Hồng. Chàng sẽ đưa Hồng về nhà mới của nàng rồi ở đó mà lay lục nàng.

Bây giờ Cúc đã ra mặt ghen, chàng đã thú tội thì về trễ đến năm tiếng đồng hồ cũng chẳng sao.

Bỗng dưng nơi trí Thảo nảy ra một gian

ý buồn cười. Hay là cứ như thế mãi? Hôm nay chàng cũng đưa Hồng về nhà Hồng, nhưng không nài nỉ Hồng về với Cúc.

Như vậy lời lên án hồ đồ của Cúc sẽ hóa thành sự thật mà chàng sẽ không bị bà tòa ấy trừng phạt.

Và bỗng dưng chàng thấy đó là một lợi thế lớn lao, không định mà được, và quyết định thực hiện gian ý đó một cách nghiêm trang.

Ừ, nếu Hồng và chàng mà âm mưu để xây tổ uyên ương nơi khác như Cúc đã tố cáo thì thật là phiền, bởi chàng sẽ không có cơ để đến với Hồng. Cái tổ uyên ương đó sẽ là tổ lạnh chớ không phải là tổ ấm nữa.

Trong trường hợp ngỡ rủi ro nhưng lại may mắn nầy thật là thả cửa, chàng được tự do đến nhà Hồng, hơn thế chàng được Cúc sai đến nhà Hồng, được phép ở lại đó

lâu, thật lâu, nói là để thuyết phục Hồng. Nhưng thuyết phục không được thì thôi chớ Cúc chẳng mần thịt chàng mà chàng lo.

Thảo vụt nghĩ ra một điều rồi thử người ra rất lâu. Hay đây là cái kế tài tình của Hồng? Chàng tự hỏi thầm như vậy. Hồng nó rất thông minh, và biết rằng không thể rủ nhau ra riêng mà yên với Cúc thì chỉ có làm như thế này, chàng mới có thể đến với nàng thôi.

Nếu quả đó là sáng kiến của Hồng thì Hồng là một nhà chiến lược đại tài.

Hôm nay, thoát tiên Thảo ngỡ là họa đến nhà này, không dè cái lối ra thoáng thấy lại rất sáng sủa. Nhờ vậy mà chàng ăn cơm rất ngon, ăn xong, đánh một giấc ngủ say cho đến lúc đồng hồ báo thức reo mới dậy.

Chàng còn một lý do nữa để mà yêu đời. Cái lý do này bị cuộc cãi vã với Cúc đánh bật nó đi, rồi bị cái viễn ảnh tự do hưởng bạnh phúc với Hồng làm mờ đi, nhưng nó vẫn nằm trong tiềm thức chàng để giúp chàng vui dạ: đó là tin chàng sắp có một đứa con để nối dõi tông đường.

Thật ra thì người của thời bây giờ không tha thiết lắm với việc được con cháu cúng cơm về sau nhưng thích có người thừa kế thì ai cũng thích. Sở thích đó rất là “người” và Thảo đã tuyệt vọng không biết bao nhiêu khi rõ được sự thật về cái dạ con bị “cấm đẻ” của Cúc.

Chàng đã làm bộ như không ham con lắm, chỉ để an ủi Cúc thôi chớ thật ra, chàng đã quỳnh lên vì muốn con.

Vậy chàng sắp có con. Cứng quá, thằng bé sắp ra đời này! Cứng nó và cứng cả mẹ nó.

Thảo bỗng nghe mình yêu Hồng hơn lên, và quý Hồng hơn lên.

Mặc cảm của Cúc, mặc cảm không làm tròn nhiệm vụ một người vợ, không phải là mặc cảm tầm ruồng dàu. Từ thuở giờ Thảo không hề hạ giá trị của vợ xuống, trong trí chàng. Nhưng quả thật giữa giây phút này đây, chàng thấy Hồng hơn Cúc rõ rệt.

Cứng quá! Nhứt định là chàng sẽ xây tổ uyên ương với Hồng, ông trời đánh cũng không ngăn chàng được chớ đừng nói chi Cúc. Ừ nhứt định!

“Cúc nó đã không làm tròn nhiệm vụ thì nó phải để Hồng làm chớ? Mà mình nào có phụ nó dàu cho cam. Mình vẫn còn yêu nó, yêu chơn thật thì nó không được quyền phá đám mình.

“Vả lại Hồng là nó, chớ ai dàu xa lạ, còn ruột hơn là chị em ruột nữa. Chán vạn bà

vợ khác vẫn phải chịu cảnh chồng chung mặc dầu họ đã đẻ con cho chồng họ thì Cúc sẽ bắt công nếu nó không nhận tình trạng này.

“Nhứt định! Mặc kệ Cúc làm gì thì làm!”.

Trưa hôm đó. Thảo tới sở thì chụp lấy điện thoại liền. Chàng gọi lại ngân hàng X. nghe giọng rất quen của cô điện thoại viên giữ tổng đài, giọng quen nhưng người thì chưa biết, chàng nói:

– À, chào cô, Thảo đây. Cô mạnh giỏi?

– Cám ơn anh. Muốn nói chuyện với cô Hồng hử?

– Cô đoán rất đúng.

– Anh đợi một tí.

Đây là lần đầu mà Thảo hỏi thăm sức khỏe của cô điện thoại viên. Đã bảo chàng

yêu đời lắm kia mà, và khi người ta yêu đời, người ta đâm ra tử tế với bất kỳ ai.

“Lạ quá, sao cô ấy hôm nay bắt chàng đợi lâu quá khiến Thảo hơi sốt ruột. Thường thì Hồng bận phục vụ cho khách hàng, cũng trả lời một tiếng, bảo chàng đợi, nàng không có điện thoại riêng nhưng điện thoại chung đặt trên bàn viết ông chủ sự, cách chỗ nàng ngồi không hơn ba thước.

– Alo! Anh Thảo còn đó chứ?

– Dạ, tôi vẫn còn đây.

– Anh Thảo ơi, chứ anh không hay biết gì hay sao?

Điện thoại viên coi tổng đài, thường nghe được mọi câu chuyện điện đàm, nên cô này biết cả sự thật về mối dây liên hệ giữa Hồng và người con trai quen mà chưa biết là Thảo. Cô ta có cảm tình với hơn tình của một đồng nghiệp của cô ta, nên

mới thân mật như vậy và nên mới có câu hỏi như trên.

Thảo tái mặt, không đoán được tai biến nào đã xảy ra. Vâng chàng đoán là có việc không hay. Chàng bối rối và run sợ hỏi lia lịa:

– Ô... không. Sao ... sao ... đó cô ... gì đó ... cô nói mau ... tôi nghe thử xem ...

– Chị Hồng đã đệ đơn xin thôi việc từ tháng nay, và thôi việc thật sự từ chiều hôm qua. Khi sáng nầy chị ấy không có đến, hiện giờ đã có người khác thay thế cho chị ấy rồi.

Chị ấy có từ biệt người trong sở, trừ tôi ra. Ấy số phận của điện thoại viên tổng đài là như thế, mặc dầu mỗi hôm, ai cũng nhờ tôi cả, ai cũng biết rằng có tôi cả. Nhưng họ chỉ xem tôi là cái máy thôi. Vả lại cũng bởi điện thoại viên tổng đài ngồi riêng biệt

trong một buồng vắng.

Các câu rất dài sau cùng đó, Thảo nghe không trọn, chàng hạ ống nói xuống nghe một cái cộp sau khi kêu trời to lên lột tiếng.

Nhưng cô điện thoại viên chỉ mỉm cười thôi. Cô ta đã quen với những cái mà đương sự cho là “thảm kịch” nên chỉ thấy buồn cười thôi. Loại thảm kịch nầy xảy ra ngày một ở đô thành, bên ngoài và trong các công tư sở, nạn nhân có khi là chàng, có khi là nàng, thường quá rồi mà không ai bị việc gì cả thì cô ta làm sao mà buồn giùm cho họ được.

Thảo hạ máy nói xuống rồi đứng chết lặng nơi đó rất lâu. Nơi đó là trước bàn viết của ông kiến trúc sư chủ nhơn của chàng.

Mãi cho đến lúc ông ấy đến mà chàng vẫn không hay biết gì cả.

Ông kiến trúc sư mỉm cười hỏi:

– Một tấn kịch tình cảm?

Thảo giục mình rồi ấp úng nói:

– Xin lỗi ông.

Nói rồi chàng bỏ đi.

Ông ta lắc đầu lẩm bẩm:

– Đã có gia đình rồi mà còn như thế thì không hay tí nào.

Cũng là người có kinh nghiệm như cô điện thoại khi này, ông kiến trúc sư thấy Thảo đứng gần máy điện thoại với bộ mặt đưa ma của chàng nên đoán được sự thật ngay.

Thảo thất thểu về bàn giấy của chàng, rồi nghiêng mình xuống con số về bê tông mà ông kiến trúc sư giao cho chàng nghiên cứu.

Những con số nhảy múa trước mặt

chàng như là một đám người bất mãn đang xuống đường, hỗn độn, chàng không đếm mặt được từng con nữa.

Người đàn ông trẻ tuổi này rất “lành mạnh” từ thuở giờ và đây là cuộc phiêu lưu thứ nhứt trong đời chàng, là tấn kịch tình cảm đầu tiên làm huyền não đời chàng mà quả thật đối với chàng tấn kịch này là “thảm kịch”.

Trời đất và mọi vật quanh chàng đều đang sụp đổ, và không còn gì trên đời này đáng kể nữa, kể cả gia đình của chàng.

Nửa tiếng đồng hồ sau, ông kiến trúc sư ra đi có việc và Thảo đã hơi tỉnh hồn lại rồi. Chàng lại quay điện thoại gọi ngân hàng. Lần này chàng nói chuyện thẳng với cô điện thoại viên.

– A lô, chào cô; tôi là Thảo đây.

– À, chào anh Thảo, có việc chi?

– Cô có chắc là cô Hồng đã xin thôi việc hay không?

Cô điện thoại viên mỉm cười khi hình dung bộ mặt tương tư của người ở bên kia đầu dây. Cô đáp:

– Chính ông chủ sự phòng “khách hàng” đã cho tôi biết điều ấy khi tôi nhờ ông gọi cô Hồng. Ông ấy là người cao niên lại rất nghiêm trang thì không thể nào ông nói đùa được.

– Cô có thể chạy ra xem lại giúp tôi hay không?

– Xin anh cảm phiền, tôi không được phép rời tổng đài phút nào cả.

– Hình như chính cô cũng mới biết việc ấy như tôi?

– Vâng.

– Cô có ngạc nhiên hay không?

– Không. Nhân viên xin nghỉ việc là chuyện thường.

– Nhưng cô Hồng lại xin nghỉ đột ngột quá.

– Đột ngột với anh thôi, chớ biết đâu đó là dự định mà chị ấy đã cân nhắc từ lâu rồi.

– Chớ không đột ngột đối với cô sao?

– Có mà không. Nghĩa là ai nghỉ việc cũng là đột ngột đối với tôi cả, bởi lúc họ dự định tôi không hay biết tới chừng họ thôi rồi tôi mới hay. Nhưng suy luận rằng hẳn họ đã đắn đo nhiều ngày nên tôi cho là không có gì đột ngột cả.

– Té ra từ nãy giờ cô không có hỏi thăm gì thêm vụ cô Hồng.

– Có, tôi đã hỏi thăm vì thú thật với anh, tôi đoán thấy sự nghỉ việc của cô Hồng rất

đột ngột đối với anh, vì vậy mà tôi tò mò.

– Cô đã biết gì rồi?

– Cứ theo các chị kia thì cô Hồng đi làm cho Huê Kỳ ở Đà Nẵng lương cao hơn ở đây. Cô ấy có xin giấy chứng chỉ của ngân hàng.

– Cô chỉ biết có thể thôi à?

– Vâng có bấy nhiêu đó thôi.

– Thôi, xin cảm ơn cô vậy.

– Không có gì.

– Chào cô.

– Chào anh.

Thảo hạ nhẹ ống nói xuống rồi lẩm bẩm:

– Lão khoét cái vụ đi làm cho Huê kỳ ở Đà Nẵng! Không lẽ Hồng lại tình nguyện

xung vào đạo binh các nữ chiêu đãi viên của mấy cái ba ngoài ấy? Còn làm việc thật sự thì Hồng làm sao được vì nó không biết lấy một tiếng “yes” một tiếng “no”.

Xin giấy chứng chỉ thì hẳn là để rồi xin làm văn phòng mà dốt tiếng Anh như nó thì...

Một tiếng đồng hồ sau, ông chủ trở về.

Ông thấy Thảo vẫn còn thần thờ nên gọi chàng mà nói:

– Cho thầy về an nghỉ để sắp đặt mọi việc lại trong trí óc thầy cho có trật tự, thầy ngồi đây hôm nay không ích lợi gì mà còn có thể còn gây hại nữa là đằng khác.

Nghỉ một hôm rồi quên đi nhé.

Thảo cảm ơn ông chủ tốt bụng và hiểu đời này, đoạn dẹp sổ sách rồi ra đi.

Chàng không về nhà ngay mà phóng xe tuốt lại đảng ngân hàng.

Vào hành lang chạy dài trước dãy ghi-sê, chàng dòm vào trong, nhìn hết bàn giấy này tới bàn giấy khác mà không thấy bóng Hồng đâu cả.

Ghi-sê của Hồng quả đã có người thay thế, một cô mặc đầm, cao niên hơn Hồng, nhưng đẹp lắm.

Chàng không có can đảm hỏi thăm ai hết, chỉ tần ngần đứng đó tự hỏi không biết bên trong còn văn phòng nào nữa hay không, bởi các phòng bút toán đều đặt cả ở cái phòng rất rộng này, sau các bàn ghi-sê.

Chàng còn nghi là Hồng xin vào trong để trốn chàng và dặn mọi người trong sở trả lời rằng nàng đã xin thôi, nếu có ai hỏi thăm nàng.

Lâu lắm, chàng ngồi trên băng, cạnh

những người khách hàng đến đóng tiền hoặc lãnh tiêa ra, hồi tưởng lại ngày mà chàng tới đây và gặp Hồng lần đầu tiên, bị nàng sửa lưng đau đặng trước mặt công chúng!

Kể từ cái ngày xấu hổ đó, chàng gặp toàn sung sướng trong đời chàng, nếu không kể cái tang nhỏ, cái chết của bé Thọ.

Chàng không tham vọng nhiều thì sao hạnh phúc không ở với chàng?

Lâu lắm, Thảo đứng lên, nhìn lại cái ghi-sê quen một lần nữa và bước đi với tâm trạng người vĩnh biệt ngàn năm một nơi chốn thân yêu.

Chàng vẫn chưa vội về nhà, phóng xe qua rất nhiều con phố với hy vọng hão huyền gặp Hồng trên đường.

Hồng không phải là một cô gái chuyên đánh áo đánh quần rồi lượn phố như một

số cô gái khác, Thảo biết thế, nhưng cứ hy vọng. Biết đâu mới dọn nhà, Hồng lại không đi mua sắm các thứ cần dùng và biết đâu Hồng lại không đi dạo với mục đích như chàng, là gặp chàng.

Thành thử hôm nay, Thảo lại về trễ hơn ngày thường.

Cúc nằm nhà mà xốn xang không biết bao nhiêu. Nàng hình dung cả hai đều xin nghỉ phép chiều hôm nay và không chừng vài hôm cũng nên và hai đứa nó phụ nhau để dọn nhà.

Cúc tức sôi gan lên và muốn dậy để đi ngay. Nhưng rồi nàng thấy vô ích nên lại thôi: biết chúng xây tổ ở xó nào bây giờ để mà tìm.

Thấy kim đồng hồ chỉ sáu giờ mười lăm, nàng sốt ruột hơn. Giờ này, mọi hôm Thảo đã về tới nhà rồi.

Thảo là chủ gia đình mẫu mực, từ mấy năm nay chàng không về trễ phút nào cả. Ra sở, chàng không hề la cà ở các quán rượu như nhiều anh em đi làm khác, có muốn giải trí gì, cũng cùng đi với vợ nhà! Chẳng hạn dạo mát dưới bến tàu, chẳng hạn đi xi-nê thường trực xuất sau cùng trong ngày.

Thường thì nếu muốn đưa Cúc đi đâu, chàng hẹn với Cúc trước sở, hồi đúng sáu giờ, Cúc tới sở bằng tắc xi, rồi thì chàng đèo Cúc sau xe để hai người cùng đi.

Sáu giờ hai mươi. Cúc vụt ngồi dậy, quyết định không nằm nhà nữa để mà nghe lửa đốt gan, mặc dầu nàng không biết là mình phải đi đâu.

Thình lình nàng nghe tiếng động cơ rất quen của chiếc xì-cút-tơ của Thảo.

Ngày nào con nhỏ ở cũng mở cổng hồi đúng sáu giờ mười và Thảo về tới cửa ngõ

là queo thẳng được vào sân.

Cúc nghe nhẹ người ghé đi, nhưng lại hồi hộp vô cùng. Nàng tự hỏi Hồng sẽ nghe lời Thảo hay là nổi loạn, hoặc hai đứa nó a tòng với nhau để làm lì mà ra riêng.

Cúc lại nằm trở xuống, lắng nghe tiếng giày của Thảo.

Thảo đi vòng sân hông bên mặt, để xe trên nền nhà cầu đưa từ nhà trước ra nhà bếp, rồi từ đó, chàng lên nhà trên. Hôm nào cũng vậy.

Tiếng bước của Thảo nghe mệt nhọc vô cùng, như là chàng đã đi bộ hàng mấy cây số.

Thảo đẩy nhẹ cửa buồng và bị chụp hỏi liền, giọng của Cúc xẵng vô cùng khiến chàng khiếp sợ quá:

– Sao đó? Nó nói làm sao?

Thảo thất thủ bước lại ghế rồi ngồi phệt lên đó. Chàng thở dài rồi đáp khe khẽ:

– Hồng nó đã xin thôi và đi mất rồi Cúc ơi!

– Á, thôi đi. Cúc thét, đừng có bày chuyện, trẻ con lắm, không ai mà tin đâu.

Cúc run lên vì tức giận. Nàng đoán rằng “Hai đứa nó” muốn qua mặt nàng.

Nàng ngồi trên nệm, vừa hét vừa nhảy lên một cái cao hơn hai tấc, rồi lại rơi trở xuống nệm, cả chiếc giường rung rinh như sắp sập đến nơi.

Thảo cũng phát run lên. Chàng không ngờ mà cái cô Cúc đại hiền từ lại bỗng trong giây phút hóa ra một thứ chẳng tinh có thể giết người được. Cúc lại hét:

– Anh phải đi kiếm nó về ngay bây giờ cho “tui” nghe chưa?

Hai con mắt Cúc đỏ ngầu, miệng nàng sôi bọt mép và nàng múa tay như chị bán cá chuối lộn với chị bán tôm.

Thấy chồng cứ ngồi đó mà làm thỉnh, Cúc nhảy một cái là tới đất, rồi níu Thảo mà hét tiếp:

– Bây giờ anh định cố lì hả? Thiệt hôn, anh nói đi, tôi chết cho anh coi, tôi chết để hai người hạnh phúc với nhau. Hả nói đi, nói đi, nói đi, nói đi.

Cúc vừa lặp đi, lặp lại hai tiếng “nói đi” ấy vừa xé sơ mi của Thảo.

Chiếc sơ mi popeline này cũ quá rồi nên bị níu kéo, nó rách tèn tẹt. Thảo vẫn làm thỉnh vì quá sợ hãi và chàng cũng không biết ăn nói làm sao, Cúc ngỡ đó là một thái độ bất kể, nên càng tức hơn.

Hai tay nàng nắm hai mảnh vải rách, nàng đứng thẳng người dậy rồi bước tới

đầu giường, nàng cúi xuống mở ngăn dưới của cây tủ đầu giường ra.

Tủ này chia ra làm hai ngăn, ngăn trên là một cái hộp. Cúc để đồ trang sức như là phấn son, nước hoa trong đó, ngăn dưới đựng cái túi may với nà là kim, chỉ, kéo vùn vùn.

Khi Thảo thoáng thấy cái vật dụng xi nước men bằng chất cơ rôm sáng giới, chàng hoảng hốt nhẩy thật lẹ tới để giựt lấy chiếc kéo trong tay của Cúc.

Lưỡi kéo một tà đầu, một nhọn hoắt và Cúc đã mở banh hai lưỡi ra, cầm kéo nơi cái đầu tà như là cầm một chiếc boa-nha¹², đàng chuôi.

Hai vợ chồng giằng co với nhau rất lâu, và Thảo đến phải siết chặt cổ tay của Cúc, nàng đau điếng, kêu lên, và mới chịu buông kéo ra.

12 poignard: dao găm.

Thảo xô vợ ngã lên giường rồi nói:

– Bộ Cúc điên rồi hay sao chứ? Đâu còn đó cả, Cúc mặc sức mà kiểm soát, mà theo dõi anh, chứ làm gì mà dữ quá như vậy?

Cúc khóc kể như cha chết:

– Trời ơi! người ta giết tôi để người ta sống hạnh phúc với ai kia! Nhưng sao không đầu độc tôi có yên thân hơn tôi không? Làm khổ tôi chi đến như thế này.

Thảo ẵm Cúc để cho nàng nằm ngay ngắn theo chiều dài của chiếc giường và khi bị xô té lên đó nàng nằm ngang, chơn còn lòng thòng ở ngoài.

Chàng nằm cạnh vợ với cả đôi giày không được sạch lắm của chàng và nói:

– Cúc nên bình tĩnh lại một chút. Nếu anh hết yêu Cúc thì anh đâu có phải khổ thân mà năn nỉ Cúc như thế này.

Kẻ hết yêu vợ, cứ mặc kệ cho họ ghen.
Bị thừa ra tòa mà họ còn bắt kể nữa là.

Lý luận này vững lắm nên Cúc hết kể
lẽ, hết khóc lớn nhưng vẫn khóc đến run cả
người.

– Cúc ơi chính anh cũng khổ lắm vì sự
đi mất của Hồng. Cúc nên hợp tác với anh
để tìm Hồng thì hơn.

– Hợp tác! Hợp tác! Cúc tấm tức tấm
tưởi nói. Anh lại muốn báo bại em mất
công một cách vô ích để rồi hai người rúc
rích cười chế nhạo em khi tưởng tượng em
đi rong ngoài phố như một người điên.

– Này, đừng có nói xàm. Anh đã có kế
hoạch thực tế. Giai đoạn đầu của kế hoạch
ấy anh không làm được vì anh không thể
bỏ sở, thì em nên giúp anh vậy.

– Ở dưới Ngân Hàng người ta bảo rằng
Hồng đã thôi việc, nhưng ta không nên tin

họ bằng lời mà phải kiểm soát lại.

– Không gì hay hơn là em nên rình trước cửa Ngân Hàng mười lăm phút trước giờ mở cửa và mười lăm phút sau giờ đóng cửa. Nếu Hồng còn làm ở đó thì thế nào em cũng sẽ bắt gặp Hồng.

– Bộ nó không biết ra vào cửa sau, hoặc cửa bí mật nào khác à?

– Không. Anh đã dò hỏi rồi. Ngân Hàng không có cửa nào khác cả. Cả cho đến những lần đi lấy bạc hoặc đi gửi bạc ở Ngân Hàng lớn, họ cũng làm công việc đó do cửa trước.

– Nhưng bắt gặp Hồng rồi để làm gì?

– Thì chính em đòi anh đem Hồng về đây.

– Chỉ có anh nói nó mới nghe, còn em thì nó dễ nghe đâu?

– Được, em bắt gặp nó là đủ rồi, không cần làm gì cả. Để mọi việc anh lo cho.

Cúc không nhận, cũng không từ chối. Nàng cứ tiếp tục khóc cho đến khi hai vợ chồng ngủ quên luôn. Thảo ngủ đói, không ăn gì cả.

Sáng ra, Thảo thấy vợ đi ra ngoài tươi tỉnh hơn mọi ngày trước, chàng nghe nhẹ cả người. Cúc ngày thường rất bình tĩnh, nhưng khi ghen thì cũng làm ồn như bất kỳ người đàn bà nào. Được cái là nàng cũng mau nguôi giận. Bằng có là sự thản nhiên của nàng hôm nay.

Sợ chọc lửa ngún âm thầm nó bùng cháy lên thì khổ, chàng lặng lẽ ăn điểm tâm do Cúc dọn ra cho, khác hẳn thời gian sau này là Cúc rút mãi trong buồng, chàng phải đi ăn sáng ở ngoài.

Xong đâu đó, chàng đi làm liền, mặc

dầu còn quá sớm, sợ ở nhà sanh chuyện nữa hay chẳng?

Đi được một đôi, chàng đâm lo Cúc nó đang ngờ chàng dọn nhà riêng cho Hồng mà chàng lại đi sớm thế này hóa ra xác nhận sự nghi ngờ của nàng hay sao? Nhưng đã trót đi thì đi luôn vậy, đi mà trong bụng không an.

Trưa lại về nhà, chàng lăm la lăm lét như một đứa trẻ trốn học để theo du đảng cả tuần nay.

Nhưng lạ thật, Cúc đang nấu nướng dưới bếp y như những ngày mà hạnh phúc còn ngự trị trong nhà này.

Thịt cá rau cải ê chề. Đó là những món làm xong mà chưa cho lên bếp, có lẽ vì Cúc phải làm nhiều quá nên nấu trễ. Thảo có cảm giác như là vợ chàng lo đám giỗ hoặc chuẩn bị đãi tiệc ai.

Nhưng khi nghe nàng ra lệnh cho con nhỏ ở dọn cơm thì chàng ngạc nhiên lắm, bởi đồ ăn phần lớn chưa được nấu kia mà!

Mâm cơm dọn ra, không còn làm chàng ngạc nhiên nữa. Vốn vẹn chỉ có một con cá chiên, một tô canh mì chỉ nấu với thịt băm, loại canh không tốn bao nhiêu công và một đĩa bầu luộc.

Cúc ngồi lại bàn ăn với chồng và nói:

– Em lo đồ ăn đủ ăn hai ba ngày, để rảnh thì giờ đi rình Hồng, theo chương trình của anh.

– À, hèn chi! Hay lắm!

– Nhưng nếu Hồng thôi việc thật thì sao?

– Anh cũng đã nghĩ tới điều đó. Không lẽ nó ở không mà ăn mãi. Bằng như nó xin chỗ làm nơi khác thì hẳn cũng phải là ở

một ngàn hàng. Nó có chứng chỉ của ngân hàng cũ thì nó dễ tìm chỗ làm ở các ngân hàng hơn.

– Như vậy là em phải rình ở khắp cả ngân hàng.

– Ừ, em nên chịu khó. Sài Gòn chỉ có vài mươi ngân hàng thôi thì em mất nửa tháng là cùng.

– Rồi sau đó. Nếu hai người lại âm mưu, xa nhau tạm nửa tháng cho em tin thì sao?

– Anh cũng đã nghĩ tới sự rủi ro không tìm đâu ra Hồng cả. Như thế, anh chỉ có thể yên thân khi nào em được kiểm soát anh từng giây từng phút.

Trong sổ anh không cần thơ ký. Ông thơ ký già ấy ổng làm đủ thứ việc mà cũng không đủ việc cho ổng làm.

Nhưng anh đã năn nỉ ông chủ của anh

nhận thêm em với lương tượng trưng mỗi tháng một ngàn thôi. Cũng như là ông tăng lương anh vậy mà!

Ông đã nhận lời. Như vậy em sẽ không nghi là anh trốn đi thăm Hồng giữa giờ làm việc nữa.

Nếu lấy lý mà suy, thì Cúc phải hoàn toàn tin ở sự thành thật của chồng. Nhưng người đàn bà ghen chỉ suy luận bằng tình cảm mà thôi. Vì thế mà Thảo chỉ được hưởng án treo sau khi trình bày kế hoạch này.

Tuy nhiên họ cũng làm lành lại được phần nào và nhờ thế mà Cúc ghi được tất cả địa chỉ của các ngân hàng trong đô thành, kể cả chi nhánh của các ngân hàng ấy nữa.

Cúc không kinh nghiệm, nên làm công việc này rất hăng hái, không hề kêu ca gì. Không có gì khó bằng đứng rình dưới một

gốc me, một người không biết đến lúc nào, nhứt là không chắc sẽ đến.

Sự chờ đợi đã dễ làm ta bức mình, mà một thiếu phụ trẻ đẹp phải thủ cái vai trò ấy lại bức mình gấp mười một người đàn ông hoặc một bà già.

Không có gì khó chịu bằng bị hàng trăm đàn ông nhìn mình bằng cặp mắt mĩa mai dường như thăm lặng hỏi. “Ê, cô kia, bị thằng đó cho leo cây rồi hả? Đáng kiếp! Các cô thường cho đàn ông chúng tôi leo cây thì có ngày một thằng nào đó sẽ trả thù giùm chúng tôi”.

Không, Cúc không hề biết có những cái khó chịu đó, mà có biết đi nữa, nàng cũng thấy rằng đó là những hi sinh nho nhỏ mà rất cần thiết.

Riêng Thảo, chàng không có hy vọng gì cho lắm. Trí thông minh của chàng không

hơn trí thông minh của Hồng chút nào, mà có lẽ còn kém hơn nữa là đằng khác; bằng cứ là trong cuộc phiêu lưu tình ái giữa Hồng và chàng từ đầu tới cuối do Hồng dẫn dắt không biết để làm gì, chàng đoán không ra.

Như vậy, chàng mà nghĩ ra được cuộc rình rập này thì hẳn Hồng cũng đã tưởng tượng đến một cuộc tìm kiếm lối đi. Hồng đại gài mà xin chỗ làm ở các ngân hàng.

Không hy vọng là không hy vọng tìm thấy Hồng kia, chớ chàng vẫn hy vọng Hồng tự lộ diện với chàng. Chàng mong đợi một bức thư hay một cú điện thoại hơn là mong Cúc gặp may mắn nào.

Chàng mong điện thoại hơn là thư, vì Hồng cẩn thận lắm mà giấy trắng mực đen thường hay lưu lại, nó ngại chàng sơ ý bỏ quên cái bao thư không, chẳng hạn trong túi quần thì chết với Cúc.

Thành thử trong giờ làm việc, mỗi lần nghe chuông điện thoại reo là chàng giật nảy mình, dọn chơn nhảy.

Nhưng khi ông chủ “rua” với người ở bên kia đầu dây nói là chàng tuyệt vọng đến rũ người ra. Nếu đó là người lạ xin nói chuyện với nhơn viên thì không thể có tiếng rua ấy. Vả lại Hồng không thông ngoại ngữ cho lắm, hẳn phải nói tiếng Việt, mà hễ nghe tiếng Việt là ông chủ chàng gọi chàng ngay.

Ba ngày qua, không có gì cả. Một tuần lễ qua, Cúc cứ đi rồi về không. Đến trưa ngày thứ mười lăm, Cúc tuyên bố:

– Đã rình khắp trước các ngân hàng, riêng ngân hàng của nó, em rình đến ba ngày. Chà, hai người khéo lắm và cẩn thận lắm.

– Em cứ muốn trở lại cuộc cãi vã hôm

nọ. Thì mai em vào làm với anh, ông chủ có nhắc hai lần rồi đó.

Cúc bỗng nhớ lại cái chương trình ấy của Thảo nên làm thình.

Ngày hôm sau, Thảo đèo theo xe một thiếu phụ mà những người không quen nhưng thường gặp chàng đi làm dạo trước, cứ ngỡ đó là thiếu phụ mà họ đã quen thấy Thảo chở sau xe, vì Cúc ngồi trên xe không thấy mập như đi, đứng.

Đó là chiếc rờ moọc nặng quá đối với Thảo, mười phút sau khi ra khỏi nhà. Trên đường thành lình chàng chợt thấy vợ là một chướng ngại vật rất là khó chịu.

Chàng đã quên mất rằng Cúc sẽ là kỳ đà nếu có thơ của Hồng. Chàng sẵn lòng để cho vợ kiểm soát mình chỉ vì chàng chơn thật, không có âm mưu với Hồng.

Chỉ vài hôm sau, chàng mới không nghĩ rằng Hồng quyết đoạn tuyệt mới mong đợi thơ nàng nhưng đã trót tạo điều kiện cho Cúc kiểm soát rồi.

Ông kiến trúc sư này không nhận bao nhiêu thơ từ mỗi ngày, nên ông không có thùng thơ riêng ở bưu điện. Thơ từ tới thẳng văn phòng, mà ác lắm là chính Cúc lại được giao phó công việc lựa chọn và phân phối thơ từ đó, và nàng không có công việc gì làm cả, ông thơ ký già ổng chia bớt cho nàng cái công việc dễ dàng hơn hết đó.

Thành thử ngoài sự giựt mình nhảy nhồm mỗi lần nghe chuông điện thoại reo, Thảo lại qua nhiều phút hồi hộp nín thở khi người phát thơ giao cho Cúc một xấp giấy gồm nào là báo chí ngoại quốc, nào là điện tín, giấy đòi thuế và một mớ phong bì.

Chàng nhìn Cúc trùng trùng để rình phản ứng của nàng hiện lên mặt nàng khi

nàng bắt gặp một tuồng chữ quen thuộc trên một phong bì nào.

Cúc không có việc làm, muốn kéo dài bất kỳ công việc nho nhỏ nào để lấp cho hết thì giờ, thành thử nàng xét nét từng chiếc bao thơ như một nhà trinh thám cố tìm dấu vết mong manh nào của một kẻ sát nơn còn ở trong vòng bí mật.

Cũng có thể nói rằng nàng là một nhà toán số chuyên đoán quá khứ vị lai qua tự dạng của từng người gởi tới.

Nàng lại thích ngắm cò nữa, những con cò nhiều màu sắc, vẽ những cảnh nước non xa lạ, quê hương của ông kiến trúc sư người Pháp này.

Những trò chơi ấy kéo dài lâu quá sức lâu và thần kinh của Thảo bị căng thẳng từng hồi mỗi khi chàng bắt chợt một cái giựt nhỏ của một thớ thịt mặt của vợ chàng.

Thật là đáng giận; nếu tình thế này mà cứ kéo dài thì chàng sẽ mắc bệnh thần kinh mất.

Nó kéo dài thật đó. Nhưng qua một tháng trong bút rút, bồn chồn, thì Thảo không còn hy vọng gì nữa cả.

Chàng bình thần trở lại được, ít lắm là về mặt sợ hãi Cúc bắt gặp thơ của Hồng.

Nhưng một mối sầu mới lại bắt đầu sanh ra trong lòng chàng. Đây là mối sầu tình đầu tiên của một người đàn ông có thể đã có ba con rồi, nếu y có phước như mọi người.

Nỗi buồn chỉ man mác thôi chớ không có gì dữ dội lắm, nhưng tính cách man mác ấy chính là yếu tố nuôi nấng cho nỗi buồn ấy trường sanh bất tận.

Chàng hình dung Hồng đang ẩn náu ở một chơn trời xa vắng nào, lơ lửng một

thân với niềm riêng của nàng và với đứa con chưa ra đời, với lo âu ngày đi biển “mồ côi một mình”.

Nhiều đêm Thảo nằm gác tay lên trán rồi ứa nước mắt thầm, trong khi vợ chàng đang ngủ say bên cạnh chàng.

“Ngủ say” chỉ là điều mà chàng tưởng thế thôi, chớ thật ra Cúc còn thức khuya hơn chàng nữa. Thảo sầu tình, còn Cúc thì thương người ruột thịt. Người ta có thể quên một mối tình, nhưng không thể quên người cùng máu mủ.

Niềm đau của hai người khác nhau, nơi Cúc sự ray rứt mãnh liệt hơn nhiên và khó nguôi với thời gian lắm.

Hai vợ chồng đã đăng báo nhiều lần để kêu gọi Hồng, đăng những lời nhắn tin ấy trong tờ Thời Cuộc, tờ báo hằng ngày mà gia đình này thường đọc và chắc chắn là

Hồng cũng tiếp tục đọc.

Họ đăng cho yên lòng đã làm đủ mọi cách vậy thôi, chớ không hy vọng lắm, vì kẻ ra đi đã biết quá nhiều về những điều láo khoét trong các lời kêu gọi đó, không tin nơi nó nữa. Chẳng hạn:

Nhắn tin,

Hồng về ngay! Chị tha thứ hết, đã giàn xếp ổn thỏa và ta sẽ an vui.

Ký tên

Cúc

và chẳng hạn như:

Nhắn tin thật gấp,

Cúc hấp hối, Hồng về ngay

Ký tên

Thảo

Thảo và Cúc đã làm lành lại được như xưa, từ ngày mà Cúc tin chắc nơi sự thành thật của Thảo. Thảo không hề vắng mặt ở sở phút nào hết, và tối cũng không bao giờ đi đâu cả.

Tuy nhiên hạnh phúc vẫn không trở lại gia đình này, không phải vì ở đây thiếu ánh sáng và một hai đứa bé để tỏa ra trong nhà, cũng không phải ở đây thiếu bớt một người thân yêu.

Thảo và Cúc đã nhẫn nại chịu số phận không con. Và nếu Hồng đi lấy chồng, hay chết đi, nhà cũng thiếu nàng đó, nhưng lại thiếu một cách khác, không gây sự trống trải, lạnh lẽo này.

Cả Thảo lẫn Hồng đều đọc báo hằng ngày rất kỹ, mỗi hôm mua tới hai ba tờ, đọc kỹ những tin vặt lô-canh¹³, những tin đánh ghen, giết bóp, quỳên sinh.

13 local: địa phương.

Họ chắc ý rằng Hồng chưa chết, chớ nếu Hồng mà có tự tử ở Đà Lạt hay ở Nha Trang đi nữa, báo chí cũng đã làm rùm lên và họ đã tới nơi để nhận diện rồi.

Khi một người con gái lại có phong thái thành thị như Hồng mà tự tử ở một địa phương thì đó là một cuộc quyền sinh đầy bí mật mà báo chí sẽ biến thành một nghi án ly kỳ. Không, Hồng không thể chết tối tăm.

Như vậy là nàng còn sống. Mà chính vì họ tin rằng Hồng còn sống nên họ mới đau. Tình cảm của Cúc cũng đã biến khác rồi. Oán hận Hồng đã tiêu tan và chỉ còn lại niềm xót thương thôi.

* * *

Một chiều Chúa Nhựt.

Năm giờ.

Vợ chồng Thảo Cúc ngồi trên chiếc băng ngoài vườn xây bằng xi măng tô mài để làm đá hoa giả. Cả hai đều không nói. Họ hồi tưởng lại những chiều, những đêm trắng nào mà những cuộc trò chuyện tay ba vui không biết bao nhiêu là vui.

Hạnh phúc thấy nó tới dễ dàng quá, cứ tưởng là nó cũng tồn tại dễ dàng, nhưng cuộc sống tâm thường của một gia đình không tham vọng lớn, sao lại đẩy đẩy chông gai như thế này.

Thình lình một chiếc tắc-xi đậu lại trước cổng. Hai vợ chồng đều giựt nảy mình.

Nói rằng họ đã hết hy vọng từ lâu, nhưng thật ra ngày nào hai người cũng vẫn mong ngóng một cái gì, một tin xa chẳng hạn, và biết đâu một sự trở về bất ngờ của kẻ ra đi.

Tiếng xe ngừng ngoài phố, bất kỳ xe gì, không luận ngày đêm, đều đã làm cho họ giựt nảy mình như thế này.

Cả hai vợ chồng đều ngóng cổ lên dòm ra đường, tim họ đập thình thình, họ cứ nói thầm rằng là “không phải” để mong rằng “phải” vì họ tin dị đoan, đinh ninh rằng khi ta đợi cái gì thì cái ấy không tới và ngược lại.

Họ không gạt gẫm họ, mà chỉ gạt gẫm thánh thần hay một quyền lực vô hình nào, nếu có một quyền lực như vậy nó điều khiển cả mọi việc ở thế gian.

Cả hai đều thất vọng một cách đau đớn. Quả thật không phải.

Đó là một người đàn bà xấu xí, và hơi quê ở cả dáng điệu lẫn y phục. Người ấy âm con bước xuống xe, trả tiền rồi... ồ này lạ... rồi đi vào cổng.

Thảo và Cúc cố nhớ lại cái gương mặt quen quen ấy rất lâu, mãi cho đến lúc chị ta vào tới thêm nhà, họ đã nhận ra đó là chị Nhãn, người đã nuôi đẻ cho Cúc năm nào.

Mừng quá! Nhà nầy ít giao thiệp với ai, nên khách nào tới cũng gieo vào đây một nốt nhạc vui.

Mừng nhưng cũng rất tủi. Cả Thảo lẫn Cúc đều nghe nao nao buồn mà nhớ lại năm đó, nhớ bé Thọ đến muốn khóc lặn.

Nhưng lịch sự, họ tiếp đón nồng hậu người khách không quen lại gợi buồn nầy:

– Kìa chị Nhãn. Cúc reo lên; trời, lâu quá không thấy chị trở lại chơi.

Hai vợ chồng tôi cứ nhắc chị luôn. Thảo bài buổi nói láo, chớ thật ra là họ cố hết sức tránh nhắc tới người đàn bà nầy, kể từ ngày bé Thọ lên nghĩa địa.

Chị Nhãn từ đầu chí cuối chỉ làm thỉnh sau khi cúi đầu chào chủ nhà.

Chị bước lên thêm ở hông hàng hiên, còn vợ chồng Thảo cũng rời băng đá, bước lên thêm giữa và chủ và khách gặp nhau nơi hiên trước ấy.

Chị Nhãn khom xuống; đặt con chị đứng lên gạch rồi nói:

– Đi lại má đi cứng.

Thoạt tiên Thảo và Cúc không ngạc nhiên lắm. Người miền Nam ta dễ thân mật, có khi thân mật quá trớn đến vô lễ. Bạ ai cũng dám gọi bằng ba, bằng má cả, và bạ người nào cũng dám cho con gọi bằng ba bằng má cả.

Hai vợ chồng cúi xuống nhìn đứa bé rồi bỗng rưng rùi và chết sững.

Đứa bé con chị Nhãn là một đứa con

trai mới biết đi lững chững, nó chạy a lại Cúc và bập bẹ kêu:

– “M...á...m...á!”

Mà quái dị thay, nó giống hệt bé Thọ, không khác một nét nào cả.

Từ ngày bé Thọ vắng số, hai vợ chồng cứ chiêm bao thấy nó mãi nên hình ảnh của nó chưa hề lợt phai trong trí họ. Đây là bé Thọ của tuần lễ trước khi nó đau ốm rồi chết. Đây là bóng ma dĩ vãng, một dĩ vãng rất gần, hay là một ảo ảnh nào?

Cúc vừa cúi xuống đưa tay ra rước bé Thọ, vừa nhắm mắt lại, để rồi mở mắt ra ngay, thử xem mình có bị ảo ảnh nào làm cho thị giác loạn trong giây lát chằng.

Nhưng không, nàng đã chạm phải da thịt non của đôi bàn tay bé tí teo của đứa bé, và đã nghe nó lặp lại rõ ràng: “M...á...m...á...!”

Chị Nhãn lại chìa ra một phong bì đầy cộm mà chính Thảo rước lấy vì Cúc mắc bận tay.

Xong đâu đấy, chị đứng lên ngay rồi không chào hỏi ai cả, chị xây lưng mà chạy như kẻ gian tẩu thoát.

– Ô ... Kìa! Thảo kinh ngạc, nhưng không kịp có phản ứng, cho đến nói lên một câu có nghĩa, chàng cũng không nói ra được, chỉ ấp úng hai tiếng trên thoi.

Và chỉ bấy giờ, chàng mới chợt thấy rằng chiếc tắc-xi khi nãy vẫn còn đậu trước cổng nhà chàng và máy xe vẫn còn rồ.

Rõ ràng đây là một cuộc sắp đặt tỉ mỉ, vì khi chị Nhãn nhảy lên thì xe chạy liền, có ai muốn rượt theo cũng không đủ thì giờ thi hành ý định.

Cúc vừa sợ hãi, vừa kinh dị nhưng lại nghe sung sướng nhiều hơn hai thứ tình

cảm kia, nên không thềm bận tâm tới gì xảy ra chung quanh nàng cả.

Nước mắt ràn rụa, nàng ẵm bé Thọ lên, hôn nó tro trất và nói:

– Con ơi, con bỏ má mà đi đâu từ bấy lâu nay hở con?

Bé Thọ cũng mừng rỡ vô cùng, dường như nó xa má nó ít nhứt cũng bốn năm tiếng đồng hồ rồi, nên nó áp mặt nó vào vai Cúc, tay nó vỗ lên vai nàng một cách sung sướng và thương yêu.

Thảo ngẩn người rất lâu, đoạn xé phong bì ra xem. Bao thơ đựng một tờ trích lục hộ tịch làm tại làng Bình Hòa Xã tỉnh Gia Định, trong đó ghi những gì chàng chưa vội đọc vì nóng lòng xem bức thơ kèm theo đó mà chàng nhận ra tuồng chữ là tuồng chữ của Hồng. Thơ rằng:

Cúc, Thảo mến yêu,

Đây là bé Thọ đã bị người ta bắt cóc hơn một năm nay và Hồng tìm được, gửi về cho Cúc, Thảo đây.

Có phải chăng là không khác nét nào hết và hẳn Cúc, Thảo không thể bảo rằng đây là bé Thọ giả.

Trong khai sanh, nó cũng mang tên là Nguyễn Văn Thọ, chỉ tiếc rằng mẹ nó tên là Hồng chứ không phải là Cúc.

Hồng hối hận quá đã quên ăn cắp thẻ căn cước của Cúc, mà nhờ ta giống nhau, nên Hồng dùng vẫn được. Bất quá Cúc sẽ đi có bớt rằng bị móc túi để xin phó bản chứ không có gì phiền lắm, mà Thọ thì được làm con của Cúc.

Cúc Thảo ơi, chính Hồng đã cho Thọ uống lộn thuốc nên Thọ mới vẫn sống như vậy, chắc Cúc Thảo không bao giờ đặt ra nghi

vấn đó, nhưng Hồng phải thú nhận tội lỗi để cắt nghĩa hành động về sau, tội lỗi về sau của Hồng.

Vâng, Hồng đã lôi kéo Thảo vào một cuộc phiêu lưu tội lỗi với thiện chí trả món nợ thiêng liêng mà Hồng mắc Cúc, một đứa con yêu mến không thể thay thế được vì tình trạng cái dạ con của Cúc.

Thọ II vẫn mang dòng máu của Thảo và Cúc vì Hồng với Cúc là một người chớ không phải hai.

Hồng đã cầu trời khẩn phạt để con trai và phạt trời đã không phụ lòng thành của một kẻ có tội và quyết chuộc tội.

Hồng đã hy sinh đời con gái của Hồng để trả món nợ thiêng liêng mà không tiếc gì cả, bởi niềm đau của Cúc một năm rưỡi trước đây có lẽ còn to hơn là nỗi buồn trở trối của Hồng ngày nay. Vậy quên hết Cúc nhé và

tha thứ cho Hồng, Cúc nhé!

Xa nhau, chị em ta vẫn thương yêu nhau qua không gian và không bao giờ thôi tưởng nhớ tới nhau cả.

Thảo ời riêng với Thảo, Hồng cũng thú thật rằng Hồng không quên mỗi tình đầu của Hồng được.

Chắc Cúc và Thảo đã hiểu hết rồi, Hồng không phải nói gì nhiều hơn nữa, mà xin vĩnh biệt ngàn năm.

Ký tên: Hồng

Thảo đọc xong, dậm chơn kêu trời một tiếng rồi vụt chạy ra ngõ; tới nơi, chợt thấy vô lý, chàng thất thểu trở vào và gọi:

– Cúc ơi!

– Gì đó anh.

– Đưa Thọ đây anh ẵm và đọc cái này.

Giây lát sau, Cúc cũng dậm chơn kêu trời rồi nói:

– Lần này thì Thảo phải tìm cho được Hồng, không thôi thì em chết mất. Em bằng lòng chia tình yêu cho Hồng rồi đó.

* * *

Mười giờ đêm vừa gõ ở đồng hồ treo tường.

– Em đã chỉ cách truy ra chị Nhãn, mà hể bắt được chị Nhãn là phăng lần được tới Hồng. Mai đi lo ngay việc ấy Thảo nhé.

– Anh nghĩ lại thì không nên.

– Sao lạ vậy, Cúc ngạc nhiên hỏi.

– Nếu anh mà có chịu đa thê đi nữa, anh cũng phải nghĩ đến Hồng. Anh sẽ hạnh phúc, còn Hồng thì sao?

Nên để Hồng làm lại cuộc đời với người khác, vì dầu sao, lấy một mình một chồng vẫn hơn, Cúc à!

– Nhưng em nhớ thương Hồng quá!

– Đừng lo. Thế nào rồi Hồng cũng lấy chồng được. Hồi còn con gái người ta kén chọn quá nên phải chịu luống tuổi, giờ một con rồi, Hồng sẽ dễ dãi hơn và nhờ vậy mà lấy chồng được mau lẹ.

Mà hễ lấy chồng được rồi thì Hồng sẽ trở về đây ngay.

– HẾT –

